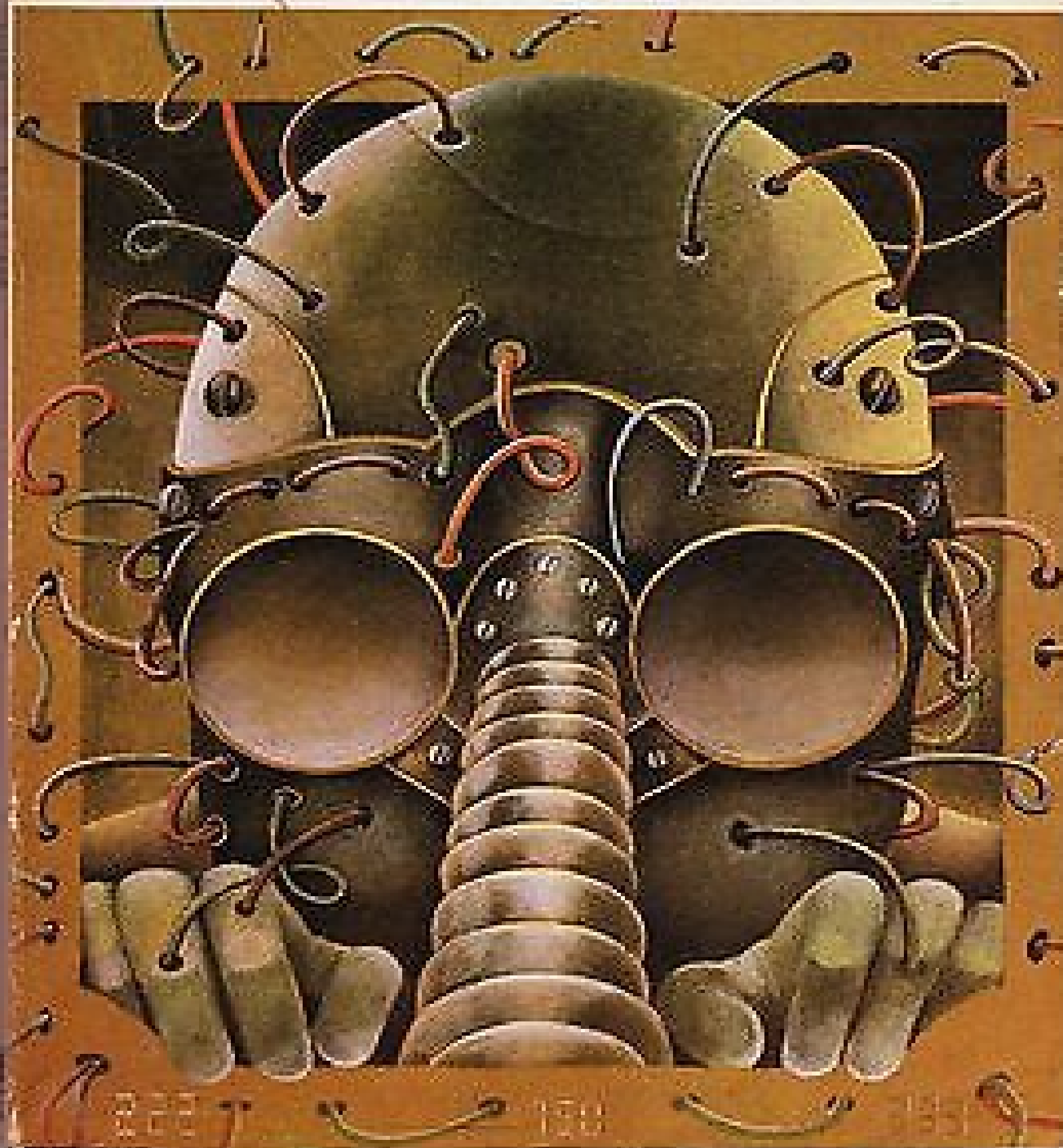

ROMAN- ZEITUNG

Klára Fehér
Oxygenien

422

80 Pf

Hành Tinh Oxygene

Klara Feher

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Hành Tinh Oxygene - Klára Fehér

1. Người Lạ Mặt Muốn Gì?

2. Trên Con Tàu Vũ Trụ Nhân Loại

3. Báo Cáo

4. Nơi Đây Là Nơi Đó

5. Ngày Càng Lo Lắng

6. Tìm Hiểu

7. Trong Con Tàu Vũ Trụ

8. On 711 314

9. On Muốn Ngủ

10. Bí Mật Của Hành Tinh Kỳ Lạ

11. Hai Bản Báo Cáo

12. Ngày Đại Lễ Mùa Xuân

13. Đoàn Cấp Cứu Khuyên Nhủ

14. Ba Bản Báo Cáo

15. Thành Phố Của Những Người Có Trí Nhớ

16. Cuốn Vở Đầy Bí Ẩn

17. Trong Nhà Người Bạn Thân Thiết Nhất

18. Cuộc Bàn Bạc Trong Đêm Tối

19. Món Quà Của On Con

20. Sự Kỳ Lạ Dưới Lòng Đất

21. Oro 91

22. Cuộc Hội Thảo Trong Lòng Đất

23. Báo Cáo

- [24. Oro Nhận Được Lời Đáp](#)
- [25. Những Đám Mây Tự Mở Ra](#)
- [26. Như Trong Một Tòa Lâu Đài Cổ Ở Nước Anh](#)
- [27. Cuộc Họp Của Thiện Vương Xiii](#)
- [28. Peter Có Phản Bạ Không?](#)
- [29. Một Buổi Tối Sáng 7 Mặt Trăng](#)
- [30. Đây July! ... Đây Peter!!!](#)
- [31. Ba Bản Báo Cáo](#)
- [32. Tối Tiếp Tân Tại Lâu Đài](#)
- [33. Báo Cáo](#)
- [34. Một Cuộc Đi Săn Và Kết Quả Bất Ngờ](#)
- [35. Trung Tâm Hoạch Định Kinh Tế](#)
- [36. Trong Công Viên](#)
- [37. Cuộc Gặp Gỡ Rừng Rợn](#)
- [38. Bây Giờ Ta Hãy Thật Kín Đáo](#)
- [39. Những Chỉ Thị Đặc Biệt](#)
- [40. Khó Khăn Điệp Trùng](#)
- [41. Con Tàu Vũ Trụ Nhân Loại Đã Hạ Cánh](#)
- [42. Cuộc Tấn Công Thắng Lợi](#)
- [43. Trong Máy Bay](#)
- [44. Hạ Cánh](#)
- [45. Lại Trở Lại Hang Động](#)
- [46. Chiếc Máy Bay Trở Lại Không Người](#)
- [47. Chưa Phải Đã Hết Nguy Hiểm](#)
- [48. Cuộc Rút Chạy](#)
- [49. Thẩm Vấn Tại Hoàng Cung](#)

Chương 1

NGƯỜI LẠ MẶT MUỐN GÌ?

Trong nhà ăn, chàng thanh niên làm ra vẻ như đang nghiên cứu tờ thực đơn, thực ra anh liếc về phía bàn đối diện.

Anh đã đoán đúng, ở góc bàn bên kia vẫn là người lạ mặt. Người lạ mặt rất đáng chú ý và lúc này cũng đang nhìn anh. Trong ánh sáng mờ nhạt của phòng ăn anh vẫn thấy là người đó liên tục quan sát mình.

Chàng thanh niên cảm thấy toát mồ hôi. Nếu lúc này anh bất đứng dậy và rời khỏi nhà ăn có lẽ lại càng khó khăn hơn. Vì nếu người lạ mặt là một tên chỉ điểm, hắn sẽ lập tức theo anh ra ngoài và theo tới tận nhà ngủ. Anh nghĩ, trước đây mình vẫn cẩn thận, không có lý lại bị lộ? Bây giờ ta phải dấu tập tài liệu ghi chép ở đâu?

Tim chàng thanh niên đập nhanh. Thật khó thoát khỏi tình huống này. Mức tiêu hao Oxy của anh đã tăng ít nhất là mười phần trăm so với bình thường. Hơn nữa, mấy viên thuốc Ngủ đông anh đã dùng hết.

- Anh chưa gọi món ăn? - Tiếng loa trên bàn nhắc với giọng nhỏ nhẹ dễ chịu - Tôi có thể giúp anh được không? Hôm nay có món Kem táo với vị chuối chỉ cần có bốn Đơn vị Oxy.

- Xin cho nửa suất Kem với vị phúc bồn tử - Anh trả lời và đặt tờ thực đơn xuống.

Người lạ mặt đứng lên và tiến thẳng về phía anh. Anh tự nhủ, mình phải thật bình tĩnh. Nếu cần đánh nhau thì dự trữ Oxy của mình cũng còn vừa đủ. Ta không chịu mất mạng với giá quá rẻ.

- Chào ông - Người lạ mặt nói - Ông cho phép tôi ngồi với ông một phút.

- Ông là ai?

- Là một người bạn tốt. Tôi sẽ giải thích cho ông.

Bình tĩnh ! Bình tĩnh ! Chàng thanh niên tự nhủ. Anh không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Người lạ mặt hơi cúi mình.

- Cảm ơn, và nếu được phép, tôi sẽ tự giới thiệu. Tôi tên Peter Mac Gulliver. Tôi đã quan sát ông từ mấy ngày nay ...

- Xin lỗi, tôi chẳng có gì đáng để quan sát cả.

- Thế thì ông nhằm đẩy ông bạn ạ. Phong cách của ông bạn hoàn toàn khác tất cả những người kia.

- Tôi có thể đảm bảo với ông rằng, tôi vẫn hành động hoàn toàn giống như mọi người. - Anh thanh niên cố giấu vẻ xúc động. Nhưng rất lo thấy tim mình đập quá mạnh. Chiếc kim đồng hồ đo lượng tiêu hao Oxy ở cổ tay anh vọt lên một cách đáng sợ.

- Tôi chỉ muốn xin ông giúp cho một vài thông tin ...

Chàng thanh niên thở dài lo lắng. Anh đã chuẩn bị tư tưởng, có thể những Kẻ Ở Trên đã lần mò theo anh tới tận đây, bao vây anh, anh sẽ phải đánh nhau và sẽ dùng hết sức lực của mình. Nhưng sao thế này? Những câu hỏi kéo dài hàng giờ hoặc hàng ngày cho đến khi lượng Oxy của mình phải cạn? Hay là họ sẽ giết phắt chiếc vòi mặt nạ thở của mình? Tất cả chỉ do lỗi tại mình thiếu suy nghĩ chín chắn, do quá khát khao hiểu biết. Chiếc túi nhỏ đựng tài liệu, đáng lẽ mình phải cất giấu ở nơi an toàn thì lại luôn luôn mang theo bên người như một vật cần thiết. Ít ra mình cũng muốn biết thằng cha này thuộc đội điều tra nào: Một chiếc mặt nạ và một chiếc nón bảo hộ với hình dáng mà anh chưa từng thấy.

Anh cố lấy hết nghị lực gắng nói thật bình tĩnh:

- Tôi không tin rằng tôi có bất kỳ loại thông tin nào mà ông có thể quan tâm. Tốt hơn là ta nói thẳng đi. Ông cần gì ở tôi?

- Tôi cần sự giúp đỡ của ông.

Chàng thanh niên tự trấn tĩnh, đừng có rơi vào bẫy của hắn ... Anh nói to:

- Tôi không hiểu ông định nói gì?

- Tôi muốn ông cho biết, hiện tôi đang ở đâu?

- Sao tự nhiên ông lại hỏi tôi điều đó?

- Chính tôi muốn hỏi ông. Như tôi vừa nói, tên tôi là Peter Mac Gulliver, tôi từ Trái Đất, một hành tinh ký hiệu BG97 614 nằm trên Đường Ngân Hà trong hệ Mặt Trời. Tôi đang sửa con tàu vũ trụ của tôi thì bị nạn và rơi xuống đây.

Chàng thanh niên hốt hoảng nghĩ, hắn nói láo! Hắn muốn cướp hơi thở của ta, muốn đánh lừa ta. Chắc ta đã để lộ rằng trí nhớ của ta còn hoạt động ... Không, ta không được phép biết Đường Ngân Hà là gì ... Ta không được biết gì hết ... Ôi ! Oxy ... Oxy ... chiếc kim.

- Ôi, Ông làm sao thế? - Người lạ mặt quan tâm hỏi - Hình như ông bị khó chịu?

- Oxy ...

- Oxy của ông cạn rồi à? Xin phép ông cho tôi được tiếp thêm?

Người lạ mặt nạp một vài viên vào chiếc bình Oxy của chàng thanh niên.

- Sao? Khá hơn rồi chứ?

Chàng thanh niên vẫn còn nghi ngờ, có lẽ họ không muốn giết mình ngay, chắc họ còn muốn tra khảo ở ta những điều bí mật. Rất có thể họ tra khảo ta hàng năm. Mà lạ thật, lại cho mình cả Oxy. Cách cư xử rất tế nhị. Nhưng dẫu sao ta cũng phải kín miệng.

- Thưa ông, ông cần gì ở tôi? - Anh hỏi lại lần nữa.

- Thì tôi đã nói, tôi muốn ông giúp đỡ tôi kia mà. Ông xem có chỗ nào yên tĩnh để trò chuyện mà không bị ai quấy rầy không? Nếu ông cho phép tôi xin đề nghị: Ta về nhà ông.

- Thưa ông, ông đừng đùa giỡn với tôi làm gì? Hãy bắt tôi đi nếu các ông muốn. Tôi chán ngấy lắm rồi.

- Trên có trời chứng giám! Tại sao ông không muốn tin tôi. Tôi đã nói rõ. Tôi bị rơi từ con tàu vũ trụ của tôi xuống đây. Tôi không phải là người ở đây. Tôi từ một hành tinh xa lắc xa lơ tới. Tên tôi là Peter Mac Gulliver ... Tôi thực không biết ông là ai và cũng không biết mình đang ở đâu. Tôi thấy ông là người có thể giúp đỡ tôi. Xin ông làm ơn ...

Và người lạ mặt chấp tay hết như những người ở đây vẫn làm trong ngày Đại Hội Mùa Xuân.

- Tôi thật chưa hiểu ông - Chàng thanh niên nói. Nhưng nếu ông chỉ yêu cầu có thể thì tôi cũng đành. Tín hiệu của tôi là ON 711 314. Chúng ta đang ở trên hành tinh số I234 567 trong hệ Đường Ngân Hà tên nó là Hành tinh Oxy. Còn một ngôi nhà riêng thì tất nhiên tôi không có cũng như tất cả mọi người ở đây.

Chương 2

TRÊN CON TÀU VŨ TRỤ NHÂN LOẠI

Trong cơn bối rối đầu tiên, July không biết nàng phải làm gì. Chuyện vừa xảy ra quá đột ngột. Trong chớp mắt, kim của các đồng hồ đo trên bảng điều khiển đã nhảy vọt loạn xạ. Có luồng ánh sáng khác lạ và những tín hiệu âm thanh cũng khác lạ. Cùng lúc này, Peter biến mất trên màn hình. Rồi tất cả trở lại yên tĩnh.

July và Peter là cặp vợ chồng mới cưới. Để thưởng thức tuần trăng mật, họ làm một chuyến bay vũ trụ. Theo cách tính thời gian của Trái Đất thì ngày 30 tháng 1 năm 3069 con tàu vũ trụ nhỏ 2 chỗ ngồi mang tên Nhân Loại đã xuất phát. Gần đây, đối với thanh niên nam nữ trên Trái Đất, thì đó là "mốt" của những cặp vợ chồng mới cưới. Đi du lịch với tên lửa có tốc độ gần bằng tốc độ ánh sáng. Ai đã qua cuộc hành trình như vậy là có được một bằng chứng thử thách về nhiều mặt: Dũng cảm, Kiên nghị à Tin cậy lẫn nhau tuyệt đối trong mọi tình huống. Những cặp nào khi trở về Trái Đất vẫn cảm thấy yêu nhau khăng khít là đã vượt qua mọi thử thách.

Đầu tiên con tàu vũ trụ Nhân Loại vọt theo quỹ đạo như kẻ chỉ với July và Peter, cặp thanh niên nam nữ hạnh phúc, yêu nhau thắm thiết. Trên con tàu, họ cảm nhận được sức mạnh và uy lực của con người, ý nghĩa lớn lao của cuộc sống và đồng thời sự bé nhỏ của mình giữa khoảng không vũ trụ. Hai điểm vô cùng nhỏ trong giải Ngân Hà vô tận, đang say sưa vì hạnh phúc tột độ và sự phiêu lưu của cuộc hành trình. Thỉnh thoảng họ lại bay qua một trạm không gian. Những vệ tinh nhân tạo này từ Trái Đất bắn lên để cung cấp thông tin và giúp đỡ những người du hành vũ trụ trong trường hợp khẩn cấp như hư hỏng máy đo, thiết bị hoặc thiếu thức ăn. Nếu cần, những con tàu vũ trụ có thể đỗ lại một hòn đảo mền khác trong khoảng không vô tận. Nhưng July và Peter không thích điều đó. Họ cứ tiếp tục bay, bay mãi.

Họ đang ở trong khu vực của trạm không gian Fortuna 710. Họ có liên hệ vô tuyến đều đặn và định kỳ báo cáo với trạm.

- Tất cả hoạt động đều chứ? - Trạm không gian hỏi.

- Cám ơn, tất cả đều bình thường.

Gần quỹ đạo của con tàu vũ trụ Nhân Loại hiện ra một ngôi sao sáng như mặt trời. Xung quanh có nhiều ngôi sao nhỏ. Trong đó có một ngôi sao phát ra màu Tím - Đỏ rất lạ kỳ. Họ muốn đến gần hành tinh đó và bay vòng để xem. Họ đã khởi động một tên lửa phụ để làm việc đó.

- Tránh xa đi ! Giữ nguyên khoảng cách. Nguy hiểm chết người đó ! Lập tức tiến hành hiệu chỉnh quỹ đạo ! Nhân Loại ! Nhân Loại ! Hãy tránh xa hành tinh màu Tím - Đỏ.

July bối ngỡ nhìn Peter hỏi:

- Họ nói gì thế anh?

- Cứ quan trọng hóa vấn đề - Peter mỉm cười nói - Trạm không gian nào cũng thế ! Máy cậu ấy không được nhúc nhích khỏi chỗ và họ ganh tị với chúng mình đấy.

Tuy vậy, anh vẫn bám chương trình hiệu chỉnh đường bay.

Con tàu vũ trụ Nhân Loại không lại gần hành tinh màu Tím - Đỏ hơn nhưng cũng không đi xa

hơn. Nó bay tròn xung quanh hành tinh chưa quen biết. Trạm không gian Fortuna 710 vừa tiếp tục chỉ dẫn cách phát động tên lửa chính thì một tai nạn xảy ra:

Một tảng thiên thạch đập trúng vỏ con tàu.

Trung tâm điện báo tiếp nhận được ngay báo cáo và cho rằng nhất thiết cần phải sửa chữa chỗ hư hỏng trước khi phát động tên lửa chính. Peter chuẩn bị làm nhiệm vụ này. Anh ôm nhẹ July vỗ về:

- Anh hy vọng là em hãy bình tĩnh. Trong năm phút anh sẽ sửa xong. Sau đó chúng ta sẽ rời khỏi cái không gian ít mến khách này. Còn em thì làm gì? Trong khi chờ đợi, em pha cho anh một ly nước mát.

Peter mặc bộ đồ du hành vũ trụ theo đúng quy tắc và bước qua lớp cửa dẫn ra phía ngoài con tàu. Đây chỉ là một thao tác sửa chữa thông thường như họ đã học và thực tập không biết bao nhiêu lần lúc còn ở trường học lái tên lửa. July cũng biết điều đó nên không có gì lo lắng.

Lúc này Peter đã bước ra khoảng không vũ trụ, July vừa pha nước vừa theo dõi anh trên màn hình và thấy rõ anh đang di chuyển nhẹ nhàng. Đột nhiên, có một chớp sáng lóe ... kim các máy đo vọt lên ... hình Peter bỗng biến mất trên màn kiểm tra. Bên con tàu vũ trụ chỉ còn lơ lửng sợi dây bảo hiểm đã bị đứt và một vài dụng cụ. Có vẻ như có cái gì đó đã giật Peter khỏi chỗ đứng của mình. Hay lại một tảng thiên thạch khác cắt đứt dây an toàn? Hay là họ đã gặp một hiện tượng lạ của vũ trụ mà xưa nay chưa ai biết? Khi thực tập du hành vũ trụ, họ đã được luyện tập với tình huống dây giữ bị tuột, nhưng lúc nào cũng còn một dây thứ hai bảo hiểm. Và chuyện cũng đã xảy ra rồi: Trong một cuộc tập luyện, một người tính thích đùa, giỡn được cử ra ngoài đã bỏ lại một sợi dây lưng lồng thông và một vài dụng cụ cho lơ vờn xung quanh con tàu vũ trụ để dọa người khác. Nhưng không, Peter không thể làm điều này ... Và nhất là lúc này họ đang muốn rời xa cái thiên thể có màu Tím - Đỏ bao bọc thì chắc chắn làm gì có sự đùa giỡn.

Tuy vậy July vẫn còn hy vọng. Cô mong chờ Peter bước trở lại vào phòng lái. Mắt cô như dính chặt vào chiếc then cài bên trong tấm cửa. Nhưng then không động đây. Cô ra tận nơ, mở tấm cửa ra nhìn. Bên ngoài là khoảng không vắng lặng. Peter không còn đó nữa. Phải rồi ! Cùng với tia chớp, có một chuyện gì đó ghê gớm đã xảy ra.

Khi còn ở dưới Trái Đất, mọi người thường nói chuyện với nhau về hiện tượng Phản vật chất. Người ta kể về những nhà du hành vũ trụ chỉ trong chớp mắt bị những tia nào đó tiêu hủy. Nhưng những chuyện đó chỉ xảy ra đối với những người dám mạo hiểm vượt qua khu vực bên kia Đường Ngân Hà ... Và nếu đúng thế thì cả con tàu vũ trụ cũng tiêu rồi chứ còn đâu ! Hay là các đồng hồ đo hoặc màn hình bị trục trặc? Nhưng còn tia chớp lóe mắt kia là cái gì? Và thời gian cứ trôi qua, đáng lẽ Peter đã làm xong công việc, trở về rồi mới phải.

Chiếc đồng hồ trên con tàu vũ trụ đã nhích lên được bốn phút theo giờ vũ trụ mà vẫn không thấy vãn mong Peter đâu.

Lúc này, trạm không gian lại lên tiếng:

- Đây Fortuna 710 ... vỏ tàu đã sửa xong chưa?

- Peter vừa mất tích ... - Giọng Jly kêu lên đầy thất vọng - Peter vừa mất tích. Tôi phải làm gì đây?

Chương 3

BÁO CÁO

BÁO CÁO

Thành phố Oxy, 12-4-1207 - 19.99.

Con tàu vũ trụ lạ đã bay vòng quanh hành tinh của chúng ta. Nó có liên hệ với tuyến thường trực với trạm AAA. Điện đàm cuối cùng hồi 19.96 là "Peter vừa mất tích. Tôi phải làm gì đây?"

Chúng tôi đang tiếp tục quan sát.

Chúng tôi đã dùng túi TIA BẠC chụp bắt được sinh vật vừa rời khỏi con tàu và đưa xuống đây. Túi đã chụp lên nó không gây thương tích, giữ sống.

Người gốc hành tinh BG 97614 thuộc hệ MẶT TRỜI trong ĐƯỜNG NGÂN HÀ.

Sinh vật được bọc một lớp da, cao 1,80m, giống đực. Nó cũng thở OXY. Từ nãy đến giờ sinh vật không có hành động chống cự.

Chương 4

NƠI ĐÂY LÀ NƠI ĐÓU

Peter Mac Gulliver mãi sửa vỏ con tàu nên không thấy được tia chớp. Ý niệm cuối cùng của anh là, anh vừa sửa xong con tàu vũ trụ, anh nghĩ, ổn rồi, ta có thể trở vào ...

Bây giờ anh thấy mình đang ở giữa một quảng trường.

Quảng trường nom như một sân chơi trẻ em ... những em nhỏ ngồi trên những đồng cát nhỏ và chơi với những nhùng, sô nhỏ nhỏ xinh xinh. Xung quanh quảng trường có ghế dài. Trên đó có nhiều người lớn, họ rút trong túi ra những hộp gì tròn tròn nho nhỏ và xoay đi xoay lại. Một vài người khác đứng lên đi khỏi quảng trường. Nhưng anh nhận thấy quảng trường có cái gì đó không giống ở Trái Đất. Tại sao? Peter cũng ngồi xuống một chiếc ghế dài và cố suy nghĩ, hệ thống lại mọi việc vừa xảy ra.

Thật là hãn hữu ... lạ lùng. Ta hoàn toàn không thể hiểu được. Không có lý bây giờ ta đang mơ? Mới vừa đây ta còn ở trong con tàu vũ trụ Nhân Loại cùng với July. Con tàu bị một tảng thiên thạch đập vào vỏ ... Rồi ta ra ngoài khoảng không để sửa chỗ bị thủng ... và rồi ... Hiện giờ ta đang ở đâu? Ta đã trở về Trái Đất ư? Nhưng phong cảnh này dứt khoát không phải của Trái Đất. Còn thiếu một cái gì đó mà ở trái đất rất sẵn. Màu sắc? Ở đây, không một thứ gì có màu. Khắp nơi chỉ thấy một thứ ánh sáng mờ mờ, một sự chuyển tiếp giữa ngày và đêm. Tất cả đều màu xám và được chiếu sáng một cách đơn điệu. Cả quần áo của mọi người cũng màu xám. Và mặt họ ... Nhưng làm sao có thể trông thấy mặt họ được. Tất cả đều đeo một cái mặt nạ để thở, người lớn cũng như trẻ con ... Và cách đi lại của họ cũng thật là kỳ lạ: họ di chuyển thật chậm chạp. Không thấy có sức vật. Cả đến một con mèo hay một con chó cũng không có. Hoặc một con chim sẻ trên cây ... Ô mà ngay cả cây cối cũng không có nữa.

Có lẽ mình mơ, Peter nghĩ vậy và từ từ đứng dậy. Anh nhận thấy mình đang mặc bộ quần áo vũ trụ, một cái nón chụp du hành vũ trụ, một trang bị cấp Oxy và các vật dụng khác. Như vậy, anh đã rời khỏi con tàu vũ trụ khi vừa sửa xong chỗ hư hỏng ... Và lúc đó đã xảy ra một điều gì mà anh không thể hình dung nổi. Lúc này anh không còn ở trong con tàu vũ trụ nữa. Nhưng anh phải ở một nơi nào chứ! Nơi đây là nơi đâu? Anh cảm thấy người đỡ dần mệt mỏi, tim đập nặng và không đều. Chiếc đồng hồ chuẩn đoán vạn năng anh đeo ở cổ tay chỉ rõ nhịp thở và nhịp tim không đều. Bằng một động tác quen thuộc, Peter ấn vào nút chiếc máy nhỏ đeo trên ngực. Nhờ đó bộ lọc máy hô hấp của anh được rửa sạch và máy được nạp đầy không khí giàu Oxy. Lập tức nhịp mạch của anh trở lại bình thường và dần dần anh có thể sắp xếp lại được những ý nghĩ lộn xộn trước đây.

Điều chắc chắn nhất là lúc này anh không còn ở trên con tàu vũ trụ Nhân Loại và cũng không thể là ở trên Trái Đất thân yêu. Vậy thì anh ở đâu?

Túi dụng cụ anh còn đeo bên người, nhưng chiếc dây lưng an toàn đã bị đứt, một đầu thông xuống. Kiểm lại đồ nghề anh thấy thiếu mất mấy dụng cụ mà trước đó anh vừa dùng để tu sửa vỏ tàu. Nhưng toàn bộ máy móc của anh vẫn đầy đủ và sẵn sàng, trong đó có cả máy Định vị.

Peter hồi hộp ấn vào nút đỏ trên máy định vị. Máy vẫn hoạt động. Trên mặt số của máy lần lượt xuất hiện những thông tin. Khoảng cách tới Fortuna 710 là hàng triệu km, lực hấp dẫn của nơi này cũng gần giống lực hấp dẫn của Trái Đất ... Và này lạ chưa, cả khối lượng của hành tinh này cũng gần như trùng với khối lượng của Trái Đất. Thành phần khí quyển không khí .. Quái! Máy này hỏng rồi chắc! Nitơ, khí carbonic, oxyt carbon, muối khói, khí thải và những hạt thạch anh

nhỏ ... Còn Oxy chỉ có vết thôi. Nếu đúng như vậy thì trên mặt hành tinh này không có sự sống phát triển cao như trên Trái Đất được.

Peter lo lắng nghĩ, nhưng đó chỉ là lý thuyết. Thực tế mình đã thấy cả người lớn và trẻ con giống như con người trên Trái Đất: những sinh vật đi bằng hai chân giống con người ... Ngoài ra có thêm một cái vòi? Hay có thêm một máy hô hấp? Hay với một chiếc máy lọc khí? Thành mình không nhận thức nổi. Lập tức một câu hỏi khủng khiếp nữa nảy ra: Nếu anh không mơ, nếu thực sự anh đã bay trên con tàu vũ trụ Nhân Loại và bị một sức mạnh lạ lùng bí hiểm nào đó gạt xuống hành tinh lạ này thì bây giờ con tàu vũ trụ ở đâu? Và July ở đâu?

Ánh sáng mờ nhạt dần chuyển sang bóng tối. Trên quảng trường bằng bê tông hầu như không còn người. Những người vừa đi qua gần bên anh với bước chậm rãi và một nỗi hoàn toàn không chú ý đến anh. Lúc này Peter chợt nhớ ra điều cần thiết nhất phải làm: chiếc máy vô tuyến.

Anh lấy chiếc máy phát nhỏ bật theo bước sóng của con tàu Nhân Loại. Nếu con tàu còn tồn tại và ở gần đây thì nó sẽ trả lời.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Anh phát tín hiệu theo làn sóng của Fortuna 710. Không có trả lời.

Không biết sao làn sóng bị chặn, không truyền đi được, anh nghĩ. Nhưng trên hành tinh này chắc chắn phải có một đài vô tuyến mà ta có thể nghe được tín hiệu của nó hoặc hỏi nó. Anh bắt đầu dò tìm từng bước sóng một. Càng tìm càng căng thẳng, hồi hộp. Không một tín hiệu: Điện đài hoàn toàn vô dụng.

Điều gì đã xảy ra với July và điều gì đã xảy ra với chính anh?

Anh xem lại máy định vị một lần nữa. Đúng, anh đang ở cách trạm không gian Fortuna 710 ba triệu km trong hệ Mặt Trời gần dãy Ngân Hà, trên một hành tinh thực thụ. Nhiệt độ khí quyển 260C. Độ ẩm không khí không đo được. Oxy chỉ có vết hoặc có thể có trong những hợp chất.

Như vậy các máy móc dụng cụ vẫn hoạt động được bình thường, chỉ trừ điện đài.

Anh chắc chắn là anh không mơ. Lúc này anh đứng trên một thiên thể chưa được nghiên cứu. Không biết do tình cờ anh đã hạ cánh xuống đây hay là do những ý muốn của kẻ khác? Anh được tự do hay đang bị cầm tù? Chỉ có cách quan hệ ngay với bất kỳ một người nào đó.

Một vài thanh niên bước tới gần giữa quảng trường. Đánh giá bằng con mắt của người Trái Đất, thì đó là những thiếu niên. Họ mặc những bộ áo liền quần màu xám của thợ máy và mặt nạ thở. Nhưng kỳ lạ là những chiếc mặt nạ này không che mắt họ nên thoát trông có vẻ như một chiếc vòi: chiếc mặt nạ chỉ chụp vào mũi và một chiếc ống cao su có nhiều nếp ly khá dài dẫn tới một chiếc bình họ đeo trên lưng. Như vậy có thể nhìn được khá rõ. Ngay cả mồm họ cũng chỉ có một miếng gạc mỏng bảo hộ.

Peter tiến về phía họ và lấy tay vẫy. Mấy chàng trai thản nhiên nhìn anh và tiếp tục đi. Rồi có một thiếu phụ đi tới quảng trường. Peter lại vẫy. Vì qua chiếc nón chụp vũ trụ anh không thể nói được. Người thiếu phụ cũng bình thản đi qua hết như mấy thanh niên vừa rồi. Peter cởi bộ đồ vũ trụ ra và chỉ giữ một chiếc máy thở trước mặt. May thay khối lượng của các bộ quần áo vũ trụ hiện đại không nặng quá nửa kilô. Chỉ trong giây lát Peter đã cuộn bộ đồ bỏ vào trong chiếc túi đeo bên hông. Tất cả việc này diễn ra ngay trên quảng trường. Trong lúc này cũng có một vài người đi qua chỗ anh nhưng không có một ai quan tâm tới anh.

Peter phát hiện ra rằng, tất cả những người này đi theo một hướng nhất định và đều nhắm vào

một ngôi nhà vuông vắn hình hộp nằm gần đây. Ở đó là cái gì nhỉ? Khác sạn? Nhà ga? Nhà hàng? Ga xe điện ngầm? Anh cũng theo họ đi về hướng đó. Lần này anh bước đi cũng nhẹ nhàng như đi trên mặt đất vì khối lượng của hành tinh này cũng gần bằng khối lượng Trái Đất nên lực hấp dẫn cũng suýt soát bằng nhau. Cùng lúc này anh cảm thấy đầu nhức nhối khó chịu và chiếc đồng hồ chuẩn đoán của anh chỉ rõ sự giảm huyết áp. Anh ấn vào chiếc nút nhỏ bên cạnh chiếc máy vạn năng. Lập tức anh cảm nhận được một luồng hỗn hợp gồm các chất đường, adrenalin và cafein được đưa vào cơ thể. Anh thong thả đi theo dòng người.

Anh đã dự đoán không sai. Họ vào một ngôi nhà lớn có nhiều cửa. Trên các cửa đều sơn vẽ các ký hiệu. Những ký hiệu này giống những hình vẽ ở các vườn trẻ, nhờ nó mà các em bé nhất có thể phân biệt được chiếc khăn tay và con thỏ, bông hoa hoặc một hình tam giác ... Khi tới gần, anh có thể nhận rõ một vài ký hiệu. Một ký hiệu thể hiện một người đang ngồi ăn, ký hiệu nữa chỉ phòng tắm và một ký hiệu thứ ba vẽ cái giường.

Trước tiên anh bước vào phòng tắm có hương sen. Độ chiếu sáng ở đây cũng lờ mờ khó chịu. Nhưng anh đã dần dần quen rồi. Các bồn tắm hoặc các hương sen được sắp xếp thành hàng dài. Đi sâu vào một đoạn nữa là các nhà vệ sinh. Anh mở một vòi nước trên một chiếc bồn tắm. Một luồng nước âm ỉ dễ chịu chảy ra. Anh lấy một giọt đưa vào máy phân tích bỏ túi. Chất lỏng là nước thông thường có pha lẫn chút ít thuốc khử trùng. Đây lại là một điều bí mật mới. Trên hành tinh này chỉ có Oxy trong các hợp chất. Như vậy có thể hình dung được rằng các sinh vật thuộc giống người hiếm có này phải thở dưỡng khí bằng mặt nạ.

Không ai nói với anh một lời. Tắm rửa xong, anh cảm thấy khỏe khoắn hơn đôi chút và bước qua gian bên cạnh, trên cửa có vẽ một người đang ngồi ăn.

Đó chính là phòng ăn. Phòng ăn sạch như lau li. Nhưng nó rất lớn, xám xịt và không hấp dẫn. Ngay cả khi mặt bàn cũng làm bằng một tấm chất dẻo mặt xám. Ngay ở đây anh cũng cảm thấy có cái gì kỳ kỳ. Điều đó là gì nhỉ? Mọi người đều ngồi ăn thong thả, không nói một lời, không nhìn người khác và cũng không hề quan tâm đến ai.

Peter tìm ngay được một chiếc bàn trống. Anh ngồi xuống cầm lấy bảng thực đơn để sẵn và bấm nút chiếc máy phiên dịch liên hành tinh. Chiếc máy này là một phát minh mới và là quà cưới của July tặng. Đã từ lâu lắm, từ hàng ngàn năm nay trên Trái Đất, tất cả những thứ cần cho mọi người dân đều không phải trả tiền, từ giấy dép tới thuyền buồm cũng như vé đi xem hát hoặc kem chocolate. Nhưng người ta luôn luôn phát minh được những cái mới. Và ai lao động tốt, có thành tựu khoa học kỹ thuật mới hoặc tác phẩm nghệ thuật đặc biệt và đôi khi cả những thành tích thể thao xuất sắc cũng được thưởng. Phần thưởng luôn tạo nên một sự kích thích và làm cho cuộc sống không trở thành đơn điệu. Chiếc máy phiên dịch liên hành tinh cũng thuộc vào loại sáng chế mới. Không những nó có thể dịch ngôn ngữ của các hành tinh đã biết và đã có quan hệ với Trái Đất, mà còn trong giây lát nó có thể tìm ra chìa khóa của tất cả các tín hiệu âm học hoặc quang học và làm cho tai mắt và bộ óc con người có thể nhận thức hiểu biết được. Mới đây, July đã viết một bản báo cáo tốt nhất về ngôn ngữ học trong hai ngàn sinh viên nên được thưởng chiếc máy này.

- Em tặng anh chiếc máy phiên dịch liên hành tinh - Trước chuyến bay vũ trụ July nói với Peter - Có thể khi tới một ngôi sao nào đó, anh sẽ gặp một nàng tiên diễm kiều hỏi anh một cái gì đó. Lúc đó anh cần cái máy này.

Sau đó họ cùng nhau cười ran. Đã bao lâu rồi nhỉ? Một năm hay một tuần? Thời gian vũ trụ không có giới hạn. Trong suốt chuyến bay, hai người chưa hề hạ cánh xuống một hành tinh nào. Họ không muốn nói chuyện với ai. Chỉ nói với nhau. Và nhiều lắm là trao đổi với các trạm không gian của Trái Đất.

Trên chiếc máy phiên dịch bỏ túi, một bên có chữ Vox để dịch tiếng, một bên có chữ tượng

hình để dịch các ký hiệu. Peter bấm nút điều khiển máy. Một chớp đèn nhỏ bật sáng chiếu vào tờ thực đơn. Lập tức hiện lên dòng chữ dịch:

Món ăn Oxy để tiêu hóa

Sốt táo

Kem nắm 2 đơn vị

Bánh phòng hỗn hợp 2 đơn vị

Bánh phòng kem chuối 1 đơn vị 4 đơn vị

Mình hiểu lời dịch nhưng lại chưa nhận thức được. Peter nghĩ: Ở trường anh đã được học rằng trên Trái Đất có thời kỳ thực phẩm chưa được dồi dào nên các thức ăn đều có giá tiền. Như vậy khi vào khách sạn hoặc cửa hàng thực phẩm, người ta phải trả một lượng tiền nhất định để đổi lấy các loại thức ăn. Nếu ở đây có ghi "Sốt táo, 1 đồng tiền vàng" thì anh không ngạc nhiên. Nhưng tại sao họ lại phải ghi "cần bao nhiêu Oxy để tiêu hóa"

Chiếc loa trên bàn lên tiếng với giọng trầm đặc biệt. Đầu tiên nó còn nói nhỏ, sau đó tiếng nói có vẻ sốt ruột. Peter vội gạt chiếc nút máy phiên dịch sang vị trí Vox anh liền được nghe:

- Anh chưa đặt món ăn ...

- Kem nắm - Peter hỏi nhanh.

Chiếc máy dịch lại lập tức. Mặt bàn ăn xám mở ra và một đĩa thức ăn kiểu cháo đặc được đưa lên, kế bên có một dụng cụ như chiếc muỗng. Peter vừa tháo chiếc mặt nạ khỏi mặt vỏ vàng chụp ngay nó vào. Không khí vừa đập vào mặt anh cay xè làm anh muốn ho sặc. Anh nhìn đĩa thức ăn mà chẳng biết làm sao. Nếu tháo mặt nạ anh sẽ bị ngạt, nếu để mặt nạ anh không thể ăn. Anh bèn nhìn chung quanh và quan sát những người khác. Tất cả mọi người đều đeo chiếc mặt nạ có vòi. Trên miệng chỉ che một tấm gác. Khi ăn họ gạt một góc tấm gác lên và ngậm cuống muỗng vào mồm như một chiếc ống hút. Khi đó anh mới phát hiện ra cái muỗng có cán rỗng như một chiếc ống.

Peter nghĩ, bây giờ mình kiếm đâu ra chiếc mặt nạ loại này. Bí quá, anh liền đục một lỗ trên chiếc mặt nạ thở để hút cuống muỗng qua rồi ngậm vào mồm. Bây giờ anh bắt đầu hút loại cháo đặc. Món ăn này vừa có vị nắm và gần giống cháo tấm có muối. Nó không quá ngon cũng không quá dở.

Ăn xong anh cảm thấy mồ hôi toát ra. Anh lại nghe thấy tiếng loa hỏi:

- Ăn ngon chứ? Dùng một món gì nữa không?

Chiếc máy nhỏ lập tức dịch ra. Peter lầm bầm:

- Cảm ơn.

Peter vừa đứng dậy thì có một người khác ngồi vào chỗ của anh. Anh đi tới chiếc cửa trên có ký hiệu một chiếc giường. Hẳn đây là một khách sạn.

Anh đoán ở cửa sẽ có một quầy tiếp tân. Thay vào đó anh lại bước ngay vào một phòng ngủ rất rộng, có các giường ngủ, tủ và giá để đồ đạc. Nhìn quanh anh thấy có nhiều người đang cởi quần áo hoặc đang ngủ.

Lúc này anh cảm thấy mệt mỏi khôn tả. Nếu mình cứ nhào đại nằm vô một chiếc giường thì sao? Anh tự nhủ, khi chủ nó tới xin lỗi và dựng anh dậy thì sao? Không, có lẽ ta không làm thế được.

Anh muốn hỏi một người nào đó rằng hiện anh đang ở đâu. Nhưng nếu anh đặt câu hỏi lập tức sẽ gây ra sự chú ý. Như vậy anh sẽ giải thích thế nào ! Cũng không ổn. Nhưng lúc này Peter mệt quá rồi. Cái gì đã xảy ra với July? Nếu bây giờ anh nằm xuống đây và ngủ thiếp đi thì làm sao tìm hiểu được điều đó. Có thể July cần được ứng cứu? Có thể nàng bị nguy khốn và đang chờ anh? Vậy thì muộn mất. Nhưng lúc này anh mệt quá rồi. Hay là tại bữa ăn? Cái món kem nắm lạ lùng đó? Liệu họ có bỏ gì vào không? Thuốc ngủ chăng? Ngốc quá? Sao này mình không đưa món này vào máy phân tích trước khi ăn nhỉ? Bây giờ đối với anh chỉ cần một điều: nằm dài ra và ngủ ... Nhưng có lẽ ta hãy hỏi chàng thanh niên đi qua.

- Thưa ông, ai có thể nằm ngủ trong chiếc giường này?

- Ai cũng được - Tiếng trả lời đều đều không tình cảm.

Peter nghĩ, mình phải cởi đồ ra chứ. Nhưng không kịp. Anh vừa đặt mình lên chiếc giường rất êm ái thì đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Chương 5

NGÀY CÀNG LO LẮNG

Peter ngủ được một lát thì có tiếng nhạc nhẹ làm anh tỉnh dậy. Anh mở mắt thấy trần nhà màu xám được dùng làm màn ảnh để chiếu phim. Anh cố gắng lau sạch kính của máy hô hấp để theo dõi diễn biến của phim được rõ hơn. Xung quanh anh, giường nào cũng có những sinh vật giống người đang nằm. Tất cả đều thức và nhìn lên trần. Họ không đeo mặt nạ mà chỉ có một vòi thở Oxy ở mũi.

Peter vội bật chiếc máy phiên dịch và lắng nghe.

Trên màn xám hiện ra cảnh một thanh niên và một thiếu phụ, theo dự đoán của anh về lứa tuổi và giới tính của họ. Hai người mặc quần áo thể thao, mũi vẫn đeo vòi thở Oxy ngồi trên ghế dài nói chuyện tình yêu. Câu chuyện buồn tẻ kéo dài. Họ nói về ngày "Đại lễ mùa Xuân" lúc độ họ sẽ lại ôm lấy nhau ... "Em đẹp lắm" - Người đàn ông nói: "Anh tốt lắm" - Cô gái nói. Sau đó chuyển cảnh, tiếp theo là mục lời khuyên của thầy thuốc: Ta phải nhai chậm hơn thì sẽ cần dùng ít Oxy hơn. Cảnh lại chuyển nữa. Một dàn đồng ca thiếu nhi hát về ngày Đại lễ mùa Xuân. Lời hát "Chúng em muốn vui vẻ và khỏe mạnh. Chúng em muốn cầu xin được dự ngày Đại lễ mùa Xuân" Lại chuyển tiếp phim màu. Giống như một phong cảnh của Trái Đất với bầu trời xanh và cánh đồng bát ngát mơn mớn. Lúc này, những người đang nằm bị kích động đặc biệt. Nhiều người ngồi dậy và bắt đầu hát. Hình màu chỉ hiện ra có một phút rồi trở lại đen xám. Mọi người lại im lặng. Có điều là hậu cảnh của cặp đôi nam nữ yêu nhau, bác sĩ, đồng ca thiếu nhi đều là những khối bê tông vuông vức.

Lúc này các hình ảnh biến mất. Những người nằm các giường bên trở dậy và đi vào phòng vệ sinh. Peter nằm lại để suy nghĩ. Lạc có nhạc êm dịu nổi lên. Anh nhận ra tiếng nhạc cụ gió và nhạc cụ dây. Giai điệu giống hệt như lúc đầu.

Peter cố gắng tập trung suy nghĩ. Tất nhiên ta bị tai nạn sau khi sửa con tàu vũ trụ. Có thể July còn sống sót và ở đâu gần đây. Cũng có thể nàng cũng bị bắt. Ta phải lập tức đi tìm nàng. Ta không được ăn những thức ăn ở đây vì có nhiều khả năng có thuốc mê mà ta chưa hiểu rõ. Tốt nhất là ta sẽ ăn những viên thức ăn vũ trụ còn dự trữ.

Ta phải tìm cách liên lạc với July. Liên lạc trên các làn sóng thường lệ với con tàu vũ trụ và trạm không gian Fortuna 710 đều không được. Nhưng trên người nàng cũng có một máy thu phát dự phòng khi có sự cố như của ta. Tại sao nàng không tìm cách lên tiếng?

Anh thử bật nút điện đài của mình một lần nữa. Vẫn hoàn toàn im lặng.

Anh nghĩ: Có lẽ uống công vô ích ! Chắc là các làn sóng thu phát đều bị chặn. Mình phải tìm cách ra chỗ thoáng. Đi ra, ra khỏi đây ngay.

Peter rửa mặt và làm vệ sinh thật nhanh, mặc lại bộ trang phục vũ trụ mà anh vẫn nhét trong túi. Anh chạy trong trường mực chiếc máy hô hấp của anh cho phép.

Chạy giữa đường, anh mới chợt nghĩ ra: Không có ai tới thu tiền ăn và ngủ của anh. Cũng chẳng có ai nhòm ngó anh đến một lần.

Anh lại tới quảng trường màu xám. Đó là một sân betông rộng, phẳng lì, ở giữa không có vòi phun nước, không có đường phố, chỉ có ghế đá và chỗ ngồi chơi cho trẻ em. Lúc này trên các

ghế dài lại có người ngồi. Vẫn những người đeo vôi trước mũi và hầu hết họ xoay xoay trong tay một cái gì tròn tròn như chiếc đồng hồ quả quýt. Quảng trường khá rộng, trái dài gần như hết tầm mắt. Xung quanh có những ngôi nhà màu xám. Đó là những hộp bằng bê tông gần giống nơi anh đã ngủ. Anh phát hiện ra một điều rất kỳ lạ. Những nhà này hoàn toàn không có cửa sổ mà chỉ có cửa ra vào. Peter ra giữa quảng trường bật máy thu phát, chiếc loa vẫn câm tịt, không bắt được một đài nào, cũng như phát tín hiệu mà không được trả lời.

Anh nghĩ, ta phải leo lên một vị trí cao hơn để định hướng tốt hơn và dùng máy thu phát có hiệu quả. Anh đi liêu vè một phía. Đồng hồ của anh vừa chỉ giờ Trái Đất và giờ vũ trụ. Nhưng ở trên cái hành tinh quái quỷ này là sáng hay chiều, là ngày hay đêm? Còn cái thứ ánh sáng ám đăm trên hành tinh này, không biết nó nhận được từ đâu. Tất nhiên phải có một hoặc nhiều Mặt Trời nào đó. Nhưng ánh sáng Mặt Trời làm sao qua được bầu khí quyển dơ bẩn này. Phải, chỉ có cách leo được một cao điểm. Nếu cần có thể leo nóc một ngôi nhà nào đó ít người qua lại. Từ đó anh mới có thể định hướng được. Gần quảng trường có một ngôi nhà giống như cái mà anh đã ngủ đêm qua. Nhà hình hộp, tường xám nhẵn lì, ngay cả cửa ra vào cũng như nhau: Một khung cửa lớn, trong lắp một tấm kính mờ. Mãi tới giờ anh mới nhận thấy rằng phía trên cửa có số 3. Còn ngôi nhà kế bên, phía trên cửa có số 4. Chính xác hơn là trên cửa một ngôi nhà có ba vach thẳng đứng. Còn trên cửa kế bên có 4 vach. Anh tò mò bước vào ngôi nhà mang số 3. Ngay cửa cũng có một tiền sảnh rộng rãi, không khác với ngôi nhà có phòng ăn và phòng ngủ. Peter bước vào tiền sảnh qua một cánh cửa treo bằng dây tinh dáng như cửa một nhà kho. Các cánh cửa treo đều mang một bảng màu trắng đục như sữa. Phía trên mỗi chiếc cửa là một ký hiệu khác nhau. Trên cửa đầu tiên tấm bảng vẽ một chiếc giày, trên cửa thứ hai vẽ một bộ áo liền quần và cửa thứ ba mang hình một con búp bê. Peter bị cuốn theo một đám đông đang đổ xô vào cửa có hình chiếc giày. Đó là một nhà kho hết sức rộng. Trên các giá kê thành hàng san sát nhau là những đôi giày cùng kiểu bằng da nhân tạo gần giống cao su màu xám. Trên giá, giày được xếp theo cỡ. Phía ngoài cửa là các giày vừa cỡ với Peter. Những người đi vào không ai hỏi ai điều gì. Mặt họ chẳng thể hiện nét gì quan tâm hay tò mò. Họ lấy cỡ giày phù hợp với mình trên các giá. Họ diện ngay giày mới, vứt bỏ giày cũ vào một hố sâu ngay dưới giày bày hàng. Xong việc, họ lại chậm rãi bước ra khỏi kho cũng như lúc họ tới. Peter dừng lại trước một giá trắng và cầm lên một đôi giày. Một tiếng chuông báo động nổi lên, anh giật mình đặt đôi giày trở lại thì nghe có tiếng loa, anh vội bật chiếc máy phiên dịch liên hành tinh và nghe lời hướng dẫn. "Không vừa cỡ chân anh. Đi quá vào dây phía trong"

Lúc này anh mới nhận thấy có một tấm cao su màu xám chạy dọc theo các giá để giày. Những người đi tìm giày bước dọc theo tấm thảm đó và học dừng lại khi có một đèn tín hiệu nhỏ bật sáng. Tất nhiên là cỡ chân được đo ngay trên thảm nhờ một hệ thống máy tự động. Và khi một người bước tới chỗ có giày vừa cỡ chân anh ta thì máy tự động báo hiệu có thể lấy ở chỗ đó.

Peter lại tiếp tục đi, vừa đi vừa quan sát tấm cao su. Qua hai hàng tủ, đèn tín hiệu màu vàng bật lên. Peter vội tay lấy một đôi giày trên tủ và đi thử. Đôi giày vừa khít. Anh liền vứt đôi giày mang theo từ Trái Đất vào chiếc hố cạnh đó. Đôi giày mới thật là hay, không những nó vừa chân mà còn đàn hồi rất êm. Anh rời khỏi kho giày. Không ai nói với anh một lời. Cũng không ai đòi tiền giày.

Vừa tìm giày, vừa quan sát, Peter đã phí hết một giờ. Không. Đây không phải là chủ đích của anh khi vào đây. Anh cần tìm xem chỗ nào có một cầu thang có thể đưa anh lên mái bằng. Và ở đó, anh sẽ tìm cách sử dụng điện đài một lần nữa. Anh tiếp tục bước vào các cửa tiếp nhưng lại lập tức quay trở ra vì không tìm thấy chỗ nào có cầu thang. Có những chỗ, kho có nhiều tầng, ví dụ ở kho có các bộ quần áo liền quần. Các bộ quần áo được xếp cao tới ba tầng lầu. Nhưng ở đó cũng chỉ có cầu thang đi bên trong gian nhà kho và dẫn tới những tầng có giá để quần áo khác. Còn không có một lối nào đưa ra ban công hoặc sân thượng. Và cũng không chỗ nào có một chiếc cửa sổ để anh có thể mở ra và thử đứng ở đó sử dụng điện đài. Hoặc từ đó anh có thể nhìn ra xung quanh để tìm phương hướng. Trong kho, hàng hóa nhiều vô kể. Những con người (Peter tạm gọi các sinh vật có đeo vôi thở đang chen chúc chung quanh anh là những con

người), họ nhận được tất cả mọi thứ mà không phải chờ đợi. Phải nói rằng chữ tất cả này có ý nghĩa chủ yếu là trang phục, quần áo lao động và quần áo lót. Không nơi nào có áo khoác ngoài và chăn. Trong một kho khác rất rộng, những chiếc vôi hô hấp được xếp thành đồng. Đó là những chiếc vôi hô hấp được xếp thành đồng. Đó là những chiếc mặt nạ để đeo trước mũi. Tất cả đều làm theo một kiểu giống nhau và được sắp xếp theo cỡ lớn nhỏ. Kèm theo mỗi chiếc mặt nạ có hai hoặc ba chiếc khăn bằng gạc để đeo miệng. Anh đoán hẳn là khăn gạc dùng tốn hơn. Trong kho mặt nạ thở này Peter cũng nhận ra những tấm băng cao su. Nhưng ở đây nó không trải trên mặt đất mà chằng ngang tầm mắt người. Khi anh bước tới khoảng giữa kho, đèn tín hiệu bắt sáng. Lần này Peter không chần chừ, cầm ngay chiếc mặt nạ trên giá gần nhất. Anh đeo thử. Nó hoàn toàn áp chặt vào mũi và mặt anh. Đồng thời, anh giật mình phát hiện ra rằng khi anh hít vào thì chiếc vôi chụp mũi này dán chặt vào mũi anh nhưng không có không khí từ ống đưa vào. Hay chiếc bình chứa có khuyết tật gì đây. Nhưng kia rồi, tiếng chuông báo động lại réo lên và chiếc máy phiên dịch liên hành tinh của anh giúp anh hiểu lời thông báo.

- Anh hãy mang máy đến trạm nạp Oxy gần nhất.

Như vậy là trong bình chứa chưa có không khí và phải đưa tới một nơi nào đó để nạp. Anh hơi mừng nghĩ rằng. Nơi người ta nạp Oxy chắc phải có văn phòng hay bàn giấy, tóm lại, một nơi phân phối. Ở đó chắc anh có thể hỏi được những điều cần thiết. Anh cố gắng lắm mới giật được chiếc mặt nạ đang làm anh sắp nghẹt thở. Anh vội vàng đeo chiếc mặt nạ Trái Đất của anh vào. Tất cả xảy ra chưa đầy nửa phút mà anh cảm thấy như bị nghẹt thở. Mồ hôi vã ra, nhịp tim đập dồn dập, anh phải dừng lại nghỉ trong giây lát. Anh bỏ chiếc mặt nạ mới nhận được vào túi khoác vai.

Ra khỏi kho mặt nạ, anh bước vào kho đồ chơi. Peter thấy những mô hình máy, những búp bê mặc đồng phục lao động áo liền quần và cũng đeo mặt nạ. Có lẽ đến hàng trăm ngàn con búp bê. Chỉ có điều tất cả đều màu xám và chỉ khác nhau về cỡ lớn nhỏ. Phía trước anh, trong gian hàng cũng có một vài người lớn. Rất nhiều người lấy một túm gì tròn tròn như một chiếc hộp phấn trên các giá. Anh tò mò gần coi kỹ hơn và nhận ra đó là một trò chơi luyện tính kiên nhẫn. Trong đó có những hòn bi và một khe nhỏ. Phải tìm cách lắc hộp sao cho những hòn bi đó lách qua những chướng ngại hình học và lăn tới đích. Peter chợt hiểu rằng, những người ngồi ở ghế dài trên quảng trường lúc trước cầm những vật trên tay vừa xoay vừa lắc chính là trò chơi này đây.

Trong cửa hàng hiếm có này, anh thấy có nhiều trẻ con. Chúng đi một mình hoặc đi từng nhóm. Mặt xanh rớt. Chúng lấy một hoặc hai thứ đồ chơi rồi đi tiếp.

Trong đồng hàng hóa khổng lồ này, nổi lên một sự đơn điệu. Màu xám ngự trị rõ rệt. Và còn điều này nữa: Có rất ít chủng loại mặt hàng. Trong một nửa cửa hàng đồ chơi trên Trái Đất cũng có nhiều những chiếc máy nhỏ, xe hơi, tên lửa và nhiều đồ chơi cơ khí, kể đó thể nào cũng có những con gấu con, chó con ... Còn ở đây thì điều kỳ lạ là không có hình dáng một con vật nào trong đồng đồ chơi khổng lồ này. Ngay ở các hộp đồ chơi cho các em tập lắp ráp, cũng chỉ có những cấu kiện xây dựng màu xám, không có cửa, chỉ dùng lắp được những ngôi nhà hình hộp đơn điệu và ảm đạm.

Sau kho đồ chơi là kho sách. Đó cũng là một kho như các kho khác. Trên những chiếc giá rất dài, Peter chỉ thấy có tám hay mười tựa sách, loại nào cũng nhiều vô kể. Trên giá đầu tiên nổi bật lên chữ Sách học. Anh cầm một cuốn dày nhất, cạp nách đi tiếp. Anh ít chú ý đến những cuốn sách khác. Còn có một tập sách mỏng với tựa đề Tình yêu và một tập khác : Tôi chỉ đợi ngày Đại lễ mùa xuân. Trên bìa cuốn này có hình một người đàn ông và một người đàn bà quỳ gối cùng ngước mắt lên trời.

Anh nắm chặt cuốn sách học và cảm thấy hồi hộp vô hạn. Không tự kìm chế được, anh lấy chiếc máy phiên dịch đọc: Tờ bìa có ghi Sách giáo khoa cho trẻ em, không ghi dùng cho lứa tuổi nào

và khoa nào, ngành nào. Đó là cuốn sách giáo khoa dày nhất có trong kho sách.

Peter cảm thấy cuốn sách sẽ giải đáp cho anh nhiều điều bí ẩn của hành tinh này. Anh rảo bước trở lại tiền sảnh. Một lần nữa anh nhìn quanh thật kỹ lưỡng để tìm một lối lên mái nhưng vô hiệu ... Anh đành bước nhanh ra đường và trở lại quảng trường. Từ đó anh đi đại vào một ngôi nhà có năm vạch thẳng đứng đánh dấu ở mặt trước. Anh lại gặp một hình ảnh quen thuộc: tiền sảnh rộng rãi, có cửa quay bằng kính mờ về mọi phía. Nhưng trên cái cửa đó không ghi một ký hiệu nào. Anh chặc lưỡi, theo một cửa bước vào.

Khung cảnh hoàn toàn khác. Anh cảm thấy như đang ở phòng điều khiển một nhà máy điện, hay trong phòng lái một con tàu vũ trụ hoặc trong phòn chỉ huy một chiếc máy bay, hay đài chỉ huy một chiếc tàu, cũng có thể là phòng chỉ huy một nhà máy tự động. Máy móc được bày thành hàng dãy dài trước các bàn lắp đầy đồng hồ và dụng cụ đo lường. Có nhiều người ngồi làm việc, trước mũi vẫn đeo ống thở. Họ điềm nhiên ấn vào các nút khác nhau, quay các tay quay khác nhau mà không hề nói với nhau một lời hay mảy may quan tâm lẫn nhau. Peter đi qua một bàn điều khiển thì một chiếc đèn màu lục tươi bật lên kèm theo tiếng nói. Chiếc máy phiên dịch lập tức chuyển cho anh:

- Ấn vào đòn bẩy phía bên phải cho đến khi có tín hiệu vo vo nổi lên. Sau đó cũng ấn như vậy với đòn bẩy bên trái.

Peter muốn đi tiếp nhưng sự tò mò còn mạnh hơn ý chí. Anh ngồi lên chiếc ghế tựa màu xám rất tiện nghi. Nhìn thấy trên bàn điều khiển có các đòn bẩy. Anh ấn vào các đòn bẩy như hướng dẫn. Anh cứ thế hết phải rồi trái, rồi phải ... cứ như thế anh làm việc khoảng hai tiếng, cho đến khi anh cảm thấy chán ngấy. Anh vừa nhóm lên định đứng dậy bỏ đi. Ngọn đèn lập tức bật sáng và một cánh tay bằng chất dẻo không biết từ đâu chĩa ra. Peter lúng túng thì lời hướng dẫn vang lên:

- Đưa bình chứa Oxy.

Peter không kịp hiểu, đứng ngẩn ra. Chiếc máy vẫn tiếp tục nhắc lại lời chỉ dẫn. Chợt óc anh lóe lên một tia sáng: Phải rồi, chiếc bình chứa Oxy của chiếc mặt nạ mà anh vừa nhận trong kho hàng. Cánh tay kỳ lạ chụp lấy chiếc bình nâu của máy hô hấp như một thanh nam châm. Phía thành bình hiện ra một khe nhỏ và ở chiếc máy cũng tự mở ra một ô cửa nhỏ. Giống hệt như trong một chiếc máy tự động bán kẹo, có ba viên tròn đẹp rớt qua ô cửa chạy tọt vào trong bình chứa. Xong việc, các khe và ô cửa tự động đóng lại.

Ồ ! Điều bí mật là như thế đấy ! Đó là một trạm nạp Oxy. Người ta phải làm một công việc lao động nào đó và những chiếc máy sẽ tự động trả công cho anh bằng cách nạp Oxy vào máy hô hấp cho anh. Nhưng có thực là những viên khi nãy có chứa Oxy không?

Peter hồi hộp đổi mặt nạ. Lần này anh chuẩn bị kỹ càng từng động tác, từng tư thế để có thể lập tức đeo ngay trở lại chiếc máy hô hấp cũ của mình khi cần thiết. Nhưng không phải sử dụng tới biện pháp đề phòng này. Thành công rồi ! Chiếc máy mới hoạt động thật kỳ diệu. Không khí qua ống và mũi anh rất dễ chịu. Peter thử phân tích hỗn hợp khí. Chất khí từ các viên tròn đẹp đó sinh ra gồm có Nitơ và Oxy. Thành phần hỗn hợp giống như không khí ở Trái Đất.

Anh tò mò muốn thử lại lần nữa, bước qua chiếc máy kế bên. Không biết có nên gọi là máy hay gọi là bàn điều khiển? Tùy ý. Ở đây cũng có một chiếc đèn tín hiệu sáng lên. Tiếp theo là lời chỉ dẫn. Nhưng ở đây chân phải đạp vào một chiếc bàn đạp đồng thời tay quay một chiếc vô lăng. Peter cũng làm việc ở đây một lát và khi anh đứng lên thì có một bàn tay bằng chất dẻo đưa ra. Đã biết, nên Peter đưa bình chứa Oxy. Lần này anh chỉ được nhận có một viên Oxy.

Bây giờ đã rõ. Trên hành tinh này, Oxy được dùng làm Tiền, là thước đo giá trị như ngày xưa

thường làm ở Trái Đất. Công lao động được tính đổi thành Oxy. Vậy là anh đã làm được một công việc lao động có ích nào đó và được trả công bốn Đơn vị Oxy.

Đột nhiên Peter cảm thấy bụng đói còn cào. Làm sao nhớ được phòng ăn hôm trước ở chỗ nào nhỉ. Anh quyết định, đầu tiên đi tìm phòng ăn. Kiểm một cái gì ăn và sau đó lại tiếp tục lên đường đi tìm một điểm cao. Nghĩa là một vị trí thích hợp cho cuộc thu phát vô tuyến. Nếu không thì cũng phải tìm được một phòng chỉ dẫn nào đó để có thể bắt liên lạc được với các sinh vật ở hành tinh kỳ lạ này ...

Anh lại trở lại quảng trường và phải tự thừa nhận rằng anh không tài nào tìm được cái nhà ăn hôm trước. Lúc này, có vẻ sáng sủa hơn hôm trước. Anh nhìn được mọi vật rõ hơn. Nhưng khắp nơi cũng chỉ là những khối bê tông màu xám và những bức tượng phẳng lý.

Anh quyết định, cứ đi hú họa từ ngôi nhà này qua ngôi nhà khác cho đến khi tìm được chỗ ăn.

Ngôi nhà kế bên là một loại bệnh viện. Có những bệnh nhân đang được nằm trên cáng khiêng vào. Peter nhận xét thấy không có bệnh nhân nào bị thương, cũng không có người nào rên rỉ hay kêu la, cũng không có ai còn tỉnh táo cả. Họ như là chìm trong một giấc ngủ sâu, nằm bất động trên cáng. Các nhân viên cấp cứu cũng đeo mặt nạ trước mặt, thông thả đưa bệnh nhân vào cửa ... Sau bệnh viện, Peter lại tới một hồ và cuối cùng anh cũng thấy một ngôi nhà giống ngôi nhà đêm trước. Ở đó cũng có các phòng tắm, phòng nghỉ và một phòng ăn lớn rất rộng rãi. Cuối cùng anh đã tìm được nó.

Lần này, anh tự tin ngồi ngay vào một chiếc bàn. Theo bản thực đơn, anh gọi món Bánh bột tảo và Sốt nấm. Lúc này anh biết cách khéo léo đưa cuống muỗng vào miệng dưới chiếc khẩu trang và bắt đầu hút. Peter đói và háu ăn đến mức quên phứt đi việc phân tích thức ăn. Chung quanh những người đàn ông và đàn bà đeo mặt nạ cũng ngồi hút món ăn của họ. Họ ăn xong đứng dậy và lại có những người khác tiếp tục tới ăn. Peter quyết định ăn xong ngồi nguyên tại chỗ để đọc lướt qua cuốn sách giáo khoa một lát. Tại đây anh phát hiện ra ở bàn thứ ba có một thanh niên không ăn mà lấy muỗng quết quết món súp đặc lên một chiếc khăn bằng len thành những nét nguệch ngoạc. Chàng thanh niên chăm chú làm việc. Chàng không hề chú ý đến ai và cũng chẳng ai quan tâm tới chàng.

Chỉ có mình Peter tò mò ngồi ngắm anh ta. Chàng thanh niên lấy cán muỗng quết một vệt cháo đặc lên chiếc khăn và kiên nhẫn chờ cho đến khi cháo khô. Anh ta gấp chiếc khăn lên vệt đó, quết một vệt khác và tiếp tục vẽ một ký hiệu gì đó. Phải ... Nom cứ như chàng ta đang viết hoặc vẽ. Đột nhiên, Peter nhớ lại: Trong các kho hàng, không chỗ nào có giấy, bút, mực, màu, phấn ... Tất cả văn phòng phẩm đều không có thứ nào hết. Các loại đồ gỗ, máy ảnh, hoa, đồng hồ đeo tay, máy thu thanh, thảm, rèm cửa, tranh ảnh, tuyệt nhiên chẳng có thứ nào ! Vậy chàng thanh niên này đang làm gì? Chiếc loa treo trên bàn anh lại lên tiếng:

- Anh còn dùng món gì nữa không?

- Cho một phần Kem phúc bồn tử - Anh nói nhanh vì còn muốn tiếp tục quan sát chàng thanh niên. Món kem đã hiện lên. Đúng lúc này, chàng thanh niên nhận thấy có người đang quan sát mình. Anh đột nhiên nhìn lên và giật mình, không dấu được sự hoảng hốt. Anh vội gấp chiếc khăn lại, bỏ vào một chiếc túi nhỏ và bước vội ra ngoài, bỏ dở luôn phần thức ăn trên bàn.

Chương 6

TÌM HIỂU

Peter có cảm giác là anh phải tìm chàng thanh niên này. Một linh cảm kỳ lạ không thể giải thích được đã cho anh biết rằng chàng thanh niên này sẽ không xa lánh nếu anh gần gũi anh ta. Vì chàng ta không như mọi người, đi qua anh mà không hề quan tâm tới anh. Đến đây, dòng suy nghĩ của anh phải tạm dừng ...

Anh cũng đứng vút dây, bỏ lại món Kem phúc bồn tử đang ăn, đi lướt theo ra tiền sảnh, nhưng chàng thanh niên đã biến mất.

Vừa bức mình, vừa thất vọng, anh lại đi ra quảng trường. Trước bữa ăn, bên ngoài trời sáng hơn hôm trước nhiều, nhưng lúc này lại tối hơn. Peter có cảm giác như bầu không khí bị ô nhiễm nhiều hơn chứ không phải là nguồn ánh sáng - Mặt Trời? - lúc này yếu hơn. Do thiếu sáng, quảng trường nom lại càng xa lạ hơn một cách đáng sợ.

Peter thuộc kỹ lịch sử du hành vũ trụ của loài người. Anh đã được học về những hành tinh có người ở đầu tiên đã dính vào những cuộc tranh chấp như thế nào. Phải, đã có nhiều hành tinh, ở đó người ta đón các nhà du hành vũ trụ từ Trái Đất với tình cảm anh em. Đối với nhiều hành tinh trên Đường Ngân Hà, loài người vừa có những liên hệ thường kỳ về vô tuyến, và truyền hình còn có những chuyến bay vũ trụ theo đúng bảng Giờ tồn. Nhưng cũng có những trường hợp khác, trong đó các nhà thám hiểm dũng cảm phải chịu cực hình hoặc tử hình. Cũng đã xảy ra trường hợp họ sợ người Trái Đất, lấy xích xiềng lại và đưa vào sở thú. Trên những hành tinh khác thì người ta cho những người từ Trái Đất tới là các vị thánh. Họ quỳ lạy và mang đồ vật đến tế lễ. Đã có những hành tinh mà ở đó ta có thể nói chuyện với người bản xứ qua máy phiên dịch liên hành tinh. Và cũng còn những hành tinh khác mà con tàu không thể hạ cánh được vì trước khi tới quá gần, các vũ khí phòng không của họ đã tiêu diệt rồi. Ai mà biết được, giống người nào ở trên hành tinh này? Họ có phải là một sắc tộc không thống nhất không? Hoặc ở đây có nhiều loại sinh vật khác nhau. Liệu July có bị họ cầm bắt chưa. Từ lúc ta rút xuống đây nàng ra sao? Hay là nàng cũng đã bị bắt đây xuống đây hòa lẫn với đám người bình thường một cách kỳ lạ? Ai cũng đeo mặt nạ thở giống như nhau? Nhưng dây máy ở chỗ mình vừa làm việc và phương thức cung cấp chứng tỏ rằng ở đây cũng có những sinh vật phát triển cao. Nhưng đây là chỗ nào? Và họ là ai?

Các ý nghĩ của anh ngày càng lẫn lộn bết tắc. Anh đã hết dỏi nên liếc qua cuốn sách giáo khoa, tạm thời chưa tìm được người thanh niên chưa quen.

Anh ngồi vào một ghế đá trên quảng trường, gạt nút chiếc máy phiên dịch vào chỗ chữ tượng hình và hướng mắt điện tử lên xuống sách giáo khoa. Anh hồi hộp đọc:

Bạn đầu Chúa tạo ra bầu trời dưới đó là hành tinh Oxy. Chúa rất nhân từ và vì vậy Chúa đã tạo ra một thế giới to lớn và tuyệt đẹp. Chúa đã sắp đặt trong bầu trời gồm Mặt Trời với mười hai Mặt Trăng và ba mươi ba triệu Ngôi sao để chiếu sáng. Bầu trời trong xanh như một bức rèm. Trên mặt hành tinh mọc lên các loại cỏ mỡ màng, các loại cây cho những quả chín ngọt như mật. Khi đó, Chúa đã triệu tập Mặt trời và các mặt trăng lại hỏi:

- Trong thế giới tươi đẹp này còn thiếu gì?

Mặt trời đáp:

- Những người đàn ông.

Các Mặt trăng đáp:

- Những người đàn bà và trẻ em.

Chúa đã lấy đất sét nặn ra 1.000 người đàn ông, 1.000 người đàn bà và 10.000 trẻ em từ nhỏ đến lớn. Chúa đặt họ trên đám cỏ dưới lùm cây. Nhưng các hình nhân bằng đất sét này không cử động được.

- Còn thiếu cái gì nữa nhỉ? Đắng sáng thế lắm lắm.

Mặt trời và các Ngôi sao lập lại:

- Còn thiếu gì nữa nhỉ?

Các mặt trăng nói:

- Hỡi Đắng sáng thế. Người hãy ra ơn ban cho họ khí Oxy từ hơi thở cao quý của người.

Khi đó Chúa đã lần lượt nhấc các hình nhân bằng đất sét lên và hà cho mỗi người một ít hơi thở từ đôi môi cao quý của người. Lập tức, đất sét hồng hào lên trở thành da thịt, chân tay bắt đầu cử động. Và tất cả bừng lên thành cuộc sống. Và như vậy, Chúa đã thể hiện tính toàn năng. Bức rèm lụa trong xanh của bầu trời bắt đầu chuyển động. Từ đó sinh ra gió. Gió đưa khí Oxy tới toàn hành tinh Oxy.

Chúa phán rằng:

- Đất này kể cả đồng cỏ và trái cây thuộc về các người. Nhưng các người không được có ý nghĩ dời nơi này đi nơi khác. Bởi vì ta cấm các người rời khỏi nơi mà ta đã an bài. Ai di chuyển nhiều thì cần nhiều Oxy hơn và như vậy là kẻ đó cướp của anh chị em mình một phần hơi thở thiêng liêng của ta. Phải nhớ rằng, khí Oxy là báu vật vĩ đại mà ta tặng cho các người và qua nó ta đã ban cho các người cuộc sống.

Và ta cũng cấm các người không được Suy nghĩ. Bởi vì sự Suy nghĩ cũng tiêu hao thêm Oxy. Các người không cần có ý nghĩ nào khác các ý nghĩ mà ta đã truyền cho các người.

Và ta cũng cấm các người không được Đa ngôn bởi vì ngay cả những lời nói cũng làm giảm bớt kho báu chung của đồng loại mình.

Kẻ nào vi phạm những lệnh truyền của ta thì ta sẽ trừng trị tùy theo tội trạng.

Nhưng Đắng sáng thế đã hoài công cảnh cáo loài người. Vì ở đó có giống chim được sản sinh từ địa ngục. Với đôi cánh giang rộng, nó từ bên kia núi tới nói:

- Hãy nhìn ta. Ta tự đặt mình lên hơi thở thiêng liêng của Chúa và bơi trong đó như cá bơi trong nước. Ta có thể bay đi khắp nơi, bất kỳ nơi nào mà ta muốn. Các người hãy tự làm lấy những đôi cánh và những chiếc buồm. Các người hãy chiếm đoạt lấy Oxy. Nhờ đó các người có thể đạt tới nơi Mặt trời, 12 Mặt trăng và 33 triệu Ngôi sao. Ở đó đẹp hơn hành tinh Oxy gấp trăm lần.

Nhưng những con người không biết rằng con Ác quỷ không bay theo hơi thở của Chúa mà bay theo hơi thở của Quỷ dữ. Họ không biết rằng tất cả các lời nói của nó đưa tới sự hủy diệt và sự phá hoại. Người Cha nhân từ của loài người đã hoài công nhắc nhở. Nhưng lần lần, tính tò mò,

tính khao khát, tính hiếu động và tính đổ kỵ đã len lỏi vào trái tim con người. Họ làm lấy những đôi cánh từ những tàu lá cọ, làm buồm từ những lá vả lớn. Họ muốn chiếm đoạt gió là chất khí Oxy đang chuyển động. Người này giành lấy không khí của người kia. Họ giành giật lẫn nhau và thở hỗn hển. Ai cũng muốn bay cao hơn nữa. Cho tới khi họ tới gần Mặt trăng gần nhất thì Đấng sáng thế thu hút không khí lại. Gió dừng. Khí Oxy trở lại trong lòng Chúa. Những con người tham lam rơi xuống hàng loạt như những con búp bê bằng đất sét màu xám.

Tới đây, Chúa lại thuwong xót các loài sinh vật do mình tạo ra đã chết, phán:

- Các người đã mắc vào vòng tội lỗi. Nhưng ta không muốn xử phạt các người bằng tội đầy ải vĩnh cửu. Tuy vậy, bắt đầu từ nay trở đi. Ta quyết định, mỗi người chỉ được nhận vừa đủ Oxy và không ai được vượt quá lượng đó. Bởi thừa Oxy đối với các người chỉ thêm tai hại.

Và thế là gió biến mất. Màu xanh của bầu trời cũng biến mất. Và kẻ nào không mang cái cuống nhau Chúa ban cho tức là cái chup mũi để cấp sự sống cho các người, muốn thở khôn có nó thì mồm mũi và phổi của kẻ đó sẽ chứa đầy một thứ khí cay xè, hơi thở của quỷ dữ. Kẻ đó sẽ phải đau đớn mà chết.

Và chính do đó những tội lỗi của cha anh các người nên thần dân trên hành tinh Oxy chỉ được nhận liều Oxy hàng ngày của mình theo các quy phạm về sự lao động bình đẳng. Nhất là phải nhận qua cuống nhau của Chúa ban cho. Hàng năm có một ngày, cuống nhau được tháo ra vào dịp Đại lễ mùa xuân, khi Đấng ban ơn mở bức rèm trời cho phép những đôi mắt của thần dân được nhìn lên nơi Sáng lạn. Đó là nơi mà cuối cùng các thời đại. Sau khi Chúa cứu thế tới thì ta có thể tận hưởng muôn đời. Amen !!

Đọc đến đây, Peter vô cùng sửng sốt. Anh dở tiếp một đoạn khác. Sau phần giảng dạy về tín ngưỡng tiếp đến phần giảng dạy về quyền lợi và nghĩa vụ của công dân:

"Tôi là một công dân trung thành của hành tinh Oxy. Oxy là tổ quốc của tôi Hành tinh Oxy lo lắng cho tôi. Tôi được nhận quần áo và giày, tôi được nhận mọi thứ vừa bằng mức tôi cần, tôi được nhận Oxy là nguồn sống. Muốn được nhận Oxy tôi phải làm việc. Lao động là tươi đẹp, nhẹ nhàng và dễ chịu. Khi tôi chăm chú thao tác đúng theo chỉ dẫn vận hành, khi tôi làm việc tốt thì tôi được nhận khí Oxy. Khi Oxy này là sở hữu của tôi và không ai lấy đi của tôi. Tôi có quyền tích lũy khí Oxy nhiều tới mức mà trong bình chứa cho phép. Nếu tôi muốn tôi có thể tích lũy Oxy đủ để dùng cho ba ngày ba đêm.

Tôi dùng khí Oxy để làm gì?

Tôi cần khí Oxy để sống. Tôi hít thở khí Oxy.

Khi tôi ngủ hoặc khi tôi nằm yên không suy nghĩ thì tôi cần dùng sự tiêu hao khí Oxy ở mức thấp nhất. Các cử động đều gây ra sự tiêu hao đặc biệt về Oxy ! Vì vậy chúng ta hãy đi chậm một cách đỉnh đạc ! Trước khi chúng ta bước lên đường, chúng ta phải kiểm tra lại xem chúng ta có đủ Oxy hay không? Nếu không đủ, chúng ta tìm tới phòng làm việc gần nhất. Ở đó ta có thể tiếp nhận thêm khí Oxy. Chúng ta phải chú ý sao cho cơ thể chúng ta khỏi bị giảm thân nhiệt do thiếu Oxy. Nếu không, chúng ta không thể tham dự vào Đại lễ mùa Xuân sắp tới.

Khi ăn chúng ta cũng cần tới Oxy. Trên bảng thực đơn, bên cạnh tên mỗi món ăn, các bạn sẽ thấy phải cần bao nhiêu Oxy để tiêu hóa nó ! Bạn phải nhớ hãy tiết kiệm. Đừng có dùng quá nhiều Oxy cho một bữa ăn.

Hãy coi các buổi truyền hình vô tuyến. Coi nó không cần phải tiêu hao Oxy.

Trong sách giáo khoa còn có nhiều hình minh họa. Trong một hình, Peter nhận ra một phòng

ngủ như chính anh đã từng đến. Những đứa trẻ nằm trên giường, chân tay duỗi thoải mái và đang quan sát các hình chiếu trên trần nhà. Nhưng ngay những hình ảnh này cũng xám ngắt và buồn tẻ. Khoảng giữa cuốn sách, trong chương Nơi chúng ta ở có một hình vẽ theo kiểu bản đồ địa hình làm Peter hết sức quan tâm:

"Hành tinh Oxy là tổ quốc của chúng ta.

Hành tinh Oxy là một đồng bằng hết sức rộng lớn dưới một bầu trời cao rộng. Trên có Mặt trời, 12 Mặt trăng và 33 triệu Ngôi sao. Hơi thở của ma quỷ ngăn trở chúng ta với bầu trời. Nhưng mỗi năm một lần vào Đại lễ mùa Xuân, bầu trời mở bức rèm và ta có thể nhìn thấy các Ngôi sao, Mặt trời và các Mặt trăng theo lệnh của Chúa đi quanh hành tinh Oxy. Khi ngày ban ơn tới thì chúng ta sẽ trông thấy hình ảnh lớn lao của Mặt trời và Mặt trăng. Chúng ta là dân của hành tinh Oxy. Thần dân của hành tinh này gồm có đàn ông, đàn bà và trẻ con. Trẻ con từ trên trời xuống vào dịp Đại lễ mùa Xuân. Chúng mang theo sự ban ơn.

Trên đồng bằng hành tinh Oxy được dựng lên các thành phố. Tất cả các thành phố đều giống nhau. Thần dân Oxy sống trong các thành phố. Tất cả thành phố có nhiệt độ bằng nhau, được cung cấp ánh sáng và thực phẩm bằng nhau. Mỗi thành phố có 12 quảng trường Mặt Trời, chung quanh mỗi quảng trường Mặt trời có 12 khối nhà Mặt Trăng. Trong mỗi khối nhà được chia thành những gian giống nhau. Khối 3 dùng làm nhà ngủ và nhà ăn. Khối 1 là trường học và trẻ con ở luôn đó. Khối 2 và khối 4 là các cửa hàng. Khối 5, 6, 7 là những cơ xưởng lao động đồng thời là trạm cung cấp Oxy, khối 8 là bệnh viện ...

Peter Mac Gulliver ngao ngán nhìn vào cuốn sách giáo khoa. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tất cả các thành phố đều là những cư xá được xây dựng theo một sơ đồ thống nhất. Giữa thành phố là những quảng trường giống hệt nhau, xung quanh đó là những khối hình hộp không có cửa sổ, màu xám xịt giống hệt nhau. Và không hề có một đài hay tháp nào, không có thang gác, không có sân thượng, không có gì hết.

Peter thầm nghĩ, không biết mình rơi vào đâu? "Các thần dân hành tinh Oxy sống trong các thành phố ... Tất cả các thành phố đều giống nhau ... Có nhiệt độ như nhau ... Được cung cấp thực phẩm như nhau ..." Anh cảm thấy mình rơi vào một cái bẫy chuột khổng lồ. Hơn thế nữa, mình như đang ở một trại chăn nuôi kiểu cổ như trước đây hàng thế kỷ trên Trái Đất đã có. Ở thời đại mà người ta chưa có khả năng, bằng con đường quang hợp điều chế trực tiếp đạm từ các loại cây cỏ ... Xưa kia, khi người ta chăn nuôi và vỗ béo gia súc trong những cái gọi là chuồng, thì các cơ sở kinh tế hoặc trang trại khổng lồ rất giống cái đó. Khi thấy hình ảnh xám xịt nặng nề này, thấy các sinh vật đeo những ống hô hấp như vôi chậm chạp lê đi thì ta không thể chịu đựng nổi nữa.

Peter bỏ cuốn sách giáo khoa vào chiếc túi khoác và tuyệt vọng nhìn chung quanh. Bất ngờ, anh lại nhận thấy chàng thanh niên có ôm một bọc giống cái túi đang bước vào một trong những cơ xưởng làm việc, trạm cung cấp Oxy.

Chương 7

TRONG CON TÀU VŨ TRỤ

Theo cách tính thời gian của Trái Đất, một vài tuần đã trôi qua mà con tàu Nhân loại vẫn bay xung quanh hành tinh Oxy. Trạm vũ trụ Fortuna 710 đã lên tiếng không biết bao nhiêu lần.

- Đây, trạm không gian vũ trụ Fortuna 710 ... Đây, Fortuna 710 ... Nhân loại ! Chúng tôi yêu cầu bạn lập tức hạ cánh xuống trạm chúng tôi. Để điều chỉnh quỹ đạo bạn hãy khởi động ...

- Không ... không, tôi không thể chấp nhận được.

- Nhân loại ! Bạn hãy rời ngay vùng nguy hiểm.

- Tôi không dám tự cho phép. Còn Peter ...

- Bay vòng quanh hành tinh màu Tím đỏ ấy thật không có tác dụng và tốn công vô ích.

Peter có thể cần sự có mặt của tôi ... Peter chắc bị rơi xuống đó ... Tôi cảm thấy rằng anh ấy đang bị nguy hiểm ... Tôi không thể phó mặc Peter cho số phận được.

- Bạn hãy suy nghĩ kỹ đi. Chính bạn cũng đã thấy anh ấy hi sinh trong một tai nạn.

- Peter có thể cũng còn sống. Tôi phải chờ anh ấy.

- Chờ bao lâu nữa?

Chờ tới khi nào cần phải chờ. Có thể chờ mãi mãi - July trả lời và nắc lên.

Fortuna 710 luôn luôn nói chuyện qua làn sóng, nhắc nhở, truyền đạt những hướng dẫn, tìm cách giải thích:

- Con tàu vũ trụ nhất thiết phải rời khỏi quỹ đạo vòng quanh hành tinh khủng khiếp với lớp khi bọc màu Tím - Đỏ của nó. Cho tới nay chưa từng có một phương tiện thăm dò nào lọt vào được để nghiên cứu hành tinh này. Bầu khí quyển trên hành tinh có thành phần chủ yếu là khí carbonic. Có nhiều dấu hiệu cho thấy trên đó có thể có cuộc sống hữu cơ. Nhưng chúng ta chưa hề nhận được tín hiệu trả lời trên làn sóng. Từ trước tới nay tất cả những con tàu vũ trụ đến gần nó đều bị mất tích. Chắc chắn Peter cũng bị mất tích ở đây.

- Không, tôi không thể phó mặc Peter cho số phận.

Nhân loại hãy lập tức khởi động tên lửa chính để rời ngay vùng nguy hiểm ! Chúng tôi cho một phi đội Tàu vũ trụ - Cấp cứu lên đường. Còn Nhân loại chỉ là loại tàu thể thao cỡ nhỏ. Về mặt kỹ thuật nó không đủ khả năng để giúp đỡ Peter ngay cả trường hợp có cơ hội ở trong tầm tay. Như vậy bạn chỉ tự đưa mình vào trong vòng nguy hiểm. Và bạn cứ bay một mình không có tác dụng gì hơn là sẽ làm bạn mất trí trong cái khoảng không vũ trụ vô tận này.

- Dấu sao thì tôi vẫn cứ ở lại - July vừa đáp vừa khóc. Chính cô ta cũng cảm thấy rằng, đáng lẽ cô phải bay trở về Trái Đất. Bởi cứ ở mãi trong buồng lái của con tàu chật hẹp này, trước bảng đồng hồ sáng loáng với những tín hiệu gọi trên điện đài tin khó có thể chịu đựng nổi ... Và mỗi lần nhận tín hiệu, cô đều chỉ bắt được liên lạc với trạm Fortuna còn chưa lần nào liên lạc được

với Peter. Đáng sợ nhất là bóng tối trong khoảng không vũ trụ. Bóng tối mờ ảo, không thời hạn, dai dẳng vô cùng, làm thần kinh con người bị thương tổn dẫn đến không tài nào chịu đựng nổi..

Ý nghĩ là có lẽ cô sẽ phải bay theo quỹ đạo vòng tròn này mãi mãi mà không thể hành động gì được với tâm trạng luôn luôn thấp thỏm lo sợ cũng làm July hết sức nao núng. Không biết Peter đã gặp phải hiện tượng nào? Lúc này anh đang ở đâu? Có lẽ điện đài của anh bị hư. Có lẽ anh đang cần cứu cấp? Có lẽ ... có lẽ ... và có lẽ ... Nhưng có một điều chắc chắn là cô sẽ tiếp tục bay lượn như thế cho đến khi xác minh được điều gì cụ thể. Cũng có thể là chính cô sẽ biến thành một ngôi sao hay một mặt trăng. July chợt nhớ tới cha mẹ anh em, bạn bè trên Trái Đất. Nơi có ánh sáng mặt trời rực rỡ, biển, cây cỏ, công việc làm ... và rồi lại Peter. Luôn luôn nhớ tới Peter. Và cô tán thành là đã không bỏ mặc anh để một mình quay về trái đất.

Chương 8

ON 711 314

Chàng thanh niên mang số hiệu ON 711 314 vừa bước qua ngưỡng cửa cơ xưởng lao động gần nhất. Anh đặt gói tài liệu đặc biệt của anh bên mình, trên sàn nhà trước khi chăm chú nghiên cứu chỉ dẫn vận hành máy. Quay tròn nút giữa bốn vòng rồi ấn cánh tay đòn bên trái xuống tới hết cỡ cho đến khi một tín hiệu nổi lên thì cũng làm như thế với cánh tay đòn bên phải. Và rồi lại quay nút giữa ... Như vậy, đây là một loại công việc với ba thao tác. Vậy là hơi rắc rối hơn các việc khác một tý và hy vọng cũng được trả công bằng nhiều Oxy hơn. Anh ta bắt tay vào việc.

Anh ta ấn tay lên nút. Nhưng sai rồi ! Đáng lẽ phải quay mới đúng. Nếu làm sai hai thao tác, anh sẽ không được nhận Oxy. Bây giờ anh quay nút giữa 1 ... 2 3 ... 4 nào tiếp đến cánh tay đòn bên trái ... Không biết con người kỳ lạ mình gặp trong nhà ăn lúc này là ai nhỉ. Anh ta đã quan sát mình rất kỹ ... Tín hiệu nổi lên rồi. Bây giờ đến cánh tay đòn bên phải. Bây giờ không được làm sai thao tác nào nữa. Và cũng không được phép suy nghĩ nát óc về việc nào nữa. Bởi vì mỗi một ý nghĩ đều tiêu hao khí Oxy. Chiếc kim ở bình Oxy của anh đã chỉ mức vui quá nửa. Bây giờ ta phải cố làm đủ dùng cho một năm. Ủi chà ! Xuýt nữa thì lại tao tác sai lần nữa ... Nếu như mình có đủ Oxy dự trữ cho một năm thì ... Những điều này ta chỉ có thể mơ thấy mà thôi. May ra khi ON nhỏ lớn lên thì có thể ... Bây giờ lại tới cánh tay đòn trái. Thôi, mình không được suy nghĩ nữa. Mức Oxy sụt xuống trông thấy rồi ... Không biết người kia là ai nhỉ? Chiếc mặt nạ hô hấp của anh ta cũng không giống ai ở đây. Làm sao mình có thể thoát người đó được? Ví dụ ta có thể qua thành phố bên cạnh. Nhưng đi đường ít nhất phải tốn ba chục Đơn vị Oxy. Và chạy làm gì? ... Lại đến lượt cánh tay đòn phải. Chú ý này, quay nút 1, 2, 3, 4 vòng ... rồi lại đến lượt cánh tay đòn trái.

Cuối cùng máy chỉ cấp cho anh hai viên Oxy. Tính toán rất đơn giản, anh cũng cần tới ba viên cho buổi ăn trưa. Chàng thanh niên dành ngời trở lại máy và làm việc gần bốn tiếng đồng hồ cho đến khi thu thập được lượng Oxy cần thiết.

Bây giờ anh mới bước sang khối nhà ăn. Anh đặt nửa xuất Kem với vị phúc bồn tử. Chính lúc này, người lạ mặt đã tới bàn anh.

Chương 9

ON MUỐN NGỦ

Peter Mac Gulliver ngạc nhiên không hiểu, nhìn chàng thanh niên:

- Làm thế nào mà anh không có nhà riêng? Vậy thì anh ở đâu?

Chàng thanh niên không trả lời. Anh nghĩ: Từ nãy đến giờ mình đã xử sự ngốc nghếch không thể tưởng tượng được. Đáng lý mình phải làm như tất cả mọi người. Mình phải đi thẳng như không hề trông thấy người lạ mặt, không hề nghe thấy tiếng nói của anh ta, không hề hiểu lời hỏi của anh ta. Bây giờ thì chẳng nào cũng vậy thôi. Nếu hắn là kẻ thù, nếu họ gửi hắn từ Trên đó xuống thì hắn đã thắng được mình ... Nhưng nếu anh ta nói thật? Nếu anh ta là một du khách vũ trụ bị tai nạn rớt xuống đây thì sao? Nếu vậy mình có thể cứu được anh ta ... Trong điều kiện nào đó, anh ta cũng có thể có ích cho mình ... Phải, như vậy anh ta có khả năng giúp đỡ mình.

Nghĩ tới đây, chàng thanh niên ON bị kích động tới mức tim chàng lại bắt đầu đập mạnh. Chàng cảm thấy rằng lượng Oxy của chàng giảm đi thấy rõ.

- Thưa ông, trên hành tinh Oxy không một ai có nhà ở riêng cho mình. Chúng tôi không ở. Chúng tôi chỉ sống thôi. Nói chính xác hơn, mỗi người có thể dừng lại nghỉ đêm ở chỗ mình muốn, ở chỗ mình tìm thấy một cái giường gần nhất, một cái chậu và một cái bàn. Người đó có thể ăn uống, nhận quần áo và xem truyền hình.

- Thế còn gia đình anh? Các bạn anh? - Peter kiên nhẫn hỏi tiếp.

- Thưa ngài, câu chuyện này làm tôi bị mệt, tôi đang phải dùng tới liều Oxy dự trữ.

- Thưa ông, khí Oxy thì tôi có thể tặng cho ông bao nhiêu cũng được.

- Ông lấy khí Oxy ở đâu ra?

- Tôi sản xuất nó. Với chiếc máy nhỏ này, bất kỳ một nguyên tố nào cũng có thể biến thành Oxy được. Với nó, người ta có thể tạo ra hoặc phá hủy một nguyên tử, làm thay đổi số điện tử ...

ON cố gắng để không tỏ ra quá ngạc nhiên, vẻ mặt anh ta trở nên nhẹ nhõm cởi mở hơn.

- Thưa ông ... bây giờ tôi không thể tiếp tục suy nghĩ nữa. Xin ông đừng tiếp tục đưa những thông tin như vậy cho tôi nữa ...

- Anh muốn lấy Oxy ở dạng nào? Ở dạng rắn? Hay ở dạng lỏng?

ON quơ tay vào túi mình và rút ra một chiếc máy hô hấp còn mới nói:

- Đây là chiếc mặt nạ dự phòng của tôi. Ông có thể nạp đầy Oxy?

Peter Mac Gulliver mở chiếc bình chứa Oxy mới nhận được ở hành tinh và lấy một viên Oxy vừa được trả công khi lao động. Đặt vào chiếc máy MOE, chiếc máy sản xuất Oxy loại loại bỏ túi luôn luôn đeo trước ngực anh. Anh bấm nút, lập tức chiếc máy sản xuất theo chương trình những viên giống hệt như viên mẫu và nạp đầy đến tận cổ bình chứa của chàng ON.

ON run bắn người lên vì cảm động. Anh rơm rớm nước mắt:

- Tôi không biết làm thế nào để tạ ơn ông - Thừa ông ... Quý ...

- Tôi tên là Peter. Và bây giờ anh làm ơn giải thích cho tôi một việc.

- Với tất cả những gì bạn muốn. Nhưng đầu tiên, tôi có một lời thỉnh cầu duy nhất. Một thôi, anh cho phép để tôi ngủ một vài tiếng đã. Không biết đã từ bao lâu nay tôi chưa bao giờ được ngủ với đầy đủ liều Oxy.

- Tại sao anh không làm được điều đó? Từ khi nào và do đâu?

- Ban đêm chúng tôi phải tiết giảm lượng Oxy đưa vào thở. Chúng tôi chỉ được phép ngủ với nửa liều lượng. Phần Oxy thiếu chúng tôi phải thay thế bằng những viên ngủ đông.

- Thế còn khi anh có đủ Oxy?

- Chúng tôi không khi nào có thể có đủ Oxy. Ngay dù chúng tôi có làm việc cật lực suốt ngày đi nữa. Chúng tôi cũng không nhận được nhiều hơn lượng Oxy cần dùng trong một ngày. Khi lao động nhiều hơn, ta cần nhiều năng lượng hơn và mức tiêu hao cũng lớn hơn. Như vậy, ta cần nhiều thức ăn hơn và sự tiêu hóa lại tăng mức tiêu hao Oxy. Nếu ta làm việc ít hơn thì ta được ít Oxy hơn để dùng cho bữa ăn. Thực tế đã dạy cho mỗi người một mức thụ nhận và tiêu hao Oxy tối ưu. Khoảng 10 giờ để ngủ là tỷ lệ thích hợp. Như vậy đôi khi ta còn được khoảng nửa tiếng đồng hồ để ngồi ngi trên một quảng trường và loay hoay với trò chơi nhỏ nhỏ luyện trí kiên nhẫn. Chất Oxy loãng hỗn hợp với viên ngủ đông đảm bảo sự nghỉ ngơi hoàn toàn. Trí nhớ được ngắt mạch và ngủ không có mộng mị gì hết. Kẻ nào nghĩ ra điều này thật lấu lỉnh một cách ma quái ... Nếu tôi được ngủ đầy giấc thì ... Nhưng bây giờ, anh làm ơn cho tôi đi ngủ đã.

Nghe tới đây, Peter cảm thấy lo lắng tới mức anh có thể nắm lấy ON lắc mạnh cho tỉnh ngủ và yêu cầu anh ta lập tức kể lại và giải thích cặn kẽ mọi chuyện. Trong đầu anh dồn dập biết bao cảm nghĩ khó chịu mà xưa nay chưa hề có. Trước đây ở trường, trong giờ tâm lý học, anh đã được nghe rằng có thời gian trước đây hàng ngàn năm loài người không làm chủ được những cảm xúc của mình, rằng những cảm xúc khó chịu làm huyết áp tăng lên và hoóc-môn lọt vào máu gây sự bồn chồn lo lắng bất ổn và sự giận dữ. Nhưng khi học, tất cả chỉ là lý thuyết, anh chưa có thể hình dung cụ thể những tình cảm đó như thế nào. Tới bây giờ Peter mới thực sự cảm thấy rằng từ lúc bị rớt xuống đây, những tình cảm xấu đó đang lớn dần lên và dồn ứ trong người anh. Anh nhìn lại ON thì thấy chàng thanh niên dờ dẩn cả người vì kiệt sức ON nói:

- Chúng ta đi ngủ đi anh. Sau sẽ bàn tiếp.

Peter không còn cách nào khác là cùng đi với chàng thanh niên đến phòng ngủ gần nhất.

Chương 10

BÍ MẬT CỦA HÀNH TINH KỲ LẠ

Khi Peter thức giấc, anh thấy ON đã tỉnh táo. Lúc này chàng thanh niên khác hẳn trước lúc ngủ. Anh ta linh hoạt hơn, nhanh hơn trong các cử động, hầu như vui vẻ. ON cùng Peter đi vào phòng ăn. Theo lời khuyên của ON, Peter chỉ gọi một món lỏng giống như sữa và không ăn thức ăn gì khác. ON nói:

- Nếu không, anh sẽ cảm thấy bị ru ngủ dần dần. Trong tất cả các món ăn khác đều có nhỏ thuốc.

- Thuốc gì thế? - Peter hỏi.

- Rồi anh sẽ hiểu tất cả.

Khi học đã ăn xong, ON nói tiếp:

- Bây giờ tôi có thể hoàn toàn và đầy đủ sức khỏe để chiều theo ý anh.

- Tôi cần được sự giúp đỡ, tôi muốn biết con tàu vũ trụ và vợ tôi ở trên đó ra sao?

- Điều này không có khả năng thực hiện được - ON trả lời.

Peter cho rằng chiếc máy phiên dịch của anh dịch sai. Do đó anh tìm cách diễn tả ý mình rõ ràng hơn:

- Tôi muốn nói chuyện với một người nào đó có thể nắm trong tay mạng lưới giao thông của thành phố ... chẳng hạn ông giám đốc Sở cấp cứu hoặc là nhà chức trách về an ninh.

- Ở đây không có những loại người đó.

- Vậy thì các cơ quan cấp thành phố ở đâu?

- Ở đây không có công sở.

- Tôi nói thế nào được nhỉ, tôi muốn tới một vị trí nào mà ở đó tôi muốn bắt liên lạc vô tuyến với một trạm trên Trái Đất hoặc con tàu vũ trụ.

- Tôi chịu, không biết liên lạc vô tuyến bằng cách nào?

- Là chuyển một thông tin bằng sóng điện tử.

- Tôi cũng hiểu như vậy. Anh ạ, từ hành tinh Oxy không ai chuyển được tín hiệu vô tuyến đi đâu cả.

- Ở đâu mà chả có sóng vô tuyến. Ở Đường Ngân Hà cũng vậy. Khả năng cao nhất là ở đây sóng vô tuyến bị cái gì chặn lại. Anh hiểu chứ?

- Tôi hiểu rõ - ON đáp - Nhưng trong và ngoài thành phố, không ai có thể chuyển được tín hiệu vô tuyến đi đâu cả. Ít nhất theo chỗ tôi biết là như vậy. Riêng chúng tôi không thể phát được tín

hiệu vô tuyến và cũng chưa nghe thấy có ai làm được điều đó.

- Làm thế nào để rời được thành phố này.
- Các thành phố chung quanh đều giống hệt thành phố này.
- Và giữa các thành phố là cái gì?
- Có khoảng tối đen.
- Anh có đưa tôi tới đó được không?
- Tại sao bạn lại muốn tới khoảng tối đen?
- Tôi nghĩ may ra từ đó tôi có thể phát tín hiệu được.
- Tôi không chắc là được đâu !
- Tuy vậy tôi cũng muốn anh làm ơn đưa tôi tới đó.
- Tôi sẽ cố gắng tuy rằng ra ngoài thành phố thật khó.

Sau này Peter nhớ lại con đường ra khoảng tối như một cơn ác mộng. Họ phải đi, đi và đi mãi lặng thinh dọc theo ven những khối lớn đồ sộ bằng bê tông. Chung quanh họ toàn những sinh vật giống người nhưng bước chân chậm chạp với chiếc máy hô hấp có vòi dài. Trong thế giới kỳ lạ này hầu như không có một tiếng động nào. Bên trong các khối nhà chắc chắn đầy đó có chiếu truyền hình nhưng không một âm thanh nào lọt ra ngoài. Các khối nhà xám xịt, bầu trời xám xịt. Chân trời lẫn mất trong sương mù và rồi lại những khối nhà xám xịt như vậy. Peter cảm thấy muốn ói.

- Trong thành phố này có những phương tiện giao thông gì?
- Hầu như không có phương tiện giao thông - ON đáp.

Peter có cảm giác rằng nếu đường đi còn kéo dài anh sẽ co người lại nằm ngay trên mặt đường nằm ngủ một giấc bất kể mọi thứ.

May thay, lúc đó họ đã tới ngay khúc nhà cuối cùng. Đi hết hình khối bằng bê tông đó họ đứng trước cõi hư vô, một khoảng tối vô tận và trống không. Nền bê tông được thay bằng một loại đất nào đó. Không khí ở đây lại còn đặc sệt và bẩn hơn nữa. Peter phải bấm chiếc đèn Pin nguyên tử cầm tay mới có thể đi tiếp.

- Tại sao ở đây lại tối một cách khác thường như vậy? Trong kia đang là buổi sáng mà?
- Chúng tôi không biết khi nào là buổi sáng, khi nào là buổi tối. Cuốn sách giáo khoa của chúng tôi không dạy như thế. Nhưng tôi biết rằng hành tinh Oxy quay xung quanh mặt trời và nó cũng tự chuyển động xung quanh trục của nó. Như vậy ở hành tinh Oxy cũng có sáng và tối, cũng có các mùa trong năm. Chúng tôi cũng đã có được bầu khí quyển có chứa Oxy và cũng có những trận mưa. Nhưng từ khi chúng tôi sống dưới sự chiếu sáng nhân tạo thì ánh sáng mặt trời không thể xuyên qua lớp khí được. Tuy thế vì nhịp độ sinh học rất cần thiết cho các sinh vật nếu người ta dùng sự tăng hoặc giảm ánh sáng nhân tạo để thể hiện thời gian đi ngủ và thức dậy.

Các tên gọi còn được giữ lại. Thời gian ngủ chúng tôi gọi là đêm và thời gian thức là ngày. Ngày

và đêm đều được chia ra làm 10 giờ.

- Vậy thì ai hướng dẫn sự phân chia thời gian đó? Peter hỏi:

- Trung tâm.

- Trung tâm đó ở đâu?

- Tôi không biết điều này.

- Làm thế nào có thể bắt liên lạc với Trung tâm này?

- Nói chung là không được. May lắm, tới ngày Đại Lễ Mùa Xuân bạn có thể tìm cách.

- Bao giờ tới ngày lễ đó?

- Tôi không biết được chính xác. Nhưng cho tới ngày đó chúng ta còn phải đi ngủ và trở dậy vài lần nữa.

- Tôi hy vọng rằng, tới ngày đó thì tôi đã rời khỏi đây lâu rồi.

- Anh hy vọng hảo huyền - ON nói một cách buồn bã - Anh không thể thoát ra khỏi hành tinh Oxy được.

Peter hốt hoảng kêu lên:

- Thật quá vô lý !

- Tôi hy vọng rằng có thể tôi nhầm.

Ở đây hết khu vực được chiếu sáng nhân tạo. Phía ngoài tối đen hết như trong khoảng không vũ trụ, như trong ác vùng giữa các vì sao. Nhưng sự tối tăm này gây nên cảm giác sợ hãi như một cảnh chết trên mặt trăng. Ở Trái Đất, ngoài Thái Bình Dương có những hòn đảo vùng núi lửa hoạt động. Có những miệng núi lửa màu xám tro rộng hoắc. Có những gốc cây cháy dở. Và có những tồn tích than hóa của các làng đã hủy hoại một cách tàn bạo. Đôi khi họ có cảm giác là họ đang ở trên những con đường lộ cổ xưa. Dọc đường họ có thể gặp súc vật, người và xe cộ. Khi họ vượt qua những khối bê tông để ra khỏi thành phố, Peter có cảm giác bị đè nén. Một cảm giác kỳ lạ rất khó tả. Thật vậy, cái khoảng đất không người giữa các thành phố xám này, cái phong cảnh buồn thảm nhắc đến ngày tận thế này thật đáng sợ hơn tất cả.

Peter không có khả năng, cảm nhận về thời gian nữa. Khi tới rìa thành phố, ON đã nạp đầy bình chứa Oxy nhưng đi được một quãng, họ đã phải đánh vật với hơi thở. Như vậy có lẽ họ đã đi được khá lâu và đã qua được một đoạn đường khá dài. Bây giờ, ngọn đèn pin nhỏ của Peter chiếu lên một khối đồng nhất nhấp nhô kỳ lạ. ON ra hiệu là họ phải dừng lại.

- Cái gì đấy anh? - Peter hỏi

- Đây là Đại Dương - ON trả lời.

Họ đã tới bờ biển. Peter xoay chuyển chiếc đèn. Gióng tia sáng mạnh của chiếc đèn nguyên tử chỉ giống như một sợi chỉ mảnh bị khoảng đen nhấp nhô kia nuốt chửng. Hiện tượng này nhắc Peter nhớ một phần đến biển. Nhưng anh thấy nó còn giống những hồ phun thạch của núi lửa hơn nhiều. Biển này không có màu và cũng không có những lớp sóng đuổi theo nhau với những ngọn sóng bạc đầu. Nó không vỗ vào núi đá, cũng không phản quang dưới ánh sáng. Nó cũng

không tạo thành bụi nước bắn lên trên đầu sóng. Biển này chuyển động nặng nề khủng khiếp như một con vật thời tiền sử. Hoặc như một vùng sinh lầy rộng lớn đang thức giấc và muốn nuốt chửng tất cả.

- Chớ có tới gần anh ơi ! - ON nhắc nhở - Nguy hiểm đấy !

- Đây là loại biển thế nào?

- Trên biển này, ngày xưa nhiều tàu bè qua lại - ON giải thích với một nỗi lòng luyến tiếc đau thương vô hạn - Biển này ngày xưa màu xanh biển, phản chiếu bầu trời xán lạn. Tàu thuyền nhộn nhịp, những người dân chài hạnh phúc tấp nập ... Tôi không biết rõ đó là vào lúc nào. Có lẽ từ khi có hành tinh này. Không còn thời gian. Hồi đó có nhiều loại cá, cua, sò, sứa ... sống dưới biển này. Cả những cá như cá bay và các loại cá ăn thịt đáng sợ. Hồi đó biển tràn đầy sự sống và bờ biển có nhiều thành phố không giống những thành phố hiện nay chút nào. Ở các thành phố đó rất nhiều ngôi nhà đủ loại tươi tắn, mộc mạc và được trang hoàng lộng lẫy, có nhà có tháp cao, lại có cái lợp mái bằng. Đôi khi tôi cảm thấy như tự mắt tôi đã trông thấy những thành phố đó mặc dù tôi chỉ mới được đọc. Từ khi sự việc đã xảy ra với tôi, tôi mất cảm giác về thời gian.

- Sự việc gì đã xảy ra đối với anh?

Thay vì một câu trả lời rõ ràng thì ON trả lời lúng búng.

- Tôi từ Thành phố những người có trí nhớ tới đây.

- Từ chỗ chúng ta xuất phát sáng nay phải không?

- Không phải. Sáng nay chúng ta từ Thành phố của những người mang vôi hoặc bọn họ gọi là Thành phố của những người phục vụ. Còn Thành phố của những người có trí nhớ mà tôi đã ở thì khác xa những chỗ này.

Peter hỏi tiếp:

- Nhưng anh đã chẳng nói rằng tất cả những thành phố đều giống nhau à?

- Chỉ ở dưới này thôi.

Peter bực mình lắc đầu:

- Những điều anh nói với tôi thật là mâu thuẫn. Tôi không thể nào hiểu rõ được.

- Tôi rất muốn diễn tả cho dễ hiểu hơn. Tôi rất tiếc là anh chưa hiểu được hoàn toàn những điều tôi nói. Chính vì vậy tôi đã xin anh khí Oxy và tôi đã muốn ngủ một giấc để khí Oxy tràn qua bộ não tôi một chút và trí nhớ của tôi được phục hồi.

- Xin lỗi anh, tôi không muốn làm anh phải mệt mỏi...

- Anh đừng ngại. Tôi nghĩ rằng lúc này anh chưa thể hiểu rõ ngọn ngành được. Thành phố của những người có trí nhớ cách đây rất xa. Không phải là tôi tự nguyện từ đó tới đây đâu. Trong thành phố đó những người dân có trí nhớ: bác học, bác sĩ, kỹ sư, những người thiết kế và những người nghiên cứu ... sống ở đó. Thành phố tươi đẹp nhờ màu sắc đa dạng của các ngôi nhà. Ở đó có tất cả những con người mà tôi yêu mến. Con trai tôi, vợ tôi, các bạn tôi và ngôi nhà nhỏ của tôi.

- Vậy tại sao anh lại phải rời khỏi chỗ đó?

- Tôi bị trừng phạt và bị đày xuống với những Người mang vôi.

Peter nhìn ON ngơ ngàng. Đã từ lâu trên Trái Đất người ta không biết đến tội phạm hình sự cũng như luật vi cảnh nữa. Những kẻ xấu xa chỉ là những nhân vật trong những truyện cổ tích hoặc trong các sách lịch sử hay văn học.

- Nhưng vì sao kia chứ? Anh đã phạm phải điều gì vậy?

- Tôi đã đọc và suy nghĩ - ON trả lời rành rọt.

- Và chỉ có vậy thôi à???

- Phải, chỉ có vậy thôi.

- Như vậy, ai đã có quyền lực trừng phạt anh? Một tòa án à? Hay là một ông chủ đang trị vì? Một ông Vua hay Tổng thống?

- Đó là Trung tâm.

- À, như vậy, Trung tâm đóng tại Thành phố của những người có trí nhớ.

- Không, nó không ở tại đó - ON đáp.

- Vậy thì Trung tâm ở đâu?

- Tôi không biết.

- Nhưng mà khi họ thông báo cho anh bản án ...

- Họ có cần thông báo cho tôi đâu.

- Vậy từ đâu anh biết rằng anh phải rời khỏi thành phố đó?

- Họ đã quăng tôi xuống đây.

- Thế sao anh không tự vệ? Anh không nêu lên lời khiếu nại hay sao?

- Khiếu nại ở đâu?

- Khiếu nại với Trung tâm. Thế ai đã quăng anh xuống đây?

- Các máy móc. Với các máy móc mình không thể cãi được anh ạ. Nó chỉ truyền đạt mệnh lệnh và chỉ thị cho mỗi người. Ngay cả ORO cũng chưa lần nào được nói chuyện với Trung tâm.

- Thế ORO nào đó là ai?

- Là bạn thân nhất của tôi. Một người hết sức tuyệt vời, thông minh, sẵn sàng hy sinh.

- Bây giờ ORO ở đâu?

- Khi họ ném tôi xuống đây thì anh ấy vẫn ở trong Thành phố của những người có trí nhớ. Tôi nghĩ rằng ... Tôi hy vọng rằng lúc này anh ấy vẫn còn ở đấy.

- Và ta làm cách nào để tới được Thành phố của những người có trí nhớ? - Peter trầm ngâm hỏi: - Nếu anh trở lại thành phố đó thì các máy móc nó có bắt giữ anh lại không? Liệu chúng có thể phát hiện ra anh được không? Và anh có muốn trở lại không?

Câu hỏi đột ngột làm ON lúng túng chưa biết trả lời ra sao. ON nghĩ, không biết có phải trạm kiểm soát gửi người lạ mặt này để theo dõi mình không? Có phải từ này tới giờ mình bị người đó điều khiển. Chính điều Peter vừa mới hỏi là bí mật thầm kín nhất của ta; là nỗi nhớ nhưng khắc khoải nhất của ta, là tất cả những gì ta đã chuẩn bị từng giờ từng phút từ lúc bị đẩy xuống đây.

Lúc này ON lại bị một cơn hoảng hốt như trong nhà ăn, lúc Peter nói chuyện với anh lần đầu.

Cả hai người im lặng một lúc lâu, ON tự trấn tĩnh lại dần dần. Vô lý. Tại sao Trung tâm lại phải cần có một người như Peter để kiểm soát ta? Hay đây chính là định mệnh tốt đẹp, một điều kỳ diệu đã đưa Peter đến chỗ ta. Nếu chỉ có một mình, có lẽ với mức tiết kiệm mỗi lần nửa viên Oxy ta phải cần tới 1000 năm mới đủ sức để trở lại thành phố. Nhưng giờ đây, khi Peter cấp đủ Oxy cho ta một cách thoải mái. Khi hai người cùng đồng tâm hiệp lực ... Peter lại hỏi:

- Ta làm thế nào để gặp gỡ những người có trí nhớ?

- Nói chung thì bây giờ không thể được. Nhưng có lẽ đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Trước đó thì không được đâu !

- Tại sao lại không sớm hơn được?

- Tới Đại Lễ Mùa Xuân thì mới có con đường mở ra cho chúng ta. Nhưng chúng ta không được bước lên nó. Rồi anh sẽ hiểu rõ điều này. Nhưng bên cạnh con đường có kiểm soát đó, có lối vào con đường mòn cũ. Từ khi người ta ném tôi xuống đây và đã tuyên án tôi phải bị xóa trí nhớ thì tôi đã bắt đầu vẽ con đường này. Tôi đã được xem nó trên bản đồ. Tôi sẽ không quên nó đâu. Cho tới nay tôi đã vẽ xong bản nháp. Nó đang nằm trong túi tôi đây. Bằng bất kỳ giá nào tôi cũng phải trở về trên đó. Vì như anh đã biết, con trai tôi và vợ tôi đang sống ở đó. Tuy vậy tôi không biết chỗ rẽ vào con đường mòn. Nhưng đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân sẽ có đoàn người đi hành hương. Nhân dịp này chúng ta sẽ tìm ra được nơi xuất phát của con đường mòn đó. Khi chúng ta biết chỗ ta sẽ rẽ và tìm ra con đường. Anh có muốn cùng đi với tôi không?

- Tôi hy vọng rằng đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân thì tôi đã trở về con tàu vũ trụ của tôi.

- Bây giờ chúng ta quay trở vào thành phố đi. Vào thành phố nào cũng được. Bầu trời chỗ nào cũng tròn cả - ON bàn.

- Trước khi đó, tôi muốn thử lại chiếc máy phát tin một lần nữa.

ON không nói gì. Peter trong lòng tràn đầy hy vọng bắt đầu phát tín hiệu. Anh gọi July trước tiên sau đó chuyển làn sóng gọi trạm không gian Fortuna 710. Nhưng hoàn toàn không có tín hiệu đáp lại. Xung quanh anh bóng tối dày đặc và vô vọng làm chủ, không một nơi nào có tín hiệu trả lời.

Chương 11

HAI BẢN BÁO CÁO

BÁO CÁO

Thành phố OXY 15.4.1207, 8 giờ 99.

Thu được một cuộc điện đàm trên sóng 6.17:

"July lên tiếng đi em ... July lên tiếng đi em."

Đã chặn sóng ở khu vực A - B. Kết quả việc tầm sóng: phát tại khoảng đen giữa các thành phố phục vụ và B.

CHỈ THỊ

Tiếp tục tiến hành những cuộc tầm sóng khác !

Khi có kết quả lập tức báo cáo !

BÁO CÁO

Thành phố OXY 15.4.1207, 9 giờ 71.

Trên làn sóng 6,17 không bắt được làn sóng điện đài.

Chương 12

NGÀY ĐẠI LỄ MÙA XUÂN

Rồi cũng có lúc người ta có thể quen dần với việc không còn cảm giác về thời gian.

Ở đây không có ngày hôm qua và cũng không có ngày mai. Không có mặt trời mọc và cũng không có mặt trời lặn. Chỉ có sự thay đổi về cường độ sáng, tăng lên hoặc giảm đi. Có rất nhiều quảng trường bằng bê tông và ghế xi măng. Trên đó có những sinh vật giống người mặc áo liền quần, đeo ống hô hấp, tay cầm đồ chơi luyện kiên nhẫn. Hòn bi phải lăn vào một cái lỗ, sau đó lại một hòn bi nữa. Khi bi đã vào hết lại cầm món đồ lắc lên và bắt đầu lại từ đầu. Nhưng thường họ không chơi lại lần thứ hai chỉ nghỉ giải lao được vài phút. Những sinh vật này phải lập tức trở lại phòng máy. Nếu nghỉ tay quá lâu họ sẽ không nhận được đủ lượng Oxy cần dùng. Trên các quảng trường rất nóng. Trái lại, trong các xưởng máy mát hơn và dễ chịu hơn. Hết giờ giải lao, những người mang vôi lại nối đuôi nhau chui vào các khối nhà hình hộp, và quay các bánh xe, lại kéo các cánh tay đòn, lại bấm vào các nút, sang trái, sang phải, sang trái, sang phải ... Họ cứ làm như thế hàng giờ, không hề ngẩng đầu lên. Tất cả công việc này phải làm để khỏi bị thiếu hụt Oxy.

Từ lúc hai người đã cảm thông với nhau, Peter và ON không lúc nào rời nhau. Rất may mắn là chiếc máy sản xuất Oxy bỏ túi của Peter làm việc tuyệt vời nên luôn luôn nạp đầy bình chứa Oxy của họ. Nhờ đó hai người chỉ phải lao động theo sự bố trí thời gian của mình để khỏi bị buồn chán. Họ tự thấy phải làm một cái gì đó, nếu không, suốt ngày ngồi trên chiếc ghế dài, lắc lắc cái đồ chơi luyện kiên nhẫn thì đầu óc họ trở nên dần dần. ON tiếp tục ghi chép các tư liệu chăm chỉ. Anh hoàn chỉnh tám bản đồ và ghi chú lên chiếc khăn của mình. Từ lúc được cung cấp dồi dào khí Oxy, anh luôn luôn phát hiện được thêm nhiều chi tiết. Còn Peter luôn luôn quan sát xem có một tia sáng nào phát tới không? Nhưng anh chỉ thấy im lặng như tờ. Trong thế giới của những khối bê tông. Những sinh vật với chiếc ống hô hấp luôn luôn bao quanh anh nhưng đứng dưng với mọi việc. Trong thế giới này chỉ có ON là sinh vật duy nhất có trí nhớ. Không tìm thấy một trung tâm, một văn phòng hay một cơ quan chính quyền nằm chỗ nào.

Có những ngày chính Peter cũng gần như mất hết hy vọng và trở thành dửng dưng. Những lúc ấy anh cảm thấy mình như một người đi biển đắm tàu, phải chấp nhận suốt đời trong cảnh xám xịt và câm lặng này.

Những lần khác, anh hoảng hốt, nổi khùng lên một cách vô lý, không thể kiềm chế được. Lúc đó anh đi lang thang tìm kiếm July. Có thể cả cô ấy cũng hạ cánh xuống đây. Có thể việc ta bị tai nạn không phải là tình cờ mà là do một quyền lực xấu xa muốn bắt giữ ta. Nó đang thả lỏng ta ở đây tuy vẫn có sự canh gác và quan sát. Biết đâu ON đã không nói sự thật mà có thể chàng ta lại chính là người đại diện của quyền lực xa lạ này ... Không, vô lý. Chính ta đã phát hiện ra ON, chính ta đã chủ động bắt chuyện với anh ta và yêu cầu anh ta dẫn mình tới khoảng tối đen. Ta phải cùng ON đến gặp những người có trí nhớ và ta phải thoát khỏi cái cuốn kẹp khổng lồ bằng bê tông này ... Ta phải hết sức gần gũi ON. Rất có thể những người bạn của chàng trai này sẽ giúp đỡ ta được nhiều ...

ON tiếp tục làm công việc ghi chép, vẽ bản đồ và cố gắng giải thích cho Peter những điều anh làm. Anh cũng nhắc đến những khó khăn mà hai người sẽ gặp phải và giải thích cho Peter rõ ràng anh không được hòa mình vào giống người bị mê hoặc và ru ngủ trong ngày Đại Lễ Mùa Xuân.

Lúc này ngày Đại Lễ Mùa Xuân đã tới gần. Trên các giá sách của các cửa hàng tự nhiên các loại

sách khác biến mất và chỉ còn một tập nói về ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Peter lấy một cuốn từ trên giá sách xuống và dở xem.

Nó nói về phép lạ trên trời, nói về sự ban ơn và về niềm vui của tình ái, nhưng nội dung không rõ ràng và rối rắm. Anh nhận thấy càng ngày càng có nhiều người đeo vòl ngồi ngủ trên quảng trường cầm xem tập sách này và ở màn ảnh trên trần các phòng ngủ xuất hiện những phim ảnh màu nhiều hơn có kèm theo nhạc kích động. Còn các món ăn thì càng ngày càng được nhỏ thêm nhiều giọt thuốc bí mật. Nhưng ON đã báo cho Peter biết trước điều này. Peter lấy một vài giọt kem nắm đưa vào máy phân tích của anh. Nhưng máy chỉ xác nhận sự có mặt của một hợp chất hữu cơ hết sức rối rắm, không rõ công thức cấu tạo.

Rồi đến một ngày kia, mọi người thức dậy trong những âm thanh nhịp nhàng và kỳ lạ, nhịp độ ngày càng nhanh hơn, cường độ ngày càng lớn hơn và kéo dài suốt ngày. Những âm thanh này giống với tiếng trống và tiếng chuông. Những người mang vòl ngày càng tỏ ra lo lắng. Trong các giàn máy chỉ có ít người làm việc. Peter và ON ngồi vào một chiếc máy tự động trong thời gian ngắn. Những việc Oxy trả cho công việc của họ để chứa thêm một chất ma túy. ON đã báo cho Peter biết trước điều này. Lúc này họ phải cẩn thận, họ không được ăn những thức ăn và thở hít Oxy của nơi đây trong những ngày này. Vì những thứ này đều được tẩm thuốc.

Họ cảm thấy có một chính quyền tối cao, bí mật chuẩn bị cho đám đông để tham gia đám rước cho ngày Đại Lễ. Những ngày này, các thức ăn có chứa Hoóc môn sinh dục và chất kích thích. Âm nhạc nổi lên khắp nơi, trong các phòng ngủ và các nhà ăn, trong các cửa hàng và cả trên quảng trường. Rồi bầu trời trên đầu họ đột nhiên sáng hơn, giống như mặt trời rẽ những đám mây để hiện ra. Mặt trời sáng chói đến mức Peter phải lấy tay che mắt. Lúc này họ đang ở một quảng trường. Các sinh vật chung quanh họ đột nhiên quỳ rạp xuống đất và hô lớn "Bạn ơi ! Bạn ơi ! Đáng Ban Ơn đã tới ! Mùa xuân đây rồi ! Mùa xuân đây rồi !"

ON nắm cánh tay Peter nhắc:

- Bạn phải hết sức cẩn thận, đừng để bị lôi cuốn vào dòng người. Chúng ta sẽ đứng tránh sang một bên.

Peter cảm thấy như vừa qua một giấc mơ tỉnh dậy. Mặc dù những lời báo trước của ON, mặc dù anh không uống phải một thứ thuốc nào, Peter vẫn cảm thấy say sưa thực sự và suýt nữa thì đã bị lôi cuốn vào dòng người nhấp nhô và điên cuồng này. Đám đông những sinh vật màu xám đeo các ống hô hấp này như từ lòng đất tuôn ra, đổ đầy các quảng trường. Tầm mắt nhìn xa tới đâu cũng vẫn thấy người. Dòng người đổ xô tới một chùm tia sáng chói. Họ giơ tay hướng lên trời và cử động theo các điệu trống nhịp nhàng vang xa với nhịp bước ngày càng nhanh dần. Họ vừa kêu vũ và gần như vừa chạy.

ON ép Peter và một bức tường bê tông bảo:

- Chúng ta phải chờ cho tới hết đám rước. Chúng ta không được xen lẫn vào dòng người. Nếu không tất cả hy vọng của chúng ta đều tiêu tan. Chúng ta chờ cho họ đi hết rồi mới đi.

Có lẽ phải hàng giờ. Cho tới khi dòng người sống động ấy đi qua hết. ON và Peter đi sau cùng đám rước. Nhưng họ vẫn tiếp tục phải chú ý. Vì dọc đường từ các khối nhà lại tiếp tục có người tuôn ra. Khi đến ven thành phố, tất cả tiếp tục vọt đi. Peter nhận ra phong cảnh, địa hình lúc trước không thể đi qua được nay lại hiện ra một con đường rộng ... tràn đầy ánh sáng. Họ đi theo con đường đó. Từng tốp khá đông người màu xám vẫn tiếp tục từ thành phố kéo ra nối đuôi sau đám rước.

Đám rước dừng lại ở một quảng trường bê tông hết sức rộng lớn. Ở đây, bức màn trời mở ra, lớp sương mù trên đầu họ mở ra y như một tấm màn lớn trong rạp hát và trên đầu họ là bầu

trời trong xanh xán lạn.

- Khí Oxy ! Khí Oxy ! Hơi thở của Chúa !

- Khó Oxy thật - Peter cũng kêu lên.

- Không phải đâu bạn ơi - ON đáp - Đó chỉ là một sự lừa dối, một ảo ảnh được chiếu lên. Ở đây cũng chưa có Oxy đâu.

Bây giờ trên bức màn trời màu xanh hiện ra trẻ con, vô vàn là trẻ con. Có tới hàng trăm ngàn, hàng triệu những sinh vật nhỏ, đáng yêu với đôi mắt sáng ngời đang chạy tới. Âm nhạc nổi lên rộn rã. Đám đông lại hô:

- Đấng BanƠn ! Đấng BanƠn !

Nhưng đó không phải là những đứa trẻ thực mà chỉ là phim ảnh. Một sự ghép hình, một sự lừa dối con mắt. Tiếp đó, bức màn trời lại khép lại và bây giờ ở phía xa, tuốt đầu đám rước khổng lồ, họ thấy một cửa hang mở ra. Hang này đặc biệt rộng rãi, mỗi lần có thể tới hai ba trăm người kéo vào hang. Ánh sáng từ trong đó chiếu ra ngoài. Cả đoàn người vừa chạy vừa dồn vào trong.

- Ở đó có cái gì? - Peter hỏi.

ON đáp:

- Chúng ta có thể nhìn vào trong để xem nhưng tuyệt đối không được bước chân vào. Bạn nhớ lấy rằng nếu chúng ta đặt chân vào là chúng ta thua cuộc.

Hai người rất cẩn thận đi theo hàng sau cùng của đám rước tới trước cửa hang. Nhưng giữa đường lại có những tốp người nối đuôi thêm vào. Hai người vội bước ra khỏi dòng người và đứng phía bên ngoài quan sát. Nhưng vì đứng ngoài họ chỉ nhìn thấy một phía nhỏ của cuộc truy hoan thô tục đang diễn ra. Mỗi người bước tới cửa hang đều tháo ống hô hấp ra vì bên trong là một bầu không khí chứa Oxy thật tinh khiết làm cho họ say sưa. Trên vòm và hai bên tường có nhiều hình ảnh màu sắc sặc sỡ. Những người đang tiếp tục đi vào tưởng mình đang ở trong một khu rừng cành lá xum xê. Trong vương quốc của các cây dừa và cây chà là, những cây dái ngựa và cây bạch đàn khổng lồ. Các dây leo chằng chịt và rêu mọc xanh rì. Ngay cả nền trong hang cũng có cỏ xanh thay cho chất bê tông rắn. Người ta có cảm giác cỏ mượt như nhung dưới chân. Các sinh vật bước vào đó, trong giây lát tự động lột hết quần áo, ôm lấy nhau và lăn ra đất. Từng đoạn một, hang lại nở rộng ra. Ở các đoạn phình ra đó có để những thức uống có vị giống mật ong gây sự sáng khoái cho đám đông. Cứ như thế, đám rước nhích về phía trước, vừa hát, vừa uống và biến thành một cơn say ái tình không gì ngăn cản nổi. Trước khi đuôi của đám đông rất dài lọt vào cửa hang thì những hàng đầu tiên đã tuôn ra cửa hang đằng kia cách cửa vào không quá một dặm. Nhưng con đường chạy quanh co trong hang nên độ dài của nó tới vài dặm. Điều đặc biệt là ở hai bên thành hang có những cửa trượt tự mở ra lại tự đóng vào, nuốt đi một số người trong đám đông. Nhưng tuyệt đại đa số lại trở ra lòng hang gần nơi họ đã bước vào. Họ vẫn còn nửa say nửa tỉnh và lại được đưa dần tới cửa ra khỏi hang. Ở đó họ lại nhận được những bộ đồ lao động áo liền quần và những máy hô hấp, chỉ khác là lần này các bình chứa đã được nạp Oxy. Sau cuộc du hí chỉ kéo dài vốn vẹn vài tiếng đồng hồ, tất cả lại quay trở lại thành phố của những khối nhà bê tông. Ở đó họ lại kéo dài cuộc sống cần cù phẳng lặng và buồn tẻ cho đến Đại Lễ Mùa Xuân lần sau.

Peter và ON đứng xem một lúc, theo dõi đoàn người say sưa, từ từ tuôn vào hang. Peter hỏi:

- Ngày Đại Lễ này có tác dụng gì?

- Hệ thống hang hốc này chứa một máy tính điện tử, một máy xử lý khổng lồ. Hàng năm, tất cả người dân hành tinh Oxy đều phải qua nó một lần. Hình thức là tự nguyện. Nếu có người nào đó không bước vào thì cũng chẳng ai quan tâm tới người đó. Như vậy, không có gì xảy ra với anh ta. Nhưng qua một năm làm việc buồn tẻ, ai cũng muốn được qua đây và đó là điều mơ ước, là nỗi nhớ nhung, là ý nghĩa của cuộc sống, là điều duy nhất mà người ta đã để họ nhớ được và ham muốn. Trong hang, không khí chứa dồi dào Oxy được pha lẫn hương liệu và các thuốc kích thích. Trong sự mê ly ngây ngất trước việc được thở đầy lồng ngực với điều nhạc kích thích các loại thuốc ma túy, họ cởi bỏ hết quần áo, làm tình, ăn và uống. Trong thời gian họ lưu lại ở trong hang, có các máy tính tự động làm các công việc đo lường, đánh giá và phân loại từng người hết sức nhanh. Họ được phân loại và chọn lọc. Các cửa trượt mở ra và đóng vào. Ở bẫy trượt thứ nhất, các thanh niên nam nữ được phát hiện là thích hợp cho Thành phố của những người có trí nhớ. Đó là thế giới của các nhà bác học. Những người được đưa lên đó là những người đã được máy móc phát hiện những khả năng đặc biệt trong bộ não: năng khiếu logic, năng khiếu toán học, tài năng về vẽ v... v ... Từ các bẫy trượt học được chuyển vào những con đường trượt kiểu băng tải. Cũng theo các này, trước đây tôi cũng đã được tới Thành phố của những người có trí nhớ. Còn trong một bẫy trượt khác, máy móc lựa những người nhanh nhẹn đặc biệt và khéo tay. Ở cửa trượt thứ ba là những người có xu hướng nghệ thuật. Còn một cửa nữa chọn những người có cuộc sống cảm giác đặc biệt mạnh. Cách cửa ra một đoạn, các thiếu phụ đã làm tình xong được thăm dò xem họ đã thụ thai chưa.

Peter hỏi:

- Đối với những người có thai thì sao?

- Máy móc đưa những người đã thụ thai đến những trại rộng lớn ở gần Thành phố của những người có trí nhớ. Ở đó họ sinh con và chăn nuôi con cho tới ngày Đại Lễ Mùa Xuân năm sau. Khi đó người ta tách những đứa con ra khỏi những người mẹ. Những người mẹ lập tức được đưa trở lại một trong những Thành phố của những người phục vụ. Còn các hài nhi thì được nuôi cho đến năm lên sáu. Sau đó những đứa nhỏ được đưa đến các Thành phố phục vụ nuôi nấng dạy dỗ trong những khối nhà có mang số hai cho đến khi chúng lớn lên và biết tham gia vào ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Khi đó các máy móc sẽ quyết định số phận chúng.

- Thế còn các bà mẹ, họ có được trả lại con không?

- Không - ON ảm đạm trả lời - Các bà mẹ thì khóc than và la hét. Nhưng máy móc và bẫy trượt là những vật vô tri, vô giác, không biết thương xót. Các thiết bị ru ngủ: Họ bị phun thuốc an thần, rút mất Oxy, cho thêm chất ngủ đông. Và cứ thế họ xỉu đi gần như ngất hẳn. Sau đó học được đưa vào xóa trí nhớ và đưa trở xuống các Thành phố phục vụ.

- Thế không có khả năng nào khác để các bà giữ lấy con mình à?

- Muốn như vậy, ta phải gặp may mắn, ví dụ như trường hợp tôi. Khi tôi được biết mối nguy hiểm nào đang đe dọa thì tôi cố gắng mọi cách để bảo vệ trí nhớ của tôi. Tôi đã làm thân được với anh bạn ORO và anh đã bí mật giúp tôi. Trước khi bị đưa vào xử lý xóa trí nhớ, anh đã lót vào sọ tôi một miếng bảo hộ mỏng, các tia xóa trí nhớ bị hút vào đấy. Ngoài ra anh còn cho tôi nhiều thứ thuốc để vô hiệu hóa các chất độc ngăn trở sự trao đổi chất giữa Oxy và Acide Rubonnucleic. Khi tôi đã vượt qua được điều khủng khiếp nhất thì tôi đã bắt đầu ghi chép lại những gì cần thiết ... Và số phận may mắn lại run rủi cho tôi gặp anh, một người bạn tốt như ORO trên đường đi của tôi.

- Khi này anh nói rằng, những người mẹ sẽ quên hết tất cả? Như vậy là việc thu hẹp trí nhớ của họ hoàn tất đến mức họ không thể nhớ được cả con của mình hay sao?

- Những người mẹ không còn nhớ được gì nữa: Có lẽ chỉ có đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân, khi học bắt buộc rơi vào cơn say ái tình và lại có thể có mang nữa.

- Thế ai dạy dỗ những đứa trẻ. Nếu không có mẹ, chúng có những người bảo mẫu hay người thầy?

- Khi còn nhỏ chúng được giao cho những người bảo mẫu. Họ tập cho chúng những cử chỉ và những nhiệm vụ đầu tiên. Khi đã lớn hơn, chúng chỉ học qua người máy và phim đen chiếu. Chúng được xem phim về cách đeo mặt nạ hô hấp, về cách chăm sóc vệ sinh cơ thể và về cách ăn uống. Các đồ chơi của trẻ em phần lớn là các mẫu nhỏ của máy móc. Ví dụ có những chiếc bánh xe nhỏ và những nút bấm. Nếu chúng khéo tay trong khi chơi thì bình chứa Oxy nhỏ của chúng cũng được nạp đầy Oxy. Như vậy đến khi lớn lên, chúng đã học được những điều chúng cần biết. Và em nào không học được những điều đó sẽ không được sử dụng - ON nói nhỏ nhẹ đều đều.

Peter giọng run run hỏi:

- Anh có thể nói về những điều tàn bạo khủng khiếp đơn giản như vậy sao?

- Nói cách nào thì sự thực cũng không thay đổi nếu chính mắt chúng ta chưa nhìn thấy được nó. Nhưng bây giờ, anh Peter thân mến ạ, tôi nghĩ rằng, điều cần nhất đối với chúng ta là phải làm được cái mà gần như không thể làm được: Theo tôi thì Con đường mòn cũ phải bắt đầu ở phía bên trái cách đây chừng nửa dặm.

Chương 13

ĐOÀN CẤP CỨU KHUYÊN NHỦ

Nhân loại ! Nhân loại ! Đây Fortuna 710 ! Đây Fortuna 710 con tàu cấp cứu RA-1 của chúng tôi đã lên đường. Tôi sẽ hướng dẫn cho bạn lắp ghép vào con tàu đó và trả về Fortuna 710.

- Đây RA-1 ... Đây RA-1 ... đề nghị Nhân loại hãy phát động các tên lửa phụ số 2 và số 3 ...

- Tôi sẽ không thay đổi quỹ đạo ! Tôi không rời khỏi khu vực Hành tinh màu tím - đỏ.

- Đó là điều điên rồ. Hãy thi hành mệnh lệnh đi.

- Tôi sẵn sàng chết, nhưng không thể bỏ Peter được.

- Bạn không thể cứu được Peter và bản thân. Bạn cũng sẽ tự lao vào tai họa. Nếu Peter còn sống, anh ta đã liên lạc bằng điện đàm.

- Tôi biết rằng anh ấy còn sống ! Anh ấy sẽ lên tiếng. Cũng có thể là anh ấy bị cầm giữ. Dù như vậy, Peter cũng sẽ lên tiếng. Có lẽ anh ấy đã gọi tôi hàng triệu lần. Nhưng những cơn bão điện tử tác động từ mặt trời hoặc tác động từ những trở ngại khác ngăn trở sự liên lạc vô tuyến. Nếu tôi không bắt liên lạc được bằng điện đài, tôi sẽ hạ cách xuống hành tinh.

- Fortuna 710 thông báo: Trong bất kỳ trường hợp nào cũng không thể đồng ý với việc làm của bạn.

- Như vậy, tôi xin tự chịu trách nhiệm về việc hạ cánh.

Chương 14

BA BẢN BÁO CÁO

BÁO CÁO

Thành phố OXY, 1.5.1207, 3 giờ 67. Trung tâm điện báo khu vực A - B báo cáo:

Giữa con tàu vũ trụ và trạm không gian AAA có liên lạc vô tuyến thường trực.

Sinh vật lạ tiến hành liên lạc vô tuyến, đã bắt được những đoạn điện đàm sau đây:

Trên làn sóng 6.17: July em ở đâu? July hãy lên tiếng ! Anh còn sống ! Em lên tiếng đi ! (chấn sóng)

Trên làn sóng 19.31: Đây nhân loại ... July gọi Peter (chấn sóng khu vực B).

Trạm kiểm soát báo cáo: Việc chấn sóng được tiến hành theo đúng qui tắc.

CHỈ THỊ

Truy tìm trạm phát với làn sóng 6.17.

BÁO CÁO

Thành phố OXY, 2.5.1207, 1 giờ 10.

Trung tâm Radar báo cáo:

Con tàu vũ trụ kiểu F1 bay vòng khu vực B-C. Liên lạc vô tuyến của nó với trung tâm của trạm không gian vũ trụ AAA không thay đổi !

Phía ngoài khu vực C xuất hiện một con tàu vũ trụ mới khiểu RH.

Giữa hai con tàu vũ trụ có liên lạc vô tuyến thường trực.

CHỈ THỊ

Tiếp tục quan sát

BÁO CÁO

Thành phố OXY, 6.5.1207, 2 giờ 25.

Trung tâm vô tuyến báo cáo:

Khu vực A báo cáo:

Trên làn sóng 6.17: July em ở đâu? Peter đây ! Peter đây ! Em lên tiếng đi ! Anh còn sống ! (chấn sóng)

Nhận xét: Các buổi phát trên làn sóng 6.17 ngày càng thưa.

Trên làn sóng 19.31: Đây Nhân loại. Đây July ! Peter anh ở đâu? Anh lên tiếng đi ! Đây July ! Đây July ! (chấn sóng)

Trên làn sóng 43.211: Đoàn cấp cứu đang trên đường. Hãy thi hành những hướng dẫn của chúng tôi.

Trên làn sóng 51.2: Đây RA - 1 ! Đây RA - 1 !

Khu vực B báo cáo: ... chấn sóng - chấn sóng.

Trạm kiểm soát báo cáo: Sự chấn sóng được tiến hành theo đúng quy tắc.

Trạm tầm sóng vô tuyến đang truy tìm đài phát có làn sóng 6.17.

Chương 15

THÀNH PHỐ CỦA NHỮNG NGƯỜI CÓ TRÍ NHỚ

Con đường này được gọi là Đường mòn cũ hay là Đường mòn tiêu diệt. Ở Thành phố của những người có trí nhớ đôi khi người ta nói đến nó Lúc ON còn làm việc ở đó. Anh đã được thấy tuyến đường trên một tấm bản đồ cũ. Ngoài ra không có tư liệu nào đầy đủ hơn. Người ta không biết nó đi qua địa hình bằng phẳng hay ở chỗ nào có đèo dốc. Liệu giữa đường có một đầm lầy không thể vượt qua được? Họ cũng không biết khoảng cách mà họ phải vượt qua. Vì tấm bản đồ mà ON đã được xem không có tỷ lệ. Và bây giờ anh đã vẽ lại con đường theo trí nhớ. Nhưng hia người không có gì để mất cả. Họ có đủ dự trữ Oxy và các viên thức ăn. Chiếc máy nhỏ xíu của Peter không những chế được Oxy nguyên chất mà chế được cả nước. Nếu đi theo con đường này gặp thất bại. Họ vẫn có thể quay trở lại chờ khi họ vẽ lại chính xác con đường sẽ phải đi.

Nhưng họ không muốn quay lại và cũng không được phép quay lại. ON muốn về với vợ anh và đứa con nhỏ của chàng. Còn đối với Peter thì anh linh cảm thấy rằng, đó là con đường duy nhất có thể giúp anh thoát khỏi hành tinh này ...

Đột nhiên ánh sáng trong hang lớn tắt đi. Ngày Đại Lễ đã kết thúc bởi các bức tường đá tự khép lại giống như cửa vào hang thần trong truyền 1001 đêm lẻ. Nếu chính mắt họ đã không thấy chỗ nó mở thì họ không thể tin rằng ở đây đã có một cái cửa. Không còn vết tích gì của cuộc hội hè say sưa vừa diễn ra. Bầu trời xanh xán lạn và Mặt Trời vàng chói đã biến mất. 12 Mặt Trăng bàng bạc và các chấm sáng lấp lánh của các vì sao cũng đã biến mất. Cảnh trí lại còn tối tăm âm u đến tối hơn trước. Nhưng nhờ chùm sáng mảnh dẻ của chiếc đèn Pin nguyên tử chẳng mấy lúc họ tới một con đường mòn đá lổm chổm. Họ phải đi thật cẩn thận. Nhưng khi họ đã đặt tchaan lên thì thấy con đường rất dễ đi và khá bằng phẳng tuy đôi lúc nó hơi lên dốc.

Hai bên con đường là bóng tối không thể soi thấu và là một sự yên tĩnh khó chịu nổi. Đây là một cánh chết, không có gió thổi, không một chiếc lá lay động, không có một hòn đá nhỏ nào lăn, xa gần, không một tiếng động hoặc tiếng vang nào cả. Con đường ma quỷ này có vẻ như dẫn từ cõi hư không đến chốn hư vô.

Cứ như thế, họ đi và đi mãi. Họ đã đi khá lâu. Theo các tính giờ của Trái Đất thì ít nhất là 40 giờ họ mới dừng lại nghỉ chân. Peter sản xuất cho hai người cà phê, đường. Họ nạp thật đầy bình chứa Oxy.

Họ nằm nghỉ khá lâu bên nhau, chìm đắm trong suy nghĩ, không trao đổi một lời. Peter quan sát bóng tối, nó hoàn toàn câm lặng và không thể soi thấu. Tự nhiên anh nghĩ rằng, đáng lý mình nên đi theo đám trước ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Đám đông người được tuyển chắc đã đạt tới một chỗ nào đó. Ít nhất cũng tới được một nơi.

Như vậy có lẽ mình sẽ tới trước một Hội Đồng cao cấp hay có khi tới tận Trung Tâm đầy huyền bí mà ở đó có thể nói chuyện phải, trái được. Còn bây giờ thì mình đi đâu với ON đây? Nếu có thể ... Lúc này Peter chợt thấy hoảng lạnh xương sống: Nếu ON đầu óc không bình thường thì sao? Rất có thể xưa kia anh ta đã có một việc làm nghiêm chỉnh, nhưng do quá mệt nhọc, ảnh hưởng tới đầu óc rồi rớt xuống Thành phố bê tông này thì sao? Có pahri vì vậy mà ON cứ mãi mê vẽ vời không? Nhớ con đường này dẫn tới cõi hư không thì sao? Có thể ...

Anh rút chiếc máy phát sóng ra và tiếp tục phát tín hiệu gọi July. Lại một lần nữa không có tín hiệu đáp.

- Anh bạn không ngủ à? - ON hỏi.

- Không, tôi không tài nào ngủ được. Tôi đang suy nghĩ rằng ... - Anh dừng lại không nói tiếp.

- Thế nào?

- Nếu như chúng ta đi với những người kia thì sao? ... Anh có thể nhầm được không? ... Có thể ... Tôi nghĩ, phải có một văn phòng, một trạm kiểm soát, ở đó ta có thể hỏi tin tức được.

- Hoặc là ở đó người ta tiêu diệt anh - ON đáp.

Nghe gợi ý của ON, Peter cảm thấy lạnh sống lưng. Đột nhiên Peter nhớ lại bài giảng đã được học nhiều lần trên Trái Đất. Quy tắc hành động đầu tiên khi xảy ra tai nạn ở con tàu vũ trụ. Quy tắc đó anh đã được học ở trường dạy lái con tàu vũ trụ và nó được niêm yết ở khắp các bến tàu vũ trụ. Nhưng từ lâu anh đã không quan tâm đến điều đó nữa. Cũng như khi ngồi trên máy bay hoặc du thuyền, bạn không quan tâm đến việc sử dụng chiếc áo cấp cứu nữa. Điều đó họ viết thế nào nhỉ?

Quy tắc thứ nhất khi xảy ra tai nạn trên vũ trụ:

- Bạn không được mất bình tĩnh ! Nhất thiết không được hoảng loạn !

- Bạn là một "công dân của Trái Đất" ngay khi ở trong vũ trụ cũng được hưởng sự bảo hộ của Trái Đất.

- Tất cả các hoàn đảo không gian và các trạm cấp cứu sẵn sàng lo cho bạn !

- Bạn hãy tìm cách xác định ngay bạn đã rơi xuống đâu và cái gì đã xảy ra với con tàu của bạn, với những người đồng hành của bạn.

- Bạn phải ngay lập tức tìm các bắt liên lạc bằng vô tuyến.

Xét về cơ bản, mình đã hành động theo nhưng quy tắc trên. Nhưng những việc đó chưa mang lại kết quả gì lắm. Tốt nhất, bây giờ mình phải ngủ, thư giãn và sau đó lại tiếp tục suy nghĩ.

Nhưng chính ON cũng không ngủ được.

- Bạn Peter, tôi có cảm giác là anh chưa tin tôi, hoặc chưa đặt hết niềm tin tưởng vào tôi. Trước khi chúng ta tiếp tục đi nữa, anh cần phải có một quyết định. Từ đây anh có thể quay trở lại Thành phố phục vụ không khó khăn cho lắm.

Nhưng trước khi anh quyết định dứt khoát, xin anh hãy nghe tôi một lần nữa. Lần này tôi muốn kể cho anh nghe tất cả những gì anh cần biết về tôi và tất cả những gì tôi biết về hành tinh Oxy ...

Theo lối sống ở đây, tất nhiên tôi không thể biết được ai là cha tôi và ai là mẹ tôi. Tôi cũng không còn nhớ được tôi đã tới Thành phố bê tông vào ngày Đại Lễ Mùa Xuân nào. Tuy nhiên trên hành tinh này có một cuốn sổ ghi tất cả các khai sinh. Trong đó, chiếc máy tự động ghi chép những thông số của tất cả những đứa trẻ đã sinh ra. Sự ghi chép đó và tám phiếu đục lỗ mang các số liệu đó đi theo mỗi người trong suốt cuộc đời. Nhưng người ta chỉ nói về hồ sơ cá nhân của chúng tôi bằng những ký hiệu mà chúng tôi phải học thuộc. Đó là con số kiểm soát của chúng tôi. Như anh biết, tôi mang ký hiệu ON 711314. Có một thời gian dài, tôi tưởng rằng, từ những con số này tôi có thể rút ra được một kết luận nào đó, vỡ lẽ về năm sinh hoặc nơi

sinh. Nhưng ngay cả hệ thống ký hiệu và con số chúng tôi cũng không được biết. Như tôi đã nói, thời gian trên hành tinh Oxy là một cái gì đó, không chắc chắn, rất khó nhận thức được. Vì vậy, cho đến nay tôi không biết bao nhiêu thời gian trôi qua, có bao nhiêu Đại Lễ Mùa Xuân. Như anh đã thấy, trẻ em 5, 6, 7 tuổi đã bắt đầu tham gia vào cái ngày hội say sưa này rồi. Tất nhiên, chúng chưa được ngã vào cuộc say ái tình, nhưng chúng chơi đùa, cãi lộn, những cảm xúc của chúng bắt đầu được thức tỉnh. Chúng đã cảm thấy đòi hỏi những thức uống có chất thuốc làm say và chúng say sưa với âm nhạc kích động, với lượng Oxy dồi dào không hạn chế và với các điệu nhảy. Sau đó chúng lại trở lại những chiếc ổ trong chuồng bê tông, nơi chúng được học rằng người ta không phải chen lấn nhau để nhận thức ăn hay giày dép và mỗi người đều được nhận đủ cho mình. Chúng còn được học rằng người ta không được nuôi dưỡng lòng ham muốn người ta phải biết rằng Chúa đã tạo ra hành tinh Oxy, rằng phải xem phim đèn chiếu và khéo léo sử dụng trò chơi luyện trí kiên nhẫn. Như vậy, việc sử dụng thời gian sẽ hoàn toàn dễ chịu.

ON dừng lại một lát trầm ngâm rồi tiếp tục kể:

- Nếu tôi cứ tiếp tục cuộc sống như vậy thì biết đâu chẳng tốt hơn. Đó là số phận của hàng triệu con người. Họ lao động để đổi lấy Oxy hàng ngày. Sau đó họ cảm thấy hoàn toàn mệt mỏi, ngã lưng xuống giường không buồn động dậy, dùng thêm viên ngủ đông giảm bớt lượng Oxy đầu vào cơ thể. Cho đến một ngày kia quá mệt mỏi sẽ ngủ luôn, không khi nào trở dậy nữa.

- Và điều gì xảy đến với họ?

- Một chiếc băng tải sẽ chở họ đi ...

Peter nghĩ, nếu như mình thoát khỏi được nơi này trở về nhà ... trên Trái Đất .. về tổ quốc tươi đẹp của mình ... Anh có cảm giác là mất hết sức lực.

- Tôi không biết lúc đó tới bao nhiêu tuổi. Nhưng còn chọn đến tuổi biết yêu đương. Tóm lại là một cậu bé đang lớn, khi chiếc máy xử lý lựa tôi ra. Hôm đó tôi cũng say sưa nhảy nhót mừng Đại Lễ Mùa Xuân trong một cái hang có ánh sáng rực rỡ tỏa ra. Từ con đường rộng, tôi thấy tự nhiên mình được đưa vào một lối đi hẹp hơn. Ở đây có rất nhiều con trai và con gái được đưa vào cùng với tôi. Một tiếng nói liên tục nhắc chúng tôi "các con là những người hạnh phúc nhất, các con đã được tuyển chọn. Đáng ban ơn đã thấy rõ các con. Các con sẽ được lên cũi trên đây ánh sáng. Chúa yêu thương các con."

Cũi Ánh Sáng là một kiểu bệnh viện. Ở đó chúng tôi phải qua rất nhiều loại kiểm tra xét nghiệm. Họ kiểm tra chúng tôi trong các phòng thí nghiệm. Soi chiếu mọi kiểu từ đầu đến chân. Tiến hành đo những thông số gì đó. Nhất là chúng tôi luôn luôn được đo bộ não, mỗi phần não được kiểm tra nhiều lần. Cho tới khi người ta quyết định phần nào của não sẽ được kích thích phát triển và phần nào của não sẽ bị ức chế ...

- Anh nói, người đã làm gì? - Peter hỏi hoảng hốt.

- Anh không cần hoảng sợ như vậy. Họ không khoan sợ não chúng tôi ra đâu. Mọi sự can thiệp và xử lý đều tiến hành qua máy móc hết như công việc lắp ráp hoặc cải tạo một trung tâm điện thoại phức tạp.

Với sự can thiệp đó, khu vực nào ở não của chúng tôi qua kiểm tra tỏ ra có năng khiếu nhất thì sẽ được phát triển, tiếp tục kích thích. Thí dụ ở tôi là năng khiếu logique và toán học. Ngoài ra, trí nhớ, trí tưởng tượng thị lực và thính lực cũng được tăng cường. Còn tất cả tất cả các phần khác của bộ não chỉ được phát triển ở mức độ chúng vừa đủ giúp cho tôi giải các nhiệm vụ toán học. Sau đó tôi được đưa tới trường. Ở đó tôi học chuyên toán trong nhiều năm. Chúng tôi cũng đã chơi và luyện tập thể thao, đã tập chạy và đã chơi bóng bầu. Chúng tôi luôn luôn nhận

đủ Oxy cần thiết cho những hoạt động này. Khi đi trên đường phố, chúng tôi mới phải đeo máy hô hấp, chúng cũng nhẹ nhàng thanh lịch chứ không nặng nề kèn càng như ở Thành phố phục vụ. Trong nhà chúng tôi đều được trang trí. Bạn bè có thể ở cùng với nhau hoặc mỗi người ở riêng tùy thích. Ngay cả trong truyện tình ái yêu đương chúng tôi cũng được phép sử dụng Oxy theo ý muốn. Nhưng chúng tôi không được phép đẻ con. Cùng với sự can thiệp về não, tất cả nam nữ đều đã được xử lý để vô sinh.

Peter nghe đến đây cảm thấy choáng váng. Anh không còn đủ sức nói hoặc hỏi gì nữa. Từ miệng ON những lời kể tuôn ra như một luồng nước đã bị ngừng hoạt động từ lâu.

- Nói về cơ bản thì đó không phải là cuộc sống cực khổ. Không. Tôi từng có nhiều bạn trai, bạn gái và chúng tôi được ăn ngon. Khi chúng tôi đã hoàn thành công việc được giao, chúng tôi có thể sử dụng thời gian theo ý thích. Chỉ có mỗi quy tắc duy nhất phải theo nghiêm ngặt: Ở chỗ làm việc chúng tôi chỉ được phép suy nghĩ tới chủ đề đã nhận. Ví dụ tôi phải thiết lập các kế hoạch đặt chương trình cho các máy tính tự động.

Người ta luôn luôn nhét vào đầu chúng tôi là chỉ được suy nghĩ một việc, dù có điều gì xảy đến cũng vậy. Chúng tôi được uống khá đồ dồi dào và hay chơi bài. Cứ như thế, nhiều năm trôi qua mà chúng tôi chưa bao giờ suy nghĩ về trật tự xã hội trên hành tinh Oxy, về chính nghĩa và phi nghĩa. Chúng tôi chưa hề nghĩ đến tất cả những việc này xảy ra theo mệnh lệnh và ý muốn của ai. Điều này chắc chắn đã xảy ra nếu đầu óc chúng tôi được phát triển một cách tự do.

Nhưng dù những biện pháp hạn chế đầy đủ thế nào đi nữa thì cơ thể sống cũng phát triển tự phát, tự thay đổi, tự đề kháng và có thể vượt qua sự can thiệp. Dần dần, những khả năng tiềm tàng được thức tỉnh, hoạt động thần kinh được nâng cao. Điều đó đã xảy ra đúng như thế: Một cặp tình nhân nào đó đã sống mãi bên nhau. Tình cảm và tình yêu còn mạnh hơn sự lôi cuốn về thể xác đã làm cho họ mãi mãi chung thủy với nhau. Và rồi một lúc nào đó một noãn sào đã kết quả ... Điều đó đã xảy ra như thế: Một cô gái tóc vàng đã giữ tình yêu chung thủy với tôi và chúng tôi đã sinh được một cháu trai kháu khỉnh đặt tên là ON con. Nhưng chúng tôi phải nuôi dạy con một cách "chui" vì không muốn để nó phải ghi tên vào sổ khai sinh ...

- Nhưng làm sao anh chị lại có thể bí mật sinh một đứa trẻ và bí mật nuôi nó? Vậy những người láng giềng, những người quen không để ý đến à? - Peter hỏi.

ON nhìn anh với vẻ ngạc nhiên:

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu thật rõ câu hỏi của anh.

- Có lẽ những người láng giềng cũng thấy rằng vợ anh có thai chứ? Họ không hỏi gì anh à? Họ cũng không nói gì à? Liệu có người tố cáo không?

- Hoàn toàn không anh ạ. Ngay ở Thành phố của những người có trí nhớ này, chúng tôi cũng không quan tâm đến người khác. Một người láng giềng đột nhiên biến mất, hoặc ở chỗ làm việc một người đồng nghiệp mới xuất hiện ... hoàn toàn không làm cho mọi người chú ý. Khi vợ tôi có thai cũng vậy. Láng giềng gần nhất của chúng tôi là ORO, anh bạn thân của tôi. Anh là nhà phẫu thuật và đã iups đỡ chúng tôi khi sinh ON con. Còn những người trên đường phố trong các nhà ăn và các cửa hàng, không hề nhìn cô ấy đến một lần. Chính bản thân anh đã trải qua điều đó. Anh Peter ạ ! Ở Thành phố bê tông đã không có một ai để ý đến chiếc máy hô hấp và chiếc mũ của anh, mặc dù hai thứ này có hình dạng rất khác biệt.

- Thế còn các máy xử lý và các trạm kiểm soát?

Điều này tôi đã nói rồi. Mỗi người có một tấm thẻ đục lỗ. Trên tấm thẻ này là số liệu mà người mang nó được nhận sau khi can thiệp vào não. Tấm thẻ đục lỗ này mở được tất cả các cánh

cửa. Anh thấy ở Thành phố phục vụ hoàn toàn không có điều này. Ở đó, khi anh có đủ Oxy, anh có thể tùy tiện ăn, ngủ hoặc vào các cửa hàng tìm lấy các thứ vật dụng theo yêu cầu của mình. Các sinh vật đeo bộ máy hô hấp chẳng có giá trị gì. Họ chỉ tồn tại, ngày càng sinh sôi nảy nở. Ở Thành phố có trí nhớ thì khác hẳn: Khi cần bất cứ việc gì thì việc đầu tiên là phải đút tấm thẻ đục lỗ vào máy tự động. Khi anh nghe một tiếng kèn dễ chịu, giống như tiếng một chiếc chuông nhỏ hoặc một tiếng xạch rất khê hoặc một chiếc đèn nhỏ màu lục bật sáng lên. Đó là dấu hiệu tấm thẻ của anh hợp lệ. Và như vậy món ăn ưa thích của anh sẽ xuất hiện trên bàn hay quần áo đựng trong một hộp giấy bóng kiếng tùy theo yêu cầu. Tôi không hề thấy một người nào có tấm thẻ đục lỗ lại không hợp lệ. Tất nhiên, giống như mọi người, tôi không hề chú ý đến người khác. Nhưng tôi muốn nói rằng, mọi chuyện ở đây không thể xảy ra khác được: đầu giờ làm việc, chúng tôi dùng nó mở cửa chỗ làm việc và chính tấm thẻ đục lỗ có giá trị đó cũng là điều kiện cần và đủ để chúng tôi có thể rời khỏi chỗ làm việc. Họ chỉ lấy tấm thẻ đỏ của chúng tôi khi tiến hành kiểm tra bộ não. Lúc kiểm tra xong họ trả lại tấm thẻ.

- Họ kiểm tra những gì? Điều này tôi chưa rõ lắm - Peter nói.

ON thở dài mệt mỏi kể:

- Tất cả trò này thật là rối rắm và phức tạp. Rồi anh sẽ thấy điều đó. Tôi đã kể với anh là ở hành tinh Oxy không có cảnh sát, không có nhũn đương cụ hay cái gì đó tương đương. Ấy thế mà họ có một phương pháp kiểm tra hết sức ma quái. Chúng tôi phải làm việc một phần trong ngày. Chúng tôi yêu thích công việc của chúng tôi. Và toàn cơ thể của chúng tôi được chuẩn bị để làm điều đó. Các nhiệm vụ đặt ra, chúng tôi có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng chúng tôi rất sợ khi bị kiểm tra. Có một quy tắc hết sức nghiêm ngặt là sau giờ làm việc chúng tôi phải giải trí, có thể chơi hoặc nghỉ ngơi: Việc suy nghĩ và bận rộn với những nhiệm vụ khác bị cấm hết sức nghiêm ngặt.

Các cuộc kiểm tra thường tiến hành đột ngột. Trên bàn làm việc của chúng tôi đột nhiên bật lên một ngọn đèn đỏ. Điều đó có nghĩa là tấm thẻ đục lỗ của chúng tôi chỉ có giá trị sau khi qua kiểm tra. Các cuộc kiểm tra chỉ có thể tiến hành trong phòng thí nghiệm. Người ta kiểm tra chúng tôi bằng những máy đo điện não. Chúng thông báo một cách không thương tiếc khi trong những phần não đã bị chặn của chúng tôi có những kích động. Chúng tôi biết rõ điều gì chờ đợi mình nếu bị họ tóm. Các cuộc kiểm tra được lặp lại nữa, rồi đến việc can thiệp não: Chỉ phần có ích của não được phép kích thích. Tất cả những cảm giác và các mối quan hệ các loại là không cần thiết. Nếu kết quả kiểm tra đưa tới bằng chứng là bộ não của chúng tôi mệt mỏi, đã kiệt sức, rằng không thể hy vọng khai thác được gì mới ở nó nữa, thì bản án được quyết định: bỏ xuống giếng. Và kẻ bị kết án chờ đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân gần nhất sẽ được đẩy xuống nơi những người mang vôi trên con đường lãng quên. Và như thế là số phận họ đã được đóng dấu. Trước khi sinh cháu ON con một vài tuần, chúng tôi đã lo rằng não đồ của vợ tôi qua xét nghiệm có thể nộ ra những điều chúng tôi muốn dấu. Khi đó tôi đã quyết định dấu vợ tôi và cả đứa con sắp ra đời trong hang động ... Rồi chính anh sẽ được thấy chỗ đó. Ở đó có rất nhiều người sống từng gia đình một. Họ tới đó để trốn các cuộc kiểm tra.

Tôi không nhớ rõ từ lúc nào, tôi đã bắt đầu suy nghĩ và tranh luận, chỉ biết rằng trò chơi bài tây và các cuộc giải trí trống rỗng không hấp dẫn được tôi nữa. Lúc đó, vấn đề lớn lao về sự tồn tại đặt ra cho tôi. Trong tất cả các cuộc tranh luận, điều làm chúng tôi lo sợ nhất là chúng tôi có ý nghĩ thầm kín ở khu vực mà chúng tôi bị cấm suy nghĩ. Tôi thường hay tranh luận nhất với bạn ORO, chính anh ta đã cho tôi Thuốc Ngủ sâu. Tôi không phải là nhà hóa học, tôi không hình dung được thành phần mà chỉ biết tác dụng của nó: "Khi uống thuốc này tôi lại có thể hoàn toàn tập trung vào công việc, tập trung duy nhất. Tất cả các vấn đề khác, trước đó làm tôi bận rộn và kích động đều biến khỏi đầu óc tôi. Ở chỗ chúng tôi phải có đến hàng trăm hoặc hàng ngàn người sử dụng thứ thuốc bí mật này. Tôi cũng không biết ORO lấy nó ở đâu? Nhưng tôi luôn luôn mang một lọ con bên mình. Luôn sẵn sàng khi ngọn đèn đỏ yêu cầu kiểm tra bật lên là tôi uống. Còn công việc, tôi đã làm hoàn toàn không sai sót. Tôi không thể được gặp một ông

sếp nào. Tôi cũng không hề được biết, tôi làm việc theo mệnh lệnh của ai. Mỗi buổi sáng tới chỗ làm, tôi thấy trên bàn có sẵn một bản giao nhiệm vụ. Khi làm xong việc đó, tôi lại nhận được một việc khác. Nếu như trong ngày đầu tiên, tôi không giải được bài toán thì tôi có thể làm tiếp nó ngày sau hoặc tiếp tục làm luôn cả tuần.

Vào buổi sáng cái ngày khủng khiếp đó, tôi tới chỗ làm bình thường. Tôi có một công việc rất hấp dẫn. Tôi bận rộn với nó một cách say sưa. Trong giây lát, chỉ trong một giây lát rất ngắn tôi có nghĩ tới ON nhỏ và nghĩ tới việc mang thức ăn cho nó sau giờ làm việc. Sau đó tôi lại tập trung tư tưởng hoàn toàn vào việc làm. Tự nhiên tôi thấy giữa các bản đánh máy có một cuốn vở. Đó là một cuốn vở mỏng, đánh máy và tất nhiên tôi đã đọc nó. Nếu tôi giữ đúng quy chế mà thường người ta luôn luôn ngồi nhét cho chúng tôi là: Công việc của anh là các bài toán. Anh không được quan tâm đến bất kỳ việc gì khác ! Anh không có quyền sử dụng khí Oxy của Đảng Ban Ôn cho một việc khác với việc đã được chỉ định ...

Nên tôi chưa khi nào bận rộn về một việc nào khác. Nếu tôi không phải dẫu vợ và đứa con trai nhỏ. Nếu tôi không bận rộn về những ý nghĩ bị cấm phủ nhận Chúa, lật đổ và những ý nghĩ rắc rối khác ... thì tôi đã gọt cuốn vở về một bên. Tôi đã không hiểu được điều đó. Khi bộ não của tôi thực tế chỉ có khả năng giải các nhiệm vụ toán học. Nhưng .. Như tôi đã nói. Những lần can thiệp hiệu chỉnh mà họ làm không phải lúc nào cũng hoàn chỉnh. Và ngoài ra muốn có một nhà toán học tốt thì nhiều khu vực của não phải được giữ nguyên không được động chạm tới. Nhất là trí nhớ logic. Hơn nữa, một cơ thể đang sống luôn luôn tự tái tạo. Đó là chưa nói đến tác động của sự can thiệp đối với mỗi người không thể hoàn toàn giống nhau ...

Tôi bắt đầu dở cuốn vở đó ra và đọc và bị kích động một cách khủng khiếp. Khi đọc hết, tôi vô cùng lo lắng và bàng hoàng ... Lúc đó mắt vẫn mở nhưng tôi không nhìn thấy gì và không thể tiếp tục công việc. Tôi phải làm một cái gì .. thật là khủng khiếp ... làm gì đây ... Đúng lúc đó, ngọn đèn kiểm tra trên bàn tôi bỗng nhiên bật lên. Tôi đứng dậy để đến nơi kiểm tra nào, lòng hồi hộp lo lắng. Tôi cảm thấy rằng phải uống Thuốc Ngủ sâu nhiều hơn mọi lần nên đọc ngược lọ thuốc không sót một giọt. Do uống nhiều nên tôi chỉ nhớ hết sức mờ mờ về cuộc kiểm tra tín hiệu sóng và tín hiệu chung. Tôi cảm thấy mệt mệ, buồn ngủ. Tôi nghĩ tới vợ và ON con, nhưng chỉ thoáng qua. Kiểm tra xong, tôi chờ được nhận được lại tấm thẻ đục lỗ, nhưng không có !

Lúc đó tôi hiểu quá rõ điều gì sẽ xảy ra.

Ai không có tấm thẻ đục lỗ, kẻ ấy không thể mở cửa nhà mình, không bước được vào chỗ làm việc của mình, không được nhận thực phẩm. Anh nhớ, tôi không chỉ lo cho riêng mình mà còn vợ và ON con nữa ! Mà còn có những Bẫy chụp. Từ đầu câu chuyện đến giờ tôi chưa nói về những chiếc bẫy này. Trên các đường phố anh có thể gặp chướng ngại đột ngột dựng lên như mọc từ dưới đất hay hiện ra từ chỗ hư không. Đó là những bức tường, chiếc tủ, chướng ngại vật, hoặc tấm kính ... Ai có thể kiểm tra liền rút ra, lập tức chướng ngại biến mất và người đó tiếp tục đi bình thường. Đối với những người chạy trốn, những người sống ẩn nấp không có thẻ đục lỗ thì sẽ có một cơ cấu giống hệt như chiếc lồng hay một ô xà lim chụp lấy họ ... Lúc đó tôi phải quyết định, tự lựa chọn: hoặc mãi mãi thu mình ẩn nấp trong hang động làm tăng số người cần phải cứu trợ ... hoặc tôi phải trốn tránh một thời gian ngoài thành phố vì không có thẻ đục lỗ. Hoặc sẽ gõ cửa anh bạn ORO để nhờ trợ giúp.

Tôi chọn giải pháp thứ ba. ORO giật mình khi tôi kể lại với anh chuyện xảy ra. Chúng tôi bàn mưu tính kế rất lâu và cùng đi đến kết luận là sẽ đưa tôi tới kiểm tra đầu óc một lần nữa. ORO nói:

"Điều xấu nhất mà cậu có thể gặp phải là học sẽ xử lý chân não cho cậu một lần nữa."

"Một cuộc can thiệp mới à " - Tôi hỏi.

Tôi cho rằng vì tất điều này sẽ xảy ra. Nhưng rất có thể phải điều trị bằng phóng xạ ... Câu bày hết sức chú ý ... Trong quá trình nghiên cứu mình đã phát hiện ra điều này : Mình có thể đặt cho cậu một tấm rất mỏng úp lên xương sọ. Tấm đó sẽ ngăn không cho tia phóng xạ đi qua.

ORO tiến hành chuẩn bị cho tôi, sau đó anh trang bị đầy đủ cho tôi nhiều loại thuốc uống, hạn chế trí nhớ, thuốc ngủ và thuốc an toàn. Tôi lại tôi làm lại não đồ. Tôi không còn thể đọc lổ trên đang đọc các dữ liệu cá nhân của tôi trước một máy xử lý hoạt động theo tiếng nói. Cánh cửa được mở ra trước mặt tôi. Các máy móc kêu vo vo, các đèn tín hiệu chớp tắt liên hồi. Nhưng lần này tôi cũng không được nhận lại tấm thẻ đọc lổ. Tôi bị rơi vào một tình trạng nửa thức nửa ngủ.

Sau đó tôi tỉnh lại trong một ngôi nhà bê tông khổng lồ. Lúc này, tôi biết ngay rằng số phận của tôi đã tới một bước ngoặt, họ đã không đưa tôi trở lại chỗ xử lý bộ não. Có thể những máy móc đã phát hiện ra điều gì ở tôi. Đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân tới, họ sẽ đày tôi tới Thành phố của những người nô lệ. Tức là những người đeo vôi: Tôi đã bị tuyên án phải hoàn toàn xóa trí nhớ.

NHưng nhờ cách chuẩn bị của anh bạn ORO nên phần lớn trí nhớ của tôi đã được bảo toàn.

Chương 16

CUỐN VỞ ĐẦY BÍ ẨN

ON tiếp tục kể:

- Cuốn vở đầy bí mật chính là cuốn vở đã đưa tới sự đầy đọa mà tôi sẽ không bao giờ quên được nó.

Trong đó có ghi lịch sử của hành tinh Oxy và biên bản của ĐẠI HỘI LẬP HIẾN BÍ - MẬT CỦA TỜ TỜ OXY. Lần đầu tiên khi thấy cuốn vở, tôi đã chần chừ, mở ra rồi lại gấp lại. Lúc đầu tôi không muốn đọc. Vì tôi cũng đã được biết là lâu lâu người ta lại đưa lẫn vào tài liệu làm việc của bọn tôi những câu hỏi và những thông tin bàn về vấn đề không thuộc phạm vi công việc của chúng tôi. Thật là bất hạnh cho kẻ nào đã tiết lộ ra rằng anh hiểu và đáp lại những câu hỏi ngoài đề đó. Nhưng rõ ràng cuốn vở này không thể đưa tờ Trung tâm tới được. Đây chỉ có thể là của những người Vô hình, tức là những người bạn đồng hành không quen biết của chúng tôi. Những người đang bí mật sản xuất ra chất thuốc Ngủ sâu. Những người che chở cho những gia đình đang lẩn trốn. Phải nói là tôi đã hành động thiếu cân nhắc. Đáng lẽ tôi không nên đọc cuốn vở đó thì mới đúng mà phải mang nó về nhà rồi bí mật đọc nó. Có lẽ tôi đã kể với anh rằng: Khi chúng tôi ở nhà hoặc ở câu lạc bộ thì chỉ có kiểm tra đột xuất trong trường hợp hết sức hạn hữu. Sau khi đọc, tôi có thể uống những viên thuốc Ngủ đông rồi qua một giấc ngủ sẽ quên tất cả ! Bởi vì nội dung cuốn vở đó gây cho người đọc sự phẫn nộ ghê gớm. Tôi luôn luôn bận tâm suy nghĩ và muốn làm những chuyện chọc trời khuấy nước.

Nghĩ lại, đúng trong giây phút vừa đọc xong cuốn vở thì họ yêu cầu tôi đi kiểm tra. Chưa chắc đây là sự tình cờ. Phải, đó có thể là sự tình cờ nhưng tôi đã sai lầm mà hốt hoảng uống quá nhiều chất thuốc Ngủ sâu.

Nói đúng ra, tôi không thể nhớ đúng từ câu từng chữ của cuốn vở vì tôi chỉ được đọc có một lần và sau đó biết bao điều ghê gớm đã xảy ra ! Đến bây giờ tôi chỉ còn nhớ những điều đáng chú ý:

Xưa kia trên hành tinh Oxy có các lục địa và các đại dương. Có 17 lục địa mọc lên từ đại dương lớn và ngoài ra còn có những biển kín, các hồ, sông, vịnh ..v .. v... Địa lý của chúng tôi cũng giống như địa lý của nhiều hành tinh khác trong hệ đường Ngân Hà. Chúng tôi cũng có những con tàu vũ trụ và có quan hệ với các hành tinh xung quanh. Có nhiều dân tộc đã ở trên hành tinh chúng tôi và xưa kia họ sống lúc thì hòa bình lúc thì đấu tranh với nhau. Lúc đó có dồi dào lương thực thực phẩm. Kinh tế thịnh vượng, văn hóa và khoa học nở hoa.

Trong lịch sử hành tinh chúng tôi có mấy thế kỷ là một thời đại hạnh phúc trong sáng, sung sướng dư dật và niềm vui tràn trề. Các phát minh sáng chế được nẩy ra liên tiếp. Sự kiêu hãnh của những người danh Oxy ngày càng lớn lên. Các phương tiện giao thông nhanh chóng đến mức người ta có thể bay vòng quanh hành tinh Oxy trong một thời gian ngắn trong khi chính nó quay quanh trục của nó. Nhưng kế hoạch giao thông liên hành tinh và điều chỉnh thời tiết được vạch ra. Nếu những người dân hành tinh Oxy có suy nghĩ chia hán hợp lực nhau tìm cách giải quyết những nhiệm vụ đó nhằm mục đích hòa bình thì mọi việc đã khác hẳn ...

Nhưng tới một lúc, từng dân tộc ganh đua nhau xây dựng riêng những viện nghiên cứu và cơ sở công nghiệp khổng lồ. Cái nào cũng muốn vượt nhau và đìem nhau. Rồi những thí nghiệm hạt nhân trong bầu khí quyển. Nơi này thì gây ra sự tan vỡ mây. Nơi khác thì gây ra mưa đá. Nhiệm vụ nổ hạt nhân ngầm dưới đất làm rung chuyển lớp vỏ của hành tinh OXY. Và những hiện tượng thật đáng sợ, không giải thích được bất ngờ xảy đến. Đầu tiên phát sinh ra dịch. Nhưng

bệnh dịch mà cả mấy thế kỷ không nghe ai nói đến nữa. Hàng loạt người dân OXY tự nhiên vàng vọt, gan họ phình lên và họ bị sốt cao. Những trẻ sơ sinh thường hay bị dị dạng. Da mọi người bị rộp lên kèm theo nhiều mụn nhọt. Những vết loét phát sinh trên người họ. Các nhà bác học vội vàng nghiên cứu tìm nguyên nhân và họ càng đi tới kết luận: đất, biển và không khí bị ô nhiễm tới mức độ khủng khiếp. Đầu tiên, môi sinh bị tràn ngập những loại vi khuẩn và siêu vi khuẩn hết sức nhỏ. Mỗi nguy hiểm ngày càng tăng. Các con vật nối tiếp nhau chết trong các nguồn nước. Nước bề mặt đã biến thành một chất lỏng nhầy nhầy. Các loại tảo và tảo dại, các sinh vật nổi và các loại thảo mộc sống dưới nước đều bị hủy diệt. Các súc vật uống nước này lần lượt chết hết. Khi người ta đến gần nguồn nước thì mùi hôi thối xông lên tận óc. Các cánh rừng bị nhạt màu dần, màu xanh tươi mát của lá biến mất và cây cối cũng chết dần theo. Vòm lá bị ngạt thở chuyển dần thành màu vàng và màu nâu. Ở các thành phố lớn ngày càng hiếm được nhìn thấy bầu trời xanh. Tầng đám khói lớn như đám mây màu xám, màu vàng và cả màu nâu nữa trôi dạt trong bầu trời. Ngay lúc đầu, mọi người không nhận thức ngay được mối nguy hiểm. Công nghiệp thực phẩm đã dùng hàng ngàn loại hương vị khác nhau để thay thế những thực phẩm lấy từ súc vật bị thiếu hụt. Ánh sáng muôn màu của thành phố, sự huyền ảo của các trung tâm giải trí làm người ta ít chú ý đến các màn khói, làm người ta quên đi những cơn giông ngày càng hiếm hoi. Rồi đến cả thời tiết cũng đã thay đổi. Sự khác biệt giữa các mùa trong năm dần dà biến mất. Tới một lúc, không còn mùa đông và mùa hè nữa. Cuối cùng, thiếu mất nhịp sinh học thường lệ.

Nếu hồi đó, những người dân thành phố OXY biết dùm bọc lấy nhau thì đâu đến nỗi. Nhưng đáng tiếc, họ đã coi những quyền lợi nhỏ mọn lớn hơn điều đó. Các sự tranh chấp về nguồn gốc, tham vọng muốn làm bá chủ và sự tranh giành quyền lực thúc đẩy họ lao vào sản xuất vũ khí, thống trị, chiếm lấy đất đai của kẻ khác, lợi nhuận, quyền lực ... chắc anh hiểu những khái niệm ấy chứ?

Peter đáp và gật đầu:

- Có một thời, ở Trái Đất chúng tôi cũng có những cái đó.

ON kể tiếp:

- Có những kẻ đã tạo ra nguồn thu nhập ngay từ những điều nguy hiểm đáng sợ đó. Trong các thành phố đông dân, hoa cỏ và cây cối chết hết. Họ đã sản xuất hoa nhân tạo, bãi cỏ nhân tạo, bụi cây và các cây nhân tạo nhiều màu và bán rất đắt. Mỗi ngày hàng ngàn người được đưa vào bệnh viện cấp cứu với triệu chứng ngạt thở. Đối với những kẻ có tiền thì có sẵn những bình chứa OXY hoặc những lều có chứa không khí lẫn Ozon thơm mùi nhựa thông. Lợi nhuận ... Những lời cảnh báo nhắc nhở của những nhà bác học, những nhà văn và nghệ sĩ đều vô hiệu. Những người dân tốt nhất

Chương 17

TRONG NHÀ NGƯỜI BẠN THÂN THIẾT NHẤT

Peter càng đi càng cảm thấy con đường mòn dài vô tận. Đôi khi anh có cảm giác họ đã dong ruổi trên con đường này từ ngày sinh ra Trái Đất. Lúc này họ đi trên nền đất mềm hơn. Đôi chỗ có ít bùn, còn bước chân họ cảm thấy nặng hơn. Sau đó lại tiếp tục đi trên nền đá. Tia sáng mảnh mai của chiếc đèn Pin nguyên tử rọi đường cho họ đi. Còn bên cạnh, trên đầu và dưới chân hai người là khoảng tối âm u không gì xuyên qua được.

Lúc này Peter đã nghĩ rằng các tốt nhất để tranh thủ sự giúp đỡ không gì bằng tìm đến ORO, anh bạn thân mến của ON. Anh không tự cho phép mình ảo tưởng gì nữa. Đối với quyền lực âm thầm và đầy bí ẩn của Trung Tâm thì điều tốt hơn hết là nên ẩn mình, ẩn nấp nếu có thể được. Ai mà biết được chuyện anh rơi xuống đây có phải là sự tình cờ hay không? Có phải một người nào đó đã cố tình lôi anh xuống đây? Có phải người ta vẫn quan sát và theo dõi anh từng giờ từng phút? Những lời kêu gọi trên điện đài của anh không nhận được lời đáp. Nhưng chúng có bị ghi lại ở đâu không?

Còn July yêu dấu của ta? Bây giờ nàng ở đâu? Riêng ý nghĩ rằng điều bất hạnh cũng có thể xảy đến với July đã làm cho anh gần điên đầu lên rồi. Có lẽ những người có trí nhớ biết ít nhiều điều này. Có lẽ ở thành phố này anh sẽ được biết thêm điều gì ...

Peter và ON tiếp tục đi theo con đường mòn vắng vẻ. Đôi khi anh có cảm giác bị người theo dõi. Khi đó anh dùng đèn Pin nguyên tử soi khắp xung quanh. Nhưng khắp nơi không hề thấy một bóng người, chỉ có bóng tối, bóng tối nặng nề và dày đặc.

Hai người tiếp tục đi, đi mãi, không dám dừng chân, ai cũng im lặng. Bản thân ON cũng bị nhiều ý nghĩ lo lắng đầy vò. Không biết bản đồ ta vẽ có đúng không? Không rõ hai người đã đi đúng đường chưa? Liệu ta có tới đích không? Khi nào mới tới được? Và cuối cùng là cái gì sẽ chờ đợi ta?

Nghĩ có kỷ dấu sau họ cũng thấy có niềm vui và tự tin. ON chứa chan hy vọng gặp lại vợ và ON con. Còn Peter thì cũng nuôi hy vọng mong manh hơn là biết đâu July chẳng đã có mặt ở Thành phố của những người có trí nhớ. Hoặc có thể ORO biết được tin tức về nàng. Còn nếu không thì sao? Cái gì sẽ xảy ra? Lúc đó anh phải đi tới đâu? Làm gì?

Chiếc máy sản xuất Oxy bỏ túi của Peter tiếp tục sinh ra lượng Oxy nuôi sống hai người. Từng lúc một, Peter lại nạp đầy bình chứa Oxy cho ON. Không nhớ là bao nhiêu lần. Thay cho các bữa cơm, họ nuốt những viên dinh dưỡng. Đột nhiên Peter lo lắng: Không biết những máy móc tinh vi này của mình còn sử dụng được đến bao giờ? Tuổi thọ của nó cũng có giới hạn chứ ! Nó đã được sản xuất cho những chuyến du lịch ngắn nên giống đồ chơi hơn là các thiết bị nghiêm túc.

Tới một lúc, ON đang đi phía trước, đột nhiên dừng lại nói:

- Bây giờ tôi nhớ rồi. Nhớ rất chính xác. Chúng ta sắp tới thành phố rồi anh ạ !

Lúc này anh lại bị kích động mạnh, không thua gì lần anh biết nội dung của cuốn vở bí mật.

- Theo bản đồ thì chúng ta đã tới đây, ở cuối con đường mòn và tôi có thể nhớ lại vị trí của hang động. Giây lát nữa chúng ta sẽ tới đó ... Nhưng đoạn đường cuối cùng là đoạn đường khó đi nhất. Anh cần hết sức chú ý ...

Trong các chuyện cổ tích người ta thường nói đến những ngọn núi dốc đứng, bằng pha lê với thành núi trơn tuột, mà chỉ có các loại rồng bay kỳ lân mới có thể bay qua được.

- Bây giờ tôi nhớ ra rồi ... Thành phố của những người có trí nhớ, được bao quanh bởi một con hào tối. Và ven chỗ có hang động có rất nhiều bụi cây. Còn phía bên kia bắt đầu có các ngôi nhà. Nhưng tôi không biết sẽ vượt qua hào đó bằng cách nào. Có lẽ là nên dừng lại nghỉ một lát ...

- Hào này ta nhất định vượt qua được. Trong những trang bị tôi đem theo có loại thang Mặt Trăng.

Họ dừng lại dưới chân một bức tường đá dốc đứng. Đó là phần thạch nguội hóa đá, hậu quả một vụ nổ khổng lồ dưới đất.

Peter mở túi dụng cụ lấy ra hai chiếc thang. Loại thang này như những cuộn chỉ lớn hay cuộn ống cứu hỏa cuộn thành vòng lớn. Khi sử dụng ta không phải làm gì khác hơn là trải cuộn đó ra, cho lăn trước mặt mình. Chiếc thang dây dính vào vách đá và tự nổ ra thành từ đốt khi tiếp xúc với một vật rắn. Hai người có thể đặt mũi giày lên các nấc, dựa đầu gối vào đó và lần lần leo lên. Mỗi cuộn thang dây dài tới vài dặm. Và mỗi nhà du hành vũ trụ mang theo trong túi hành lý của mình thành tá loại thang Mặt Trăng như vậy. Khi người ta dùng phải bất kỳ một thiên thể nào hoặc rớt xuống một cái hào hay gặp một bức tường đá cao nào đều có thể vượt lên được. Hồi thế kỷ thứ 21 loại thang này đã được sử dụng lần đầu tiên trên Mặt Trăng nên đã được đặt tên như vậy.

Việc leo trèo tuy vậy không phải là quá dễ. Nhưng loại thang này tỏ ra rất chắc chắn. Họ leo từng đốt một, từng thước một và dần dà đã gần tới đỉnh. Chỉ lăn thêm vài vòng nữa là chiếc thang của Peter đã bám được vào một cành cây phía trên đỉnh đá. Chỉ một bước cuối, Peter đã nắm được một cành cây. Cành đó trơn như bằng chất dẻo. Thực ra đó không phải là một cây sống.

ON cũng đã tới một bụi cây. Họ tắt chiếc đèn Pin nguyên tử. Dừng lại vài phút xả hơi và nạp đầy bình chứa Oxy. Họ cố gắng phán đoán xem cái gì đang đợi họ ở đây. ON nhớ ra rằng đây là ngoại vi ngoài cùng của thành phố và nói chung không có người dân nào đi chơi ra tới đây. Cũng như ở Thành phố bê tông mà họ vừa rời khỏi, lối vào của mọi nhà đều quay vào phía trung tâm thành phố. Vì vậy mọi người dân không ai đi về phía này. Họ ra làm gì vì ở đây là chấm dứt của thế giới và bắt đầu cõi hư không. Đó là phần không sống của hành tinh. Dù cho có muốn đi chơi cũng không đủ lượng Oxy dự trữ...

Nói chung thế giới của hành tinh Oxy nơi nào cũng như nhau kể cả các nhà và thành phố của các nhà bác học. Ai cũng chẳng nghĩ tới việc đi đâu làm gì.

Đồng thời, chính ON cũng không biết xung quanh có thiết bị kiểm tra, hoặc cái gì đó chộp bắt họ. Điều có thể xảy ra nữa là họ vừa vượt qua một đoạn đường rất gian nan. Nhưng đột nhiên họ có thể rơi xuống một cái giếng và lập tức họ được đưa trở lại Thành phố bê tông, Thành phố của những sinh vật có đeo ống hô hấp.

Khi họ tự vạch một con đường qua đám cành và lá bằng chất dẻo thì một tiếng lao xao nổi lên. Toàn bộ đám bụi cay này đen kịt khi còn xa. Nhưng lúc đến gần thì chúng trở nên màu xanh sẫm. Lúc này Peter nhận thấy rằng ở Thành phố của những người có trí nhớ này có nhiều màu sắc như ON đã nói trước.

Họ đi xuyên như thế được vài trăm thước thì đám bụi cây chấm dứt đột ngột. Họ đã đến bên rìa một cánh đồng rộng. Nền đất ở đây không phải bằng bê tông nhưng được phủ một lớp nệm dày bằng chất dẻo màu xanh lục. Phía bên kia bãi cỏ, họ thấy những ngôi nhà đầu tiên, xung

quanh có vườn nhân tạo với những cành cây và hoa lá nhân tạo.

- Chúng ta tới rồi ! - ON reo lên - Chúng ta đã tìm thấy nó rồi. Tôi nhận ra được mọi thứ ở đây rồi.

Phía trên các ngôi nhà, bầu trời màu xám xanh.

Nhưng dấu sao, nó cũng tươi sáng hơn là ở Thành phố bê tông. Ở đây các ngôi nhà không giống hệt nhau như ở dưới kia. Nó khác nhau về vật liệu xây dựng và cả màu sắc nữa. Trước các ngôi nhà, Peter thấy có những người đi lại một cách trầm lặng như những người ở dưới kia. Họ cũng đeo mặt nạ hô hấp nhưng kiểu nhẹ hơn và tiện nghi hơn nhiều.

Peter lấy máy phân tích không khí: Nitơ, Anhydric Sulfureux, khí Cacbonic và ...

- Này ON xem này, không khí ở đây đã có được 5% Oxy.

ON gật đầu:

- Phải, chính nhờ điều này mà khi ở trong các phòng làm việc đóng kín, các ngôi nhà và các câu lạc bộ, chúng tôi có thể sinh hoạt mà không cần đến máy hô hấp. Tất nhiên là có những máy lọc và những bộ điều hòa không khí thích hợp.

Hai người đi qua bụi cỏ tới đường phố đầu tiên. Không ai để ý đến họ. Không ai quay lại khi họ đi qua và cũng chẳng ai nói gì với họ. Kể cả bộ quần áo lao động của ON với chiếc bình chứa Oxy căng phồng trên lưng cũng chẳng làm ai chú ý.

ON nắm lấy tay Peter:

- Tôi thật không biết nói làm sao để cảm ơn. Nếu có một mình chắc chắn tôi không bao giờ tới đây được. Chúng ta hãy tới nhà ORO.

- Còn xa lắm không?

- Không xa lắm.

ON vội vàng rào bước:

- Thật là kỳ lạ anh a. Nếu như mình nghĩ lại thật kỹ. Chúng tôi đã ở khá lâu ngay cạnh nhà ORO. Nhưng chúng tôi không hề biết rõ anh ta làm công việc gì. Tôi nhớ, mỗi người chúng tôi ở thành phố này đều có một nhiệm vụ riêng. Ngay tại chỗ làm việc mỗi người cũng có một phòng riêng. Mỗi người nhận được một nhiệm vụ từng phần và không được phép trao đổi hoặc thông báo công việc của mình cho nhau. Và bây giờ, khi nghĩ lại, tôi mới thấy được một điều thật hiếm có. Điều mà trước đây tôi chưa hề phát hiện ra: Hằng ngày, khi làm xong việc, chúng tôi bước lên thăm thăm lẩn để đi về nhà hoặc đi đến câu lạc bộ nhưng không khi nào gặp gỡ những người có cùng nghề. Nhà ở của chúng tôi cũng được bố trí sao cho cạnh nhà một người thầy thuốc là nhà một người hóa học, cạnh đó có lẽ là một người thiết kế truyền hình hoặc một nhà vật lý. Như vậy, nếu hàng xóm láng giềng có gặp gỡ ngồi lại với nhau thì không tài nào nói chuyện về công việc được. Đồng thời chúng tôi cũng không hiểu biết gì nghề nghiệp của người khác. Và lúc đầu, điều này cũng không làm chúng tôi quan tâm. Tôi đã từng kể cho anh là chúng tôi cũng đánh bài hoặc nghe nhạc. ORO91 là một nhà phẫu thuật rất giỏi. Anh sống ngay kế bên nhà tôi. Nói cho đúng thì chính anh ấy là người có nhiều cố gắng để kết chặt tình bạn với chúng tôi. Anh ấy đã kể về mình cho tôi nghe và tâm sự với tôi rằng anh có nhiều ý nghĩ riêng tư. Trong những người mà tôi gặp từ trước đến nay thì ORO là con người tuyệt diệu nhất. Chính anh ấy đã giải thích cho chúng tôi biết về sự biến đổi đặc biệt trong cơ thể vợ tôi và đã đỡ cho

ON con ra đời trong một cái động.

Trong khi họ hoàn toàn tỉnh táo và căng thẳng đi dọc theo con đường, họ bàn bạc với nhau về những điều ORO có thể biết, những điều có thể nói và khuyên nhủ họ, thì Peter không thể không nhận ra rằng, mọi thứ ở đây đều khác hẳn ở Thành phố bê tông và sự khác biệt đập ngay vào mắt. Ở đây, các ngôi nhà đều có cửa sổ tuy bị đóng kín cả. Không biết những cửa sổ này có chấn song hay không? Hay là người ta chỉ có thể nhìn qua mà không mở được. Ở đây anh có thể dễ dàng phân biệt các nhà ở với các ngôi nhà khác. Những nhà ở được xây dọc theo các quảng trường với những bãi cỏ nhân tạo. Trên các bãi cỏ nhân tạo rực rỡ những bông hoa nhân tạo màu đỏ, vàng và xanh. Những ngôi nhà lớn hơn là cửa hàng tổng hợp với những tủ kính trưng bày hàng rất đồ sộ. Trong đó có khá nhiều mặt hàng: quần áo nhiều màu, đồ gỗ, đồ dùng nội trợ, dụng cụ gia đình, kể cả văn phòng phẩm và đặc biệt là nhiều trò chơi xã hội. Trong đó có một bàn đánh bạc kiểu quay số, bộ bài cào có ba chục lá. Ở các Thành phố của những người mang vôi khắp nơi người ta ăn uống trong những nhà ăn màu xám giống hệt nhau. Ở đây cũng có những nhà ăn nhưng được trang trí bằng những tấm kính thật lớn. Tôi thấy mọi người ngồi ở các bàn nhiều màu ăn uống mà không phải đeo vôi hô hấp. Lại còn có cả những cửa hàng bán thực phẩm. Phần nhiều họ trưng bày đồ ngọt và khá nhiều thức uống.

- Chúng ta đến rồi ! - ON vui vẻ kêu lên.

Anh ta vừa dừng lại trước một ngôi nhà quét vôi xanh khả ái. Khi anh bấm chuông, một cánh cửa mở ra. Hai người bước vào. Cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Phía trong một cánh cửa khác mở ra. Qua những ngăn như thế, hai người vào hẳn trong nhà. Vách ngăn này đương nhiên là cần thiết để khí Oxy trong nội thất khỏi thoát ra ngoài.

Sau khi qua năm sáu khoang như thế, họ vào tới một phòng khá rộng. Ở đây có một cầu thang đi lên các phòng trên lầu.

ON dừng lại ở giữa sảnh và lên tiếng gọi:

- ORO, cậu có nhà không đấy?

- Có, bạn chờ tôi một lát - Lời đáp vọng ra từ trên lầu.

Phía trên cầu thang hiện ra một người cao lớn có bộ mặt thông minh. Peter đã hơi quen cách nhận xét bộ mặt của người dân hành tinh này. Nên anh thấy đó là một người đàn ông chừng 34, 35 tuổi, chạc tuổi với ON.

Người đàn ông đứng dừng lại trên cầu thang, ngơ ngàng nhìn hai người mới đến.

- ORO, bạn thân mến ! Cậu không nhận ra mình à? Mình là ON, ON 711314, bạn thân nhất của cậu đây mà.

Lời đáp:

- Thưa, xin lỗi, tôi không có hân hạnh được quen biết ông - Anh nhìn thẳng vào ON với cái nhìn trống rỗng - Tôi chắc chắn chưa bao giờ gặp ông cả.

- Tôi xin cậu ... cậu đừng làm cho tôi mất trí. Cậu có thể nói cho mình biết, vợ mình và thằng ON con hiện nay ra sao và mình tìm họ ở đâu bây giờ?

- Xin lỗi, tôi nghe rõ lời ông nhưng không hiểu là ông định nói gì. Tôi trông thấy ông lần này là lần đầu tiên.

- Thế này thì quá tệ - ON gào lên và bắt đầu nức nở.

Chương 18

CUỘC BÀN BẠC TRONG ĐÊM TỐI

PCó những giây phút làm cho ON tự nghi ngờ chính mình. Có lẽ ta đã nhầm lẫn? Hay trí nhớ của ta đã trượt sang con đường lãng quên? Có thể ta đã nhận lầm một người xa lạ là ORO? Hay là các giác quan của ta lừa dối ta? Nhưng coi lại trên tấm bản đồ mà anh đã tốn bao nhiêu công sức mới vẽ được khi còn ở Thành phố bê tông, anh đã vẽ ngôi nhà ORO đúng ở vị trí này. Hơn nữa, anh đã nhận ra ngôi nhà này. Và anh đã nhận rõ đúng là ORO theo vóc người, theo khuôn mặt và theo giọng nói. Và người đó cũng tự nhận tên là ORO ...

Vậy cái gì đã xảy ra với ORO? Có phải anh đã bị người ta can thiệp vào bộ não hoặc ru ngủ hay xóa mất trí nhớ? Hay là ORO sợ một cái gì đó?

Hay câu ta cho rằng mình là hồn mà hiện hình. Từ kinh nghiệm của mình, ON biết rằng: Một khi một đồng nghiệp hoặc một người bạn đã bị loại ra theo đợt kiểm tra thì sau đó không có ai hỏi tới điều đó nữa. Nếu trước đây một người trong số này xuất hiện lại sau một hai năm thì chẳng phải là chính ON cũng trả lời: "Thưa ông, tôi mới trông thấy ông lần đầu ...?"

Suốt dọc đường ON đã ôm ấp hy vọng là họ có thể tạm ẩn náu trong nhà ORO và nhờ anh ta giúp đỡ. Còn như bây giờ, lang thang giữa thành phố không có tấm thẻ đục lỗ họ không thể ở đâu được và cũng không thể làm gì được. Trên đường phố, họ gặp những người qua lại thật may mắn. Những người này cũng hoàn toàn bình thản đi qua trước mặt họ như những người ở Thành phố bê tông. Tuy nhiên từ lúc ở nhà ORO trở ra, Peter và ON nơm nớp lo sợ: Ở bất kỳ chỗ nào và bất kỳ lúc nào, nếu họ gặp kiểm tra đột xuất là lập tức sẽ bị bắt. Các lối đi bí mật, các khoang nhốt người hoặc các giếng sâu có thể mở ra dưới chân họ bất kỳ lúc nào ...

Hai người quyết định phải rời khỏi thành phố theo con đường ngắn nhất và sẽ qua tạm đêm trong đám bụi cây nhân tạo để nghỉ ngơi đến sáng cho lại sức mà tiến hành những việc cần thiết.

Ở đây, tại Thành phố trí nhớ này, Peter đã có thể nhận thấy được sự thay đổi giữa ngày và đêm. Tuy chưa nhìn thấy được bầu trời xanh và Mặt Trời. Tuy nhiệt độ và cường độ sáng đều thay đổi rất rõ ràng. ON giải thích:

- Theo chỗ tôi được biết thì đây không phải là ánh sáng nhân tạo. Ít nhất tôi cũng hiểu được một vài nét.

Suốt trong thời gian ở dưới kia, tôi đã cố gắng tập trung để khỏi quên một tên và nhà của ORO. Bây giờ tôi không còn biết nhờ cậy ai trong số bạn cũ của tôi nữa. Kể ra thì có nhiều bạn đấy. Chúng tôi cũng đã tranh luận, cùng ngồi uống rượu với nhau ... Nhưng giữa chúng tôi không hề có quan hệ nội tâm thì bây giờ làm sao tới nhờ vả họ được. Khi một người nào đó lại thay thế hoặc có một người nào mới xuất hiện sẽ không có ai đặt vấn đề gì hết.

Lúc này trời đã về đêm, họ mệt mỏi và cố gắng lắm mới tự thu xếp được một chỗ nghỉ trong đám bụi cây nhân tạo. Bầu trời tối om. Qua các cành nhánh của bụi cây, đôi lúc người ta có thể trông thấy ánh sáng ở các cửa hàng và quán ăn được tăng cường.

Hai người im lặng nằm hằn xuống nhưng cũng không ngủ được. ON nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra. Anh cố nhớ lại mọi việc.

Ánh sáng thành phố từ phía kia tới thì lồi vào hang động nhất định ở phía này. Lúc này trong bộ não đã nhiều lần bị can thiệp và tra khảo của anh hình thành những sóng của sự giận dữ và sự trả thù.

Tại sao mình không thể nhớ lại được rõ người một cách chính xác? Người ta đã làm gì mỗi người ở đây?

Bây giờ anh ta nằm, mắt mở trừng trừng và quan sát ánh sáng thành phố. Ánh đèn rực rỡ làm anh khắc khoải nhớ đến đôi mắt như sáng sữa và tò mò của đứa con trai. Điều này làm anh thư giãn và có thêm sức lực.

- Bây giờ chúng ta dậy đi Peter. Tôi có thể tìm được hang động.

- Ta đi đi ON. Nhưng anh nhớ rằng xung quanh đây toàn những vách đứng bằng phún thạch và núi đá.

- Hôm nay chúng ta sẽ thử số phận lần nữa.

Bây giờ họ vượt ra phía ngoài đám bụi cây. Bắt đầu theo bờ đá đi vòng bên ngoài thành phố. Họ vẫn sử dụng hai cuộn thang Mặt Trăng lăn trước mặt để bước chân thật chắc chắn khỏi trượt ngã. Peter nghĩ:

- Thật giống như cuộn chỉ của Arianne. Anh lại nhớ Trái Đất, nơi quê hương đẹp đẽ và thân thương của anh. Với những vùng đất mền khách, những con người hạnh phúc, những chuyện thần thoại và với đầy đủ vẻ đẹp của nó.

Chương 19

MÓN QUÀ CỦA ON CON

Trời sáng rồi lại tối trở lại. ON và Peter đi dọc theo đỉnh núi. Peter chợt có ý nghĩ dùng tín hiệu sáng để liên lạc với những người trong hang động.

Anh dùng chiếc đèn Pin nguyên tử vẽ những vòng trong không khí. Anh tiếp tục lặp đi lặp lại tín hiệu nhưng không thấy trả lời: Một sự yên tĩnh căm lặng và u uất tràn khắp nơi.

- Đến đây là gần tới nơi rồi đó - ON nói khẽ.

- Sao họ không đáp lại? Hay là họ sợ chúng ta?

- Sợ tôi à? Tại sao họ lại phải sợ tôi kia chứ?

- Họ làm sao biết được đó là cậu? - Peter hỏi - Nhiều lắm là họ chỉ thấy được tín hiệu sáng chứ khôngn thấy được chúng ta. Ta hãy chờ ...

Họ dừng lại và bám chặt vào núi đá. Peter chiếu sáng ON, chùm sáng của chiếc đèn nguyên tử rơi lên làm tóc nâu, thân hình mảnh dẻ của ON. Họ cứ đứng như vậy một vài phút. Sau đó Peter tắt và bật đèn lên mấy lần nữa. Anh muốn mọi người trong hang động nom rõ ON. Quả nhiên sau vài phút có tiếng phụ nữ vang trong bóng tối:

- ON ... O ... O ... ON ... Hãy chờ em ... Hãy ở nguyên đó và chờ em.

Sau đó, từ phía xa một điểm sáng nhỏ chao đi chao lại ngày càng tới gần. Rồi một thiếu phụ mảnh mai xinh xắn xuất hiện trước mắt họ. Peter không biết chính xác quần áo trên hành tinh Oxy này cắt theo kiểu nào và bằng thứ vải gì. Nhưng qua trang phục của thiếu phụ, anh nhận ra rằng quần áo này do cô ta tự cắt may lấy với bàn tay không nghề lắm. Tuy vậy nó vẫn toát ra nét duyên dáng và hấp dẫn. Cô ta chạy thẳng tới ON và ôm chặt lấy. Hầu như cô không để ý tới Peter.

- Còn ON con đâu? - ON hỏi sau khi âu yếm vợ.

- Bây giờ nó lớn thế này rồi - Cô ta ra hiệu - Mỗi ngày con nó đều cầu nguyện cho ba trở về để nó tặng món quà của nó ... Bây giờ em đưa anh món quà này ...

Ánh Dương, tên người thiếu phụ, đưa cho ON một mẫu gỗ mục có phát lân quang.

- Nó phát sáng đấy anh ạ - Cô nói.

Peter vội vàng xin phép được tới gần coi mảnh gỗ tận mắt. Với các dụng cụ khoa học, anh xác định được rằng nó thực sự là một mảnh vỏ cây hữu cơ và sự phát lân quang của nó là kết quả của quá trình phân hủy.

Peter dùng đèn pin rọi đường, Ánh Dương dẫn hai người đi ngược theo đường cô ta đã đến. Con đường mà với những bước chân khéo léo, tránh cách mảnh đá nhọn và đá lán chì đã leo thật nhanh lên gặp ON. Lúc này họ phải bám chặt vách núi và đôi chỗ phải sử dụng đến chiếc thang dây Mặt Trăng. Nếu Ánh Dương không dừng lại chỉ thì chắc chắn họ không phát hiện ra lối vào hang động.

- Đây là người bạn tốt ... Người tới là một người bạn tốt - Ánh Dương kêu lên - Tôi biết anh ta ... ON con lại đây nào! Chúa đã nghe thấy lời cầu nguyện của con. Con hãy mang tặng phẩm lại cho ba cộn.

Một em trai kháu khỉnh chạy từ hang ra. Chân mang chiếc dép làm bằng những mảnh chất dẻo phế thải nào đó và mặc một kiểu xà rông. Em không đeo dụng cụ hô hấp. Lúc này Peter và ON mới phát hiện ra rằng cả thiếu phụ cũng đã bỏ mặt nạ hô hấp.

- Ở đây chúng ta có không khí, chúng ta có Oxy - Ánh Dương sung sướng kêu lên - Các anh bỏ mặt nạ ra.

Đến lượt Peter và ON tháo máy hô hấp. Không khí trong hang thật dễ chịu, thơm mát rất dễ thở.

Ánh sáng Mặt Trời của các anh - ON gọi với niềm hạnh phúc tràn đầy - ON con, con trai của ba ...

Gia đình mới đoàn tụ lại, ôm ấp và hôn nhau hồi lâu. Lúc này cặp mắt của Peter đã quen dần với độ sáng mờ mờ trong hang. Anh thấy trong động lớn trung tâm có mở ra nhiều vòm hang nhỏ hơn và nhiều nhánh kiểu như lối đi. Đó là những sinh vật hình người, phần lớn là phụ nữ và trẻ em. Họ không thể ra khỏi các hang nhỏ, chỉ cúi người ra ngoài để nhìn rồi lại thụt đầu vào duy vẫn còn tiếp tục quan sát. ON nhỏ khuôn mặt sáng ngời hạnh phúc, mang tới một chiếc bình giống như một chiếc đĩa sâu, không rõ bằng một mảnh chất dẻo hay một hòn đá rỗng. Thiếu phụ giải thích:

- Cái này hai mẹ con đã trồng cho ba nó đấy.

ON nhận lấy chiếc bình ngắm nghía mãi mà không hiểu. Anh đưa lại cho con trai hỏi:

- Cái gì đây?

- Nó sống ba ạ ... Nó nảy mầm, sống và lớn lên. Mẹ và con đã trồng nó cho ba đấy! Mẹ và con biết rằng thế nào ba cũng trở lại mà.

Peter tò mò quan sát chiếc bình. Anh thấy trong có chứa đất, đất thật thật sự, từ lớp đất mọc lên một thân cây nhỏ với những chiếc lá mảnh và nhỏ.

- Đây là bạn tôi. Peter Mac Gulliver. Anh từ một hành tinh xa xôi của bầu trời tới đây. Chúng ta hãy nồng nhiệt đón tiếp - ON nói.

- Mời hai anh theo em - Thiếu phụ nói và dắt ON nhỏ đi trước.

ON đặt một tay lên vai vợ còn một tay khoác vai con đi sâu vào mê cung hang hốc. Peter Mac Gulliver vừa cảm động vừa tò mò lảng lảng đi theo họ.

Chương 20

SỰ KỲ LẠ DƯỚI LÒNG ĐẤT

Peter không thể xác định được cái thế giới trong lòng đất này lớn bao nhiêu và có bao nhiêu người sống trong đó. Trong những giờ đoán đầu tiên. ON vui mừng và xúc động đến mức gần như quên bằng hân anh. Peter không muốn rời khỏi bạn mình. Nhưng anh tranh thủ lúc này để thử cách quan sát các hang hốc. Ít nhất là ngó xem phần hang mà vợ con ON đang ở.

Hệ thống hang có một lối đi chính rộng rãi, có lúc thắt nhỏ lại, có lúc phình rộng ra thành những hang lớn có vòm đá rất cao. Bên thành các hang có nhiều chỗ ẩm ướt. Peter ngạc nhiên thấy ở bên thành một cái hang có một thác nước nhỏ tuôn ra rồi lại biến đi trong một cái hang khác. Trong cái mê cung bằng đá này có những phòng nhỏ, lớn, nhiều nhánh mở ra về khắp các phía. Ở một vài nhánh người ta phải leo lên cao. Trong một vài hang, có những chỗ nằm trải cát hoặc đá sỏi, có lớp chất dẻo trải ở trên. Trong một vài hang khác, anh thấy có cả cỏ tươi. Từ khi đặt chân lên hành tinh xa lạ này, đây là lần đầu tiên Peter gặp những thực vật dạng sống ... Những người ở trong các hang hầu hết là phụ nữ và trẻ em. Sau khi trải qua cái im lặng buồn tẻ và những động tác chậm chạp của người dân ở các Thành phố bê tông thì Peter thấy ở đây tất cả đều sống động. Họ nói nhiều và hát cũng nhiều nữa.

Peter tiếp tục đi theo lối đi chính và đột nhiên như lọt vào một khu rừng rậm. Thực ra ở đây không có cây to nhưng có nhiều cây nhỏ, có cả bụi rậm và những loại dây leo thực sự. Đó là một loại bụi rậm tự nhiên, không có vết tích của sự trồng trọt. Tất cả điều đó đối với Peter thật khó hiểu. Nhất là ánh sáng ở đây chiều từ trên xuống. Kiểu chiếu sáng này Peter không giải thích được. Lúc này anh không hiểu được tình hình toàn cục. Khi còn ở Trái Đất anh chỉ thấy được cảnh như thế ở một vài nơi như ở gần Nable, tại Capi và trên một hòn đảo Malta không xa Lavletta trong những cái gọi là hang xanh. Ở dưới sâu của những hang tối lại có nước sáng rực màu cẩm thạch. Vậy thì ánh sáng ở đâu tới? Và cây cối này từ đâu mà có? Những sinh vật như người này từ đâu tới? Họ sống như thế nào? Sống bằng cái gì? Ai nuôi họ? Và số phận nào đang chờ đợi họ?

Trong các buồng nhỏ, không chỗ nào thấy có lửa. Điều này chắc không thực hiện được vì ngọn lửa tất sẽ tiêu hao mất nhiều Oxy.

Peter hoàn toàn ngỡ ngàng đứng giữa đám cỏ cây. Anh cảm thấy như mình vừa lạc tới một nhà kính trồng cây loại đặc biệt. Đột nhiên, anh có cảm giác là anh đang chuyển động trong cái hang lạ kỳ này như trong mộng. Phải, có lẽ anh chỉ mơ thấy điều này mà thôi. Có lẽ anh đang ở nhà trên Trái Đất hoặc đang ngủ trong buồng lái của con tàu vũ trụ Nhân loại và đang mơ thấy về những điều không thể xảy ra, về những sinh vật mang vôi, về những hang động, về biển cả kỳ lạ màu đen như than, về những sinh vật hình người với bộ não bị khống chế. Anh cho là mình đang nằm mơ và sẽ có một lúc nào tỉnh dậy ... Nhất định có lúc anh sẽ tỉnh dậy.

Có những tiếng kêu réo kéo anh ra khỏi tình trạng mơ mộng này: Một đám trẻ em đang quây lấy anh và hỏi anh dồn dập không biết bao nhiêu câu hỏi. Peter đã học được của ON khá nhiều ngôn ngữ của hành tinh Oxy tới mức lần này không cần máy phiên dịch tự động nữa. Những trẻ em ở đây nói với giọng với giọng the thé và có nhiều âm sắc kích thích hơn những sinh vật trong các Thành phố bê tông:

- Anh kể cho chúng em cái gì đi ! Anh từ đâu tới? Anh có biết viết không? Tại sao anh mặc quần áo lạ thế?

Peter nhìn từng đứa trẻ một, em no qua em kia. Tất cả bọn chúng đều xanh xao gầy còm, quần áo rách rưới. Nhưng chúng có những đôi mắt sáng, tinh nhanh sinh động. Anh đang định trả lời câu hỏi thì ON tới giúp:

- Các cháu ơi ! Vì khách của chúng ta còn mệt. Chú ấy từ nơi rất xa tới đây và có lúc nào đó sẽ kể cho các cháu nhiều chuyện hay. Nhưng bây giờ hãy để cho chú ấy nghỉ đã. Chúng ta còn nhiều thời gian mà.

- Thế còn chú là ai? - Đám trẻ hỏi ON.

- ON con là con trai của chú. Các cháu hiểu chứ?

- Ê ! Nó không thể là con trai chú được. Chú đâu có phải là phụ nữ mà sinh được nó - Một chú bé còn ít tuổi reo lên và cả đám trẻ cười rộ - Chú không nên nói ON là con chú nữa !

- Sau này chú sẽ giảng cho các cháu rõ. Còn bây giờ bọn chú phải nghỉ ngơi cái đã.

- Chúc hai chú ngủ ngon và mơ đẹp - Bọn trẻ reo lên và mở đường cho họ đi.

Lúc này ON mới nắm chặt lấy tay Peter.

- Anh thứ lỗi cho tôi vì đã để anh một mình lâu quá ... Nhưng sự vui mừng cảm động chút xíu nữa đã làm cho tôi mất trí. Bây giờ tôi đưa anh trở về chỗ vợ tôi. Chúng tôi chờ anh ăn và sau đó có chỗ nghỉ cho anh.

- Tôi không thấy mệt đâu, bạn ON thân mến ạ. Lúc này tính tò mò đang làm tôi ngứa ngáy. Tôi muốn tìm hiểu ...

- Bây giờ chúng ta phải nghỉ cái đã. Bởi vì đến tối chúng ta phải lên đường. ORO đã nhắn tin chúng ta. Anh ấy đang đợi chúng ta.

- Anh ấy đã nhắn tin chúng ta à? - Peter vừa hỏi vừa nghi hoặc nhìn ON - Cậu có hiểu được điều này không?

- Tôi không biết phải đánh giá tình hình này thế nào.

Chương 21

ORO 91

Sự tình thế này. Thực ra ORO đã lập tức nhận ngay ra ON.

Anh đã nhận ra ON khi mới nghe tiếng gọi và khi còn dừng lại ở trên thềm thang gác. Ý nghĩ đầu tiên khi thấy ON đứng dưới phòng khách bên một người lạ mặt là chạy thẳng tới ôm lấy cổ bạn. Nhưng trong giây tiếp theo anh có một suy nghĩ trái ngược: Điều này không thể xảy ra được. Đây chỉ có thể là một sự khiêu khích ... Điều này không thể xảy ra được ... ON làm thế nào mà trở về được nhỉ? Vì từ "đó" chưa hề có một người nào quay trở lại được ... Vậy thì người này nhất định không thể là ON. Anh ta chỉ mang ngoại hình của ON và bắt chước tiếng nói của ON ... Và còn người lạ đi cùng? Không, mình không được phép tự bộc lộ.

Sau khi khước từ với giọng nói lạnh lùng, ORO nhìn thấy trên khuôn mặt ON thể hiện sự ngỡ ngàng và thất vọng thì anh lại chần chừ giây lát. Nhưng anh quyết định không ra mặt và anh cứ đứng âm thầm không nhìn ai cả và chờ cho tới khi ON thối thức vì thất vọng cùng với người lạ mặt rời khỏi nhà anh.

Tuy vậy, suốt ngày hôm đó anh ở trong trạng thái hốt hoảng và kích động. Sự yên tĩnh và tính kỷ luật của anh đã hoàn toàn biến mất. May thay, hôm đó lại trùng vào ngày nghỉ của anh, ORO cảm thấy rằng nếu cứ để thế này khi tới chỗ làm việc, thì thần kinh của anh sẽ bị rệu rã không làm được gì. Anh để sẵn lọ thuốc ngủ trên bàn, bên cạnh mình để bất kỳ lúc nào cũng có thể uống được. Anh có cảm giác chưa khi nào bị nguy hiểm to lớn như vậy.

ORO trạc tuổi ON. Nguồn gốc và thời niên thiếu, anh cũng không còn nhớ gì. Anh chỉ có những kỷ niệm rất mờ nhạt và nhòe nhoẹt bên Thành phố bê tông với một chiếc mặt nạ nhỏ. Đôi khi anh còn nhớ đến một dây kệ dài vô tận chất đầy gạch nhưng anh đã đánh rơi xuống. Lúc ấy một tiếng chuông lanh lảnh vang lên một miệng giếng mở ra và nuốt chửng những hòn gạch vừa rơi xuống. Còn lưu niệm sau đó của anh thì đã là Ngày Hội Mùa Xuân. Trong đám rước có nhiều người lớn và trẻ em, những bộ quần áo sắc sảo đến chóng mặt, các thức uống say sưa và đám rước rỗng rảnh vui vẻ. Đồng thời anh cũng còn nhớ rõ anh bị tách khỏi đám đông như một dòng lớn sinh động. Lúc đó anh không thể lùi lại được và anh cũng không muốn tránh né. Lúc đó anh cảm thấy ở trần là thích thú. Tất nhiên khi đó anh còn là một em trai nhỏ. Nhưng đôi khi có người ôm choàng và siết chặt lấy anh. Trên đường đi chỗ nào cũng có thức ăn thức uống. Càng ăn và uống thì cậu bé càng thấy thèm. Sau đó đầu óc càng thấy khang khác. Hơi thở của anh nhẹ nhàng. Trong không khí có hương thơm đặc biệt. Và thế rồi đột nhiên anh thấy mình rơi vào một lối đi hẹp: Trên một con đường lẩn lộn luôn có tiếng nói nhắc nhở: "Em là một đứa con của đảng Ban ơn, em cố phúc ở trong số những đứa trẻ được chọn lọc, chúng ta đưa em lên ánh sáng ...".

Các máy móc điện tử đã phát hiện ở ORO khả năng khéo tay khác thường. Từ đó ORO đã được đào tạo thành nhà phẫu thuật và làm việc trong một bệnh viện tại Thành phố của những người có trí nhớ.

Đầu tiên người ta đưa ORO cũng như các trẻ em có năng khiếu đặc biệt khác tới một bệnh viện. Chúng chỉ cần đứng trên một con đường lẩn lẩn như một tấm băng tải. Suốt dọc đường có tiếng hướng dẫn. Điều này cũng bình thường vì khi còn ở dưới Thành phố bê tông của những người mang vôi thì đời sống của chúng cũng được các máy móc và ánh đèn chiếu hướng dẫn. Các cánh cửa đều tự động đóng mở. Các tín hiệu quang học hướng dẫn chỉ chỗ ngồi cho người vào kiểm tra. Các bàn tay máy đặt các dụng cụ lên cổ và cổ tay họ. Họ cảm thấy như bị mê đi. ORO

nhớ mang máng rằng sau đó anh được các máy dạy học, ngoài ra anh không hoàn toàn nhớ rõ điều gì đã xảy ra. ORO nhận được các bài tập về toán học và sinh học. Và phải qua những cuộc luyện tập dần dần nâng cao sự khéo tay. Các máy móc tự động lại tiếp tục kiểm tra, đo và đánh giá trình độ. Sau đó anh được biết rằng, trước tiên anh phải học qua y học đại cương sau đó sẽ được đào tạo về công tác hộ sinh và cuối cùng anh sẽ phải làm việc trong khoa ngoại sản và phải thành thạo tất cả các phương pháp phẫu thuật cũng như sử dụng và sáng tạo các dụng cụ và máy móc của khoa này. Các thao tác giải phẫu sẽ do máy móc tiến hành. Nhưng các nhà nghiên cứu ý học phải lập chương trình cho nó. Sau giờ học hành mệt nhọc, tới giờ nghỉ ban đêm, ORO luôn nghe một giọng đơn điệu nhắc đi nhắc lại:

Con là một đứa con của Đấng Ban Ơn. Hằng ngày con được cung cấp ăn uống đầy đủ và Oxy dồi dào, Oxy là hơi thở của Chúa. Con chỉ được phép dùng nó cho những việc đã quy định. Quyết định của Chúa đã xác định con phải làm những công việc nào đó để nâng cao sự sung túc của hành tinh oxy. Con chỉ được phép nghĩ đến các nhiệm vụ của con. Chỉ được phép nghĩ đến các nhiệm vụ của con mà thôi. Tất cả những lo nghĩ khác sẽ được Đấng Ban Ơn thần thánh giải thoát cho con. Hằng ngày khi đã xong công việc được chỉ định, con hãy nghỉ ngơi và giải trí.

Trong Thành phố của những người có trí nhớ (Người ta không biết ai và lúc nào đã đặt tên cho những thành phố mà trong đó những chuyên gia được chọn lọc sinh sống. Rất có thể tên gọi này là châm biếm vì có thể chính nó muốn nói rằng, điều tốt hơn là người ta không nên nhớ gì hết). Mỗi ngày được chia thành hai phần: nửa đầu tức là buổi sáng được dành cho việc học tập và học xong thì làm việc. Các nhiệm vụ học tập và làm việc không quá lớn và không quá mệt nhọc nhưng đòi hỏi cường độ đặc biệt. Mỗi thanh niên được bố trí trong một buồng riêng và có một máy dạy học riêng. Những hình hiện ra trên màn hình và các máy tính giải thích các hình đó. Các bài tập được nâng dần lên ngày càng khó hơn. Sau mỗi tiết, môn học tạm dừng và lại được nghe một giọng đơn điệu. Nội dung lời giáo huấn đối với ORO và những trẻ khác đều đã quá quen thuộc vì họ được nghe nhiều năm ở Thành phố những người mang vôi trước khi được chọn:

Thoạt tiên Chúa đã tạo ra bầu trời và dưới bầu trời là hành tinh Oxy. Chúa đáng kính và đầy quyền lực, Chúa đã sáng tạo ra một thế giới tươi đẹp ...

Đó là môn học tôn giáo đồng thời là môn học về tập quán và công dân giáo dục. Đó là điều mà người ta muốn làm thấm sâu vào trái tim và khối óc các em để không còn có sự hoài nghi có sự suy tư gì về các vấn đề trên nữa và có muốn suy tư cũng không được phép. Khi Oxy được phân phối bởi Đấng Ban Ơn thần thánh và khôn ngoan: Dưới các Thành phố bê tông thì qua ống rốn của Chúa, còn ở đây, trên Thành phố trí nhớ này thì được dồi dào hơn. Đó là một đặc ân và cộng đồng phải đền đáp lại bằng sự tận tụy làm việc. Mỗi người phải học hiểu tốt nhất và chỉ được phép suy tư về công việc riêng của mình được giao. Nếu dùng sự ban ơn thần thánh vào bất kỳ việc nào khác là đáng tội chết.

Hình phạt cho những kẻ phạm tội là cái gì thì các chú học sinh trẻ đều được làm quen rất sớm. Khi một người vào phòng học và ngồi trên ghế tựa, lập tức có những thanh thép chụp lấy thắt lưng và cổ tay họ. Thỉnh thoảng chiếc máy dạy học lại xen lẫn giữa các bài tập những điều cấm kỵ để thử thách học sinh. Ví dụ như vừa giải xong một bài tập về sinh học thì màn hình trước mặt ORO nhấp nháy và một đứa trẻ hiện ra hỏi: "Ai bắt cậu học giờ này trong lúc cậu thích đứng lên chạy chơi? Vị chúa ra lệnh này là ai? Tại sao ông ta không hiện ra với chúng ta?" Khi đó ORO đặt bút xuống và nhìn tấm hình suy tư theo câu hỏi thì lập tức anh cảm thấy ở cổ tay một cú sốc điện mạnh và lại nghe được một lời răn dạy.

- Chúa nhìn thấy và biết tất cả. Vừa qua con, ORO 01 đã sử dụng khí Oxy sống động và dồi dào được cung cấp cho bộ óc con vào những ý nghĩ tội lỗi. Xin Chúa tha lỗi cho con. Chúa hãy thương yêu con và đừng đầy đọa con trở lại Thành phố bê tông giữa những người mang vôi.

- Xin Chúa thương yêu con và vì những tội lỗi của con đừng đẩy con xuống giữa những người không được phép làm công tác khoa học, không được phép sống như ý thích, yêu nhau theo ý thích. Xin đừng loại con khỏi những người được chọn lọc. Được như vậy, con sẽ luôn luôn vâng lời, để bảo.

Những điều này ORO phải học đi học lại cho đến khi anh ta khôn lớn. Một ngày kia, chiếc máy dạy học báo cho anh biết.

- Vừa qua là bài tập cuối cùng của anh. Ngày mai anh phải trình diện ở quảng trường trung tâm của thành phố. Ở đó, một con đường lẩn sẽ đưa anh tới nơi làm việc, một bệnh viện đã được chỉ định. Sau đó, các vòng kiểm tra ở tay anh được tháo ra và anh dọn vào một ngôi nhà đẹp để: anh đã trưởng thành.

Trong suốt thời gian học tập, thiếu niên nam nữ được học tập trong các trường hỗn hợp gồm cả trai và gái. Giờ nghỉ học họ được chơi ở các câu lạc bộ. Trong các trường học, ngoài việc học tập ra còn có ba việc chính: chơi bài, uống rượu và yêu đương. Rượu giống như bia, lượng uống không hạn chế. Sau khi uống loại này, đa số họ sống từ buổi chiều cho tới sáng hôm sau đều trong tình trạng say nhẹ. Thức uống làm họ phấn chấn hơn và có pha một ít chế phẩm hoóc môn. Còn mặt sau các con bài chơi thì có in các hình ảnh tôn giáo: Những cảnh trích trong lịch sử Đấng BanƠn thần thánh: Chúa hạ hơi vào các hình hài bằng đất cho có một tâm hồn. Con chim ác xuất hiện và những lầm lỗi của con người... Bản thân trò chơi bài này cũng là một hành động hợp ý Chúa, gần như là hành động tôn giáo. Trên trần các phòng ngủ của các trường học cũng vậy. Ở đó, bất kỳ ai tùy thích có thể ngủ bất kỳ với ai. Nhìn lên trần thấy quét màu xanh trên đó có Mặt trời và 12 Mặt trăng. Và nếu không có đủ 33 triệu Ngôi sao thì cũng có rất nhiều ngôi sao. Trong các câu lạc bộ có sách vở và tất nhiên là có truyền hình. Trong truyền hình, họ thường được xem các phim quay ở Thành phố của những người mang vôi: Đấng BanƠn thần thánh cũng lo cho cả những sinh vật thấp hèn đó. Họ cũng đóng góp cho cộng đồng, đóng góp cho hành tinh Oxy. Cuốn phim dạy như vậy và cuối buổi chiếu phim vang lên lời cầu nguyện tạ ơn: " Con là một người có hạnh phúc được lựa chọn ... xin Chúa đừng vì những tội lỗi của con mà đày đọa con xuống nơi những người mang vôi."

Nơi làm việc đầu tiên của ORO là một bệnh viện phẫu thuật. Trong đó anh lo việc đưa các thao tác phẫu thuật và các phương pháp phẫu thuật mới vào chương trình tự động. Sau đó anh được chuyển sang khoa sản của bệnh viện.

Ở các Thành phố bê tông không có trẻ con được sinh ra. Như trong môn học tôn giáo đã dạy. Các trẻ em chỉ xuống đó sau ngày Đại Lễ Mùa Xuân từ Trên Trời. Các trẻ em được sinh ra trong Thành phố trí nhớ. Được chăm sóc và lớn lên ở đó. Đến lên 5 hoặc lên 6 thì cũng được đưa xuống Thành phố của những người mang vôi. Ở đó chúng sinh hoạt và học tập. Sau một vài mùa xuân chúng được các máy móc tự động phân loại.

Khi còn học ở trường, ON đã tìm hiểu IF 717 và anh đặt tên hiệu cho cô là "Ánh Dương". Thường thường các chàng trai đều đặt tên hiệu cho các cô gái mình yêu. ON và Ánh Dương quyết định chung sống với nhau lâu dài. Việc đi tìm nhà ở thật đơn giản. Ở cửa các ngôi nhà không có người ở, bạn chỉ cần đút một tấm thẻ đục lỗ có giá trị vào là chiếc máy tự động có tế bào quang điện sẽ trao cho bạn chiếc chìa khóa cửa nhà. Và người chủ mới có thể dọn đến không cần thủ tục gì khác.

ON và Ánh Dương đã vừa ý một ngôi nhà một tầng rộng rãi, quét sơn màu ve nhạt. Nhà có nhiều phòng rất tiện nghi, giường màu phấn dịu dịu. Không biết bao nhiêu là tranh ảnh, thảm và hoa giả. ORO ở ngay ngay nhà kế bên và trở thành láng giềng của họ. Lúc đầu cũng như mọi người, họ chỉ chơi bài với nhau và chuyện trò về chương trình truyền hình.

(Thiếu 118 - 119)

Anh lo sợ khi anh tranh luận suốt đêm với ON, anh sợ hãi khi ON và Ánh Dương thú nhận với anh là muốn sống mãi mãi với nhau. Anh càng sợ hãi hơn khi biết được Ánh Dương sắp có một đứa con và anh bí mật giúp đỡ đứa con đó. Anh sợ hãi vì trong đầu anh ngập đầy những môn khoa học bị cấm, những câu hỏi và những nghi vấn. Anh run sợ lo rằng đến kỳ xét nghiệm kiểm tra gần nhất, sự ức chế với chất thuốc Ngủ sâu sẽ không tác dụng. Và lần chụp não đồ có thể tố giác anh một cách không thể cứu vãn được. Nếu vậy anh khó lòng thoát khỏi số mệnh và sẽ phải trải qua một lần can thiệp não mới nữa. Hoặc là anh sẽ bị kết án xóa trí nhớ, đẩy xuống nơi tối tăm vĩnh viễn giữa những nhường mang vùi. Nơi mà chưa hề một ai trở lại được. Anh còn lo sợ vì anh biết rõ ràng có một hang động bí mật gần thành phố. Ở đó, nơi trốn tránh tất cả những người dám suy nghĩ, dám kích động phần không yêu cầu của bộ não. Đó cũng là nơi mà những kẻ có gan đã lựa chọn thay cho việc bị đẩy dọa xuống Thành phố bê tông. Đó cũng là nơi những người bất chấp mọi phẫu thuật, mọi tác động, vẫn có thai được và vẫn sinh được những đứa trẻ. ORO biết rõ về động này và những hang bí mật này. Trước khi sinh ON con, anh đã dẫn Ánh Dương tới đó và chỉ sau đó ít lâu ON bị sa lưới kiểm tra, bị lãnh án xóa trí nhớ và bị đẩy dọa xuống Thành phố bê tông.

Nhưng cuối cùng, sự thông cảm với nỗi khổ của anh đã thắng được sự sợ hãi trong trái tim. ORO thay vào đó là một lòng quyết tâm cứng rắn. Theo anh thì ON là người cùng khổ và bị chìm đắm không sao chống đỡ nổi. Nhưng đối với Ánh Dương và ON con và tất cả những người trốn tránh trong các hang hốc của núi trọc thì lâu lâu anh lại mang thuốc men và thực phẩm cấp cho họ. Ít nhất anh phải cứu lấy những người đó. Do vậy, ORO thường xuyên đến thăm hang động. Đêm đêm, thường có những người bạn tốt đi cùng với anh mang các gói quà tới rồi biến mất. Đó chính là những người VÔ HÌNH. Họ biết rõ nhau dù chỉ mới gặp và không biết mỗi người làm việc ở nơi nào và tất cả có bao nhiêu người. Rất ít người liên lạc được với nhau. Thường ban ngày họ không dám gặp nhau vì họ sợ gây nguy hiểm cho nhau và cho những người trốn tránh trong hang động.

ORO là một trong những người dám giúp đỡ những người trong hang động nhiều nhất. Nếu anh gặp chuyện gì thì nguy hiểm cũng có thể đe dọa những người khác. Chính vì thế mà lúc ON tới nhà, ORO phải giả ngây giả điên, chỉ chậm một phút nữa là ORO sẽ chạy theo bạn. Bởi vì nếu đó đích thực là ON, nếu ON đã trở về được thì điều đó không chỉ có nghĩa rằng ON cần tới anh, tìm kiếm anh mà còn có nghĩa là từ dưới đó, có thể trở về được.

Suy nghĩ vậy nên ORO đứng ngồi không yên. Anh vội lấy thuốc Ngủ sâu ra uống. Nhưng cái thứ thuốc nước có tác dụng an thần và ru ngủ tốt cũng không thể giúp gì anh lúc này. Anh bị mỗi nghi hoặc thăm lặng dày vò. Lúc thì nằm xuống, lúc thì vụt đứng lên. Đến buổi sáng ngày thứ năm thì Ánh Dương nhắn tin bí mật tới là ON đã trở về. ORO cũng trả lời cô theo con đường bí mật như vậy: "Đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau ở chỗ thường lệ".

Chương 22

CUỘC HỘI THẢO TRONG LÒNG ĐẤT

Peter đang ngủ thì Ánh Dương đánh thức anh dậy. Trời còn khuya.

Cùng với ON họ đi sâu vào phía trong hang. Hang động lúc này tối như hũ nút. Peter phải sử dụng cây đèn Pin nguyên tử. Ánh pha của đèn pin làm các người đang ngủ trong hang giật mình, trẻ con sợ hãi ...

Ánh Dương phải vừa đi vừa hô " Bạn tốt, bạn tốt đấy" trên đường họ đi qua.

Họ đi khá nhanh và Peter cố gắng nhìn quanh khắp mọi nơi và để ý đến mọi thứ.

Con đường dài hơn Peter tưởng. Và ngay trong những đoạn hang sâu này, chỗ nào cũng có người. Tuy vậy, Peter không thể xác định được rằng có vài chục hay vài trăm hay cả hàng ngàn người trốn tránh.

Cắt ngang con đường dài dưới đất có nhiều mạch nước nhỏ. Trên đó người ta đặt những tấm ván làm cầu. Đây đó có những giọt nước từ đỉnh hang rơi xuống. Nước trong vắt như pha lê. Thành hang có nhiều chỗ trần và nhiều chỗ khác lại phủ nhiều rêu. Có những bụi cây và những vườn rau ngâm dưới đất. Không khí thật là dễ chịu. Có một vài con đường ngang không có người ở. Ánh Dương giải thích:

- Ở đây chúng tôi trồng nấm. Nấm mọc rất nhiều và đều có thể ăn được.

Như vậy, có thể giải thích được rằng, một phần Oxy trong hang do các cây này tiết ra. Nhưng phần Oxy được giải phóng ấy thì quá ít. Vậy phần Oxy còn lại ở đâu ra? Nấm ăn ở đâu ra? Các hạt giống cây trồng ở đâu ra? Đối với Peter điều sau cùng này có vẻ dễ hiểu hơn vì anh biết trên hành tinh Oxy đã có một thời có bầu khí quyển có Oxy, còn có cả một thế giới động vật và thực vật.

Bây giờ, ánh sáng ngọn đèn pin của Peter lại chiếu sáng một cái hang lớn hơn. Giữa hang này có cả những tảng đá. Ta không thể biết được rằng đó là những hình thù tự nhiên hay do bàn tay con người đã xếp lại thành ghế. Trên các ghế độc đáo này có chừng ba mươi người ngồi có cả nam và nữ, trong số đó có cả ORO. Ánh Dương nói:

- Chúng tôi đã tới.

Cô quay lại Peter giới thiệu thêm:

- Còn đây là cái "Vườn" của chúng tôi: Lối vào hang nằm ở cửa động. Phần bên trong động được gọi là vườn. Không thể biết được ai đã tìm ra nó và vào lúc nào. Nhưng nhiều người biết sự tồn tại của nó. Không rõ nước và Oxy được đưa tới đây từ nơi nào. Người ta có thể nằm nghỉ ở đây một thời gian mà không cần dụng cụ hô hấp. Những người trốn tránh đã nâng cao hàm lượng Oxy bằng cách trồng thêm nhiều loại cây khác nhau. Những người dân ở thành phố nói chung không khi nào qua lại đây vì lẽ đơn giản là họ không dám xuống. Hang động còn có tên gọi nữa là "Hơi thở của Ma Quỷ" và "Hố sâu của tội lỗi". Nhưng tại sao họ lại gọi như thế? Vì sau khi hoàn thành công việc, họ có cuộc sống thoải mái, trong các cửa hàng ăn và câu lạc bộ. Ở đó họ ăn uống, chơi bài, làm tình với nhau và chịu ơn thế lực vĩnh cửu, ông chủ của bầu trời hay là người sáng tạo ra hành tinh Oxy.

Còn nói chung, người ta không cấm người dân thành phố rời khỏi thành phố hoặc tới thám hiểm chung quanh hang động. Những cuộc du lịch như vậy không bị cấm đoán nhưng không thể thực hiện được. Lý do rất giản đơn là ở Thành phố những người mang vôi cũng như Thành phố của những người có trí nhớ không hề có một phương tiện giao thông nào như ở Trái Đất thường có. Không có xe hơi, không có xe lửa, xe buýt, không có cả trục thẳng. Khiêm cường lắm mới so sánh được những con đường lẩn của thành phố với phương tiện giao thông của Trái Đất. Những con đường đó cũng chỉ có ít. Vì chúng chỉ làm nhiệm vụ vận chuyển mọi người từ quảng trường trung tâm đến nơi làm việc và trở về.

Những người dân ở thành phố không di chuyển nhiều lắm vì khẩu phần Oxy chỉ đủ cho thời gian để đi từ nơi này đến nơi khác trong thành phố. Còn giữa các thành phố có một khoảng tối trống rỗng, hoang phế. Khoảng trống này là bao nhiêu họ không thể đoán biết được. Các kỹ sư, kiến trúc sư, nhà thiết kế và các nhà bác học tương lai được học hành rất nhiều trong Thành phố trí nhớ. Nhưng trong các môn học không hề có địa lý, thiên văn và lịch sử. Do đó không một ai biết được hành tinh Oxy có bao nhiêu dân, hoặc lục địa nào có người ở trong 17 lục địa, hoặc có bao nhiêu Thành phố phục vụ và bao nhiêu Thành phố trí nhớ. Họ chỉ có một khái niệm mơ hồ là ở đâu đó có một Trung tâm điều khiển. Ngay những người cố tình suy nghĩ điều này, phải nói số này là rất ít, họ cũng chỉ thấy được những máy tính tự động, phiếu đục lỗ và các máy móc dụng cụ khác. Họ không thể nghĩ tới được Người Sáng Tạo ra tất cả các bộ máy đáng sợ này là ai? Ở đâu? Thuộc nòi giống nào?

Những người đầu tiên tiến đến hang động là phụ nữ. Những người gặp tình huống tương tự như Ánh Dương tuy đã qua xử lý triệt sản nhưng vẫn có bầu mà muốn cứu con mình. Rồi sau đó là những người mà bộ não làm việc không chỉ với các nhiệm vụ đã giao mà còn đặt ra những câu hỏi, còn nghi ngờ, còn không nhận thức được rằng trong giờ nghỉ không uống bia mà quân tâm đến một ngành khoa học khác là tội lỗi. Và những người luôn luôn lo sợ một cuộc xét nghiệm kiểm tra đột xuất sẽ tố giác họ như ORO. Điều tệ hại nhất là họ không biết ai tiến hành những cuộc xét nghiệm đó và tại sao phải làm như vậy. Chẳng lẽ Chúa phải dùng tới một phương pháp như vậy mới nhìn thấy được tâm hồn họ hay sao? Tại sao khi bạn trải qua một nửa đời người trong tình trạng nửa say nửa mê thì lại là điều làm cho Chúa vui lòng? Tại sao người ta lại cần phải can thiệp vào chức năng của não bộ. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Nghi vấn để ra nghi vấn. Tư duy phát sinh tư duy. Cái bộ não bị ức chế và kìm kẹp bắt đầu hoạt động ...

Trong hang động có cả những người mẹ đã tìm được cách trốn trước khi bị tách khỏi con mình. Một vài hôm trước ngày Đại Lễ Mùa Xuân, nhiều phụ nữ lo lắng tới mức kinh hoàng. Hình như linh tính họ cảm thấy người ta sắp bắt mất con của mình rồi sau đó sẽ tổng mình trở lại sự lãng quên giữa những người mang vôi. Đúng vào dịp này ORO cùng vài nhà bác học nữa đang tiến hành những cuộc xét nghiệm và đo lường kiểm tra. ORO bèn bỏ một ít phiếu đục lỗ sang nhóm tử vong và giúp các người mẹ mang con trốn khỏi bệnh viện.

Trong trường hợp này, các máy ghi chép thực hiện công việc mình "Như máy" nên không ai tìm kiếm những người chạy trốn.

Ánh Dương lên tiếng:

- Thừa các bạn, hôm nay chúng ta sẽ được nghe báo cáo về những chuyện lạ chưa ai được biết. Người này là người bạn đời, chồng tôi, là cha của đứa con trai tôi, chính là ON 711314. Ánh vừa thoát khỏi Thành phố những người mang vôi trở lại. Còn đây là Peter Mac Gullivor, anh bạn rất thân thiết, đến với chúng ta từ một thế giới xa xăm.

ORO vụt lao tới và ôm chầm lấy ON. Còn những người khác im lặng mở to mắt nhìn hai người mới tới.

Đầu tiên ON báo cáo về việc họ chạy trốn khỏi Thành phố những người mang vôi, về tấm bản đồ địa hình mà anh đã thấy trong cuốn sách bị cấm và vẽ lại theo trí nhớ. Anh cũng nói rõ về con đường mòn của quỷ trong đêm tối như mực và về điểm xuất phát chạy trốn vào ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Anh mô tả Thành phố những người mang vôi và cách bảo vệ trí nhớ của anh nhờ sự giúp đỡ của ORO. Sau đó anh giới thiệu Peter Mac Gulliver là người dân của một thế giới xa xôi và là người nắm được bí mật về sản xuất Oxy. Điều này mâu thuẫn với học thuyết được nhồi nhét ở hành tinh Oxy rằng Oxy chỉ có một nguồn duy nhất là sự ban ơn của Chúa cấp cho và lượng Oxy không thể tăng cũng không thể giảm được ...

ON đã kể xong và con mắt mọi người đổ dồn vào Peter chờ đợi.

Những điều Peter kể sau đó, kích thích người nghe hơn cuốn tiểu thuyết giât gân nhất và say sưa hơn cả loại thuốc giọt mà họ vẫn uống. Tuy rằng anh chỉ thông báo ngắn gọn vài sự việc cụ thể. Anh kể chuyện rằng mình đã xuất phát từ một thiên thể, một hành tinh giống như hành tinh Oxy vì trong vũ trụ có không biết phải là một, không phải là 12 không phải là 33 triệu mà nhiều tới mức không thể đếm được. Trên hành tinh Trái Đất quê hương của anh có dồi dào Oxy để mọi người hít thở tự do và đi tới nơi nào họ muốn. Mỗi người đều có thể học tập những môn mình ưa thích. Các sinh vật sống ở đó là những con người rất hạnh phúc. Trong lịch sử Trái Đất, cũng đã có một thời đại mà cuộc sống bị đe dọa vì các nguồn nước bị ô nhiễm. Thu hoạch của đồng ruộng bị giảm thấp. Những người dân các thành phố phải đấu tranh cho khỏi bị ngạt thở. Cũng đã có những người bị ngã trên đường phố và bị ngộ độc khí thải chết. Có những người mất trí nhớ. Các giống vật lẫn ra chết ...

Đến đây, mọi người đều xì xào. Peter phải sử dụng đến chiếc máy phiên dịch liên hành tinh, nhưng cũng không kết quả vì đa số người nghe không hiểu chữ giống vật là gì.

- Đó là những sinh vật cấp thấp hơn - Peter giải thích - Chúng không nói được và cũng không biết suy nghĩ.

Anh kể tiếp, các giống vật ngày càng chết nhiều. Ở dưới biển, cuộc sống bị tiêu diệt dần. Có những khu vực mà các giống vật bị tuyệt sản do không khí bị nhiễm chất hóa học. Đến lúc này phải có những giải pháp quyết định. Có những người hiểu rõ rằng, chính loài người cũng có nguy cơ bị tiêu diệt nếu các ống khói nhà máy tiếp tục làm ô nhiễm không khí, nếu các chất thải công nghiệp làm ô nhiễm nguồn nước, nếu có những người khác mà quan điểm cho rằng không khí ô nhiễm và nước có chất độc sẽ chỉ tiêu diệt những người ốm yếu, họ sống cũng chỉ bằng thừa. Theo quy luật chọn lọc tự nhiên, chỉ những người có khả năng chống đỡ tốt nhất, với bộ máy hô hấp mạnh nhất là còn sống được. Nhưng đa số loài người đã quyết định khác. Đến giây phút cuối cùng, các dân tộc chọn một quyết định cứu nhân

Họ quét sạch tất cả những kẻ đã đặt mỗi ham lợi nhuận riêng lên trên sức khỏe của loài người. Người ta triệu tập những hội nghị lớn và các hiệp định quan trọng đối với sự sống được ký kết.

Biện pháp đầu tiên là cấm tất cả các vụ nổ nguyên tử để chống nguy hại của tác dụng phóng xạ. Ngoài ra những biện pháp quốc tế khác được dùng làm sạch nguồn nước, các suối, các sông hồ và các đại dương. Các xí nghiệp và các thành phố bắt buộc phải có hệ thống làm sạch nước thải trước khi đưa ra sông biển. Biện pháp thứ ba, thay vì vũ khí, người ta xây dựng các hệ thống làm sạch các công trình thủy lợi và sản xuất các máy nông nghiệp để phát triển trồng trọt.

Kế đó có những biện pháp quốc tế đẩy mạnh việc trồng rừng, làm ruộng bậc thang trên các sườn núi để trồng rau. Thanh niên toàn thế giới đảm nhận trọng trách bảo vệ Cây và Rừng.

Nhờ những biện pháp đó nên khoa học lại trải qua một thời kỳ nở hoa mới. Các sáng chế nối tiếp nhau liên tục. Chúng chỉ được duyệt nếu kỹ thuật và nền văn minh phát triển không gây tổn hại cho môi sinh tự nhiên. Tất cả các phương tiện giao thông vận tải gây ô nhiễm không

khí đều bị cấm chỉ. Tất cả các xí nghiệp gây ô nhiễm môi sinh đều phải dẹp bỏ. Thay vào những thành phố chật chội và phản vệ sinh bằng những khu dân cư đầy ánh sáng. Cuối thế kỷ 21 đã tiến đến hoàn toàn giải trừ quân bị. Các công nghiệp chiến tranh đều bị đình chỉ. Các cơ sở để cải hóa các nguyên tố từ đó đến nay chỉ dùng để phục vụ hòa bình và sự phồn vinh ... Hiện nay chúng tôi có khí Oxy không hạn chế, các rừng cây, các vườn hoa, nước trong lành, không khí không ô nhiễm, các đồng ruộng năng suất cao, và hàng triệu con người khỏe mạnh và hạnh phúc. Cuộc sống hiện tại trên Trái Đất chúng tôi là như vậy đó các bạn ạ.

- Bạn là ai và bạn làm cách nào để tới được đây? - Một giọng trẻ em hỏi.

- Tôi là ai ấy à? Tôi là một người bình thường, theo tiếng nói của các bạn thì tôi là một sinh vật. Tôi đã bay tới đây qua một khoảng không gian rộng lớn. Tôi ngồi trên một con tàu vũ trụ, trông nó như một chiếc nhà nhỏ trong thành phố của các bạn. Nhưng tự nhiên tôi bị rớt xuống đây, không biết con tàu của tôi ra sao? Và cũng không biết vợ tôi ra sao nữa, vì cô ấy còn ở trong con tàu. Tôi đi tìm nàng và các bạn. Các bạn có biết tin tức gì về cô ấy không? ... Có lẽ các bạn có thể giúp đỡ tôi tìm được nàng ...

Mọi người im lặng. Họ đang cố gắng tìm hiểu những thông tin để nhận thức được. Cuối cùng một thanh niên phá tan sự im lặng. Anh cũng là một trong những người làm việc trên thành phố. Nhưng thỉnh thoảng anh tới đây để tranh luận và suy nghĩ, ở đây họ không lo bị một cuộc kiểm tra đột xuất hoặc đơn giản hơn, để giúp đỡ và dạy dỗ những người chạy trốn.

- Tôi được biết chút ít, may ra có thể giúp đỡ được bạn. Tôi là thợ cơ điện và lắp các máy móc dùng để ghi nhận các dao động điện tử cao tần. Nghĩa là các máy thu thanh.

Peter nhảy dựng và reo lên vì kích động:

- Thế mà khi này ON nói là trên hành tinh Oxy không có điện đài và người ta không thể nói chuyện bằng vô tuyến được.

- Lần đầu tiên tôi được nghe về các làn sóng là do anh nói - ON đáp.

- Trong khi làm việc, tôi chú ý đến một hiện tượng kỳ lạ - Anh cơ công kể tiếp - Cách đây ít lâu tôi luôn luôn nghe thấy một tiếng động nhịp nhàng mà trước đây tôi chưa bao giờ nghe thấy. Tôi không hiểu được nhịp điệu đó. Không biết nguồn tin xa xôi đó nói gì nhưng khi nào nó cũng đến trên làn sóng 19,31 ...

- Chính là làn sóng của con tàu Nhân loại.

- Anh nghe nhé, tôi có thể gõ lại theo nhịp điệu đã nghe.

Anh bắt đầu gõ. Tim Peter thắt lại khi nghe thấy tín hiệu morse: tach tè tach - tach - tè - tach - tè tè.

Peter:

- Như vậy là July còn sống ở trong con tàu Nhân loại ! Nàng đang ở buồng lái của con tàu và đang tìm tôi ! - Anh hồi hộp hỏi:

- Tôi làm thế nào để đáp lại những tín hiệu đó? Và tới đâu để phát tín hiệu?

- Không có chỗ nào cả. Mọi tín hiệu đều bị Trung Tâm xóa sạch.

- Điều này không thể có được ! Cũng hệt như cậu có thể thu được tín hiệu gọi. Thì một người

nào đó cũng có thể phát được tín hiệu khác chứ !?

Anh cơ công lắc đầu:

- Những tín hiệu chỉ tới được nơi nào Trung Tâm muốn. Tôi cũng không hiểu tại sao họ để cho nó lọt tới nơi tôi làm việc. Và lần nào tôi cũng thu được những tín hiệu đó trên làn sóng đó, không sai chút nào. Đáng tiếc là tôi không vẽ được các trang thiết bị thu phát sóng điện tử trên hành tinh Oxy. Tổ chugns tôi sản xuất những thiết bị đó cho Trung Tâm mà. Tôi cũng biết rằng ngay trong các Thành phố trí nhớ này có những trạm thu và phát những tín hiệu như vậy. Nhưng những trạm này không được phép liên lạc với nhau mà chỉ được liên hệ với Trung Tâm. Vì vậy những tín hiệu vô tuyến truyền từ ngoài vũ trụ tới thì chỉ có Trung Tâm kiểm tra thu được thôi.

- Nhưng bạn vừa nói là bạn có thu được tín hiệu của con tàu Nhân Loại mà?

- Chúng tôi chỉ tiếp nhận được những tín hiệu mà Trung Tâm chuyển tiếp cho để tiến hành công việc. Đó là những tín hiệu mà chúng tôi luôn luôn hoàn toàn không hiểu được. Chúng tôi không được phép giải những tín hiệu đó. Nếu tôi tìm cách đáp lại, lập tức Trung Tâm sẽ đập xóa những tín hiệu này tại chỗ. Nếu các trạm trong các Thành phố trí nhớ tìm cách liên hệ với nhau thì cũng bị đập xóa.

- Nhưng Trung Tâm làm việc đó bằng cách nào?

- Tôi không được biết.

Thế Trung Tâm là cái gì? Trung Tâm là ai? Thế lực vô hình này là cái gì? - Peter kêu lên! - Trung Tâm đó ở đâu? Tôi muốn tìm ra nó!

Không ai trả lời. Peter hỏi lại lần nữa.

- Tôi tìm cách nào để tới được Trung Tâm đó?

Chung quanh anh lại im lặng. Không ai trả lời nổi!

Peter nêu lên câu hỏi quyết định. Điều mà tất cả mọi người ở đây đều muốn biết. Cái vật hoặc cái con người bí ẩn đang nắm số mệnh họ trong tay đang ở đâu? Bây giờ họ lại càng nghi ngờ về sự chính xác của các cuộc thoả luận là phải có khả năng tìm ra, tìm thấy và nhìn tận mắt cái Trung Tâm đó. Điều này trước nay chưa ai dám phát ngôn rõ ràng.

- Tôi phải trở về con tàu vũ trụ của tôi ... Và phải tìm được một người có thể giúp đỡ tôi làm được việc đó. Nàng July yêu dấu đang chờ tôi. Tổ quốc của tôi là Trái Đất, tôi sẽ không ở lại đây! - Peter lại nêu lên lần nữa - Nếu tôi tìm được Trung Tâm, tôi sẽ tự nguyện để lại đây các dụng cụ và các trang bị của tôi. Chiếc máy sản xuất Oxy của tôi có thể có ích cho các bạn. Tôi sẽ kể lại tất cả những điều tốt biết. Nhưng các bạn phải giúp tôi trở lại với July.

Trước lời kêu gọi tuyệt vọng của Peter. Xung quanh vẫn lặng như tờ.

Lúc này ORO mới đứng dậy:

- Theo tôi biết, có một khả năng. Một khả năng duy nhất. Thỉnh thoảng tôi nhận được một bản câu hỏi về công việc của tôi. Tôi không biết ai gửi và từ đâu nhưng chắc chắn nó từ đài kiểm tra, từ Trung Tâm đến. Đôi khi tôi phải ghi thêm lời giải thích cho các lời đáp. Đôi khi người ta cũng cho tôi biết rằng người ta vừa ý với công việc của tôi. Tôi cho rằng điều này các bạn cũng thường gặp ...

- Đúng như vậy. Tất cả chúng tôi đều nhận được những thẻ kiểm tra.

- Khi nhận được thẻ kiểm tra lần tới, tôi sẽ ghi lên đó rằng! Chúng ta có một người khách từ hành tinh xa và người khách đó đang ở nhà tôi.

Một sự im lặng, bối rối bao trùm mọi người. Sau đó có nhiều người kêu lên:

- ORO cậu không được làm như vậy! Chỉ viết thêm một chữ thừa lên thẻ đó đã là tội đáng chết rồi ...

- ORO, điều này không thể được ...

- Không được ORO ạ, chúng ta phải nghĩ cách khác.

- Tốt nhất là chúng ta giữ Peter ở đây với chúng ta mãi mãi. Anh có thể sống với chúng ta và có thể dạy chúng ta học ...

- Tất cả chúng ta sẽ lao vào bất hạnh nếu chúng ta báo cáo rằng anh Peter có ở đây ...

- Tôi không tin rằng còn có một cách giải quyết nào khác - ORO đáp lại lần nữa - Tất nhiên làm thế thì cũng nguy hiểm đấy. Nếu chúng ta thông báo rằng Peter ở đây. Có thể xảy ra tai họa lớn. Mà người gặp nguy hiểm số một là Peter. Không đoán ra được cái gì chờ đợi anh ta. Nhưng mà có lẽ họ đã biết tất cả. Có lẽ họ đã quan sát anh ấy từ lâu rồi. Nếu vậy ta tìm cách nhìn thẳng vào điều không thể tránh được có phải là thông minh hơn không?

Peter bước tới trước mặt ORO:

- Nếu bạn sẵn sàng làm việc đó, ORO ... Nếu bạn có dũng khí làm việc này, tôi hết sức đội ơn bạn. Tôi đã quyết tâm tìm gặp thế lực đó dù cho nó là ai và dù cho nó ở đâu chẳng nữa. Tôi không thể ngồi im lâu hơn nữa vì tối sẽ phát điên lên mất. Các bạn hiểu cho. Tôi không biết điều gì đã xảy đến với vợ tôi. Thực thà, tôi không muốn đưa các bạn vào vòng nguy hiểm. Nếu vậy có lẽ tôi sẽ phải đi khỏi đây. Tôi sẽ đi đến đường phố xa nhất và tìm cách lọt vào mỗi nhà cho đến khi đụng phải một mắt lưới kiểm tra. Tôi sẽ tìm cách mở các cửa và đi theo con đường lẫn. Cứ như thế, nếu tôi gặp điều gì rủi ro, tôi sẽ không bao giờ tiết lộ lối vào hang động của các bạn cũng như bất kỳ người nào trong các bạn.

ORO đứng dậy tuyên bố với Peter:

Tôi hy vọng rằng vận may đã cùng bạn tới đây.

Cuộc hội thảo đã kết thúc như vậy.

Chương 23

BÁO CÁO

Thành phố OXY.

Trung tâm vô tuyến 14-0-1207 8 giờ 77.

Thu được trên làn sóng 6,17: Peter Mac Gulliver đây! Trả lời đi July em! Đây Peter ! Đây Peter!

Nhận xét quan trọng:

Lần này sóng phát ra từ khu vực Thành phố của những người có trí nhớ số 5.

Đã tiến hành chặn sóng! Gửi các nhà đương cục về an ninh. Khẩn1

CHỈ THỊ

Thành phố OXY 15-6-1207 9 giờ 30.

Mỗi trung tâm kiểm soát vô tuyến và mỗi đài Rada phải báo cáo hàng giờ cho Thái tử.

Các cơ quan an ninh tổ chức kiểm tra tổng quát trong các thành phố của những người cso trí nhớ.

Trong vòng 60 giờ báo cáo lại cho Thái tử Recke

Thiện vương XIII

Chương 24

ORO NHẬN ĐƯỢC LỜI ĐÁP

Từ khi ORO gửi lời nhắn tin đi, một vài ngày đã trôi qua. Hôm đó anh phải báo cáo trên một tờ mẫu về khả năng ứng dụng của một loại dụng cụ phẫu thuật mới. Các câu hỏi liên quan đến độ chính xác của dụng cụ về hình thức chế tạo và chất lượng của hợp kim. ORO đã trả lời chu đáo từng câu hỏi. Khi tới cột "những nhận xét quan trọng khác" thông thường anh để trống. Lần này anh viết trong thành phố có một người dân của Trái Đất đang tạm trú và anh ta muốn trở lại con tàu vũ trụ của mình.

Anh chần chừ trong giây lát rồi ấn lên một nút của bản điều khiển. Tờ giấy lập tức biến đi tới một nơi nào không biết. Lúc này, chiếc lao đã phóng đi, không thể thay đổi gì được nữa.

Báo cáo đã được gửi đi nhưng trong ngày đó không có hồi âm. ORO lại tiếp tục nhận được những chỉ thị mới. Phải giải những bài toán và bố trí những thí nghiệm và cũng nhận được những bản câu hỏi in sẵn khác. Nhưng không có dấu hiệu gì rằng một người nào đó nhận, đã đọc và ghi nhớ lại thông báo của anh.

Sau khi suy tính kỹ trong hai ngày. Peter quyết định dọn lên ở Thành phố trí nhớ. Anh nghĩ, ORO nhận được trả lời, người ta sẽ lập tức tìm kiếm anh như một người mới tới. Và nếu anh còn tiếp tục ở trong hang động thì có thể tiết lộ chỗ ẩn náu của mọi người. Nói chung, cuộc sống của những người trốn tránh trong hang động còn là một bí mật đối với quyền lực cai trị.

Hồi âm càng chậm tới thì Peter và các bạn càng lo lắng. Peter luôn cảm thấy rõ ràng rằng, có một nơi nào đó biết rõ về anh, đã ghi nhận việc anh đến hành tinh này và có lẽ đã theo dõi anh suốt chặng đường ở Thành phố những người mang vôi. Chính ở đó người ta đã thu được tín hiệu gọi của July từ con tàu vũ trụ Nhân Loại cũng như đã thu được những tín hiệu gọi dài dằng và tuyệt vọng của anh tìm July. Theo các tín hiệu đó, tất nhiên họ đã xác định được anh đang ở đâu vào lúc phát sóng. Đến lúc này, Peter đã tự đăng ký chính thức - Nếu như ở đây có một loại công sở và anh phải chuyển vào ở trong thành phố.

ON và Ánh Dương cũng thống nhất nhận định này. Tuy rằng ON rất luyến tiếc khi phải xa rời Peter. Kể cả ON con và đám trẻ khác cũng không muốn để Peter ra đi.

- Anh bạn từ Trái Đất, hãy ở lại với chúng em và dạy cho chúng em học ! - Các em bé thỉnh cầu.

Những ngày Peter ở trong hang với các em đã để lại trong anh những ấn tượng mạnh. Anh hiểu nhưng không thể tưởng tượng được những sinh vật sống trong tình trạng Oxy bị hạn chế từ một, hai có thể đến mười thế hệ bị thoái hóa như thế nào. Điều này thể hiện rõ nhất trong ngày Đại Lễ Mùa Xuân.

Trong những tháng đầu tiên chào đời, các hài nhi được cung cấp dồi dào Oxy. Ngoài việc bú sữa mẹ, chúng còn được ăn gì nữa mà anh chưa rõ. Nhưng chắc chắn là bộ não của các em có khả năng tiếp thu tất cả những điều có thể học được. Peter kinh hãi khi nghĩ đến việc họ đã dày dạn hầu hết những em bé vô tội đổ xuống Thành phố những người mang vôi. Và trong số đó chỉ còn một vài em được trở lại Thành phố trí nhớ với những nhiệm vụ được chỉ định hết sức nghiêm ngặt ...

Nhưng ở đây, liệu số phận các em có tốt đẹp hơn không? Peter lòng đầy thông cảm nhìn những bộ mặt nhợt nhạt không khi nào được hưởng ánh nắng Mặt Trời. Nhưng con mắt sáng long

lạnh thêm hiểu biết. Những cơ thể gầy còm thiếu dinh dưỡng. Và nhất là cảnh các em hồi hải ngôn ngẫu ăn nấm cỏ sống và các rễ cây sống.

Đôi khi những bà mẹ khóc lóc và tự trách mình có lỗi. Việc cá bà mang con trốn tránh sự phục tùng của Chúa để khỏi mất con liệu có phải là việc làm đúng không?

Những đứa trẻ ở hang sẽ ra sao? Nuôi các em trong hang sâu với vài thứ nấm và rễ này quả là một sự chịu đựng dửng dưng. Nhưng sẽ đi đến đâu? Cho trẻ em học hành có tác dụng gì khi suốt cuộc sống của chúng phải luôn luôn đấu tranh để giành được miếng ăn, một ngụm nước, một hộp không khí, chống lại một quyền lực vô hình? ...

Peter đã kể cho các em nghe tất cả những điều anh biết về các con tàu vũ trụ, về cây cỏ và động vật. Anh cho các em xem những máy móc dụng cụ của anh. Anh bấm nút sản xuất ra Oxy và đường tại chỗ để chia cho các em. Anh đã đi được một quãng mà các em còn nhẩn thèo:

- Hỡi người bạn từ Trái Đất, hãy trở lại với chúng em. Chúng em sẽ chờ anh.

Khi từ biệt ON và Ánh Dương. Anh thân thiết xiết chặt họ trong vòng tay. Liệu sau này có còn gặp mặt họ được không?

Peter đã định để lại tất cả trang bị của mình trong hang động. Nhưng trước mắt anh đành phải mang theo vì anh chưa rõ cái gì chờ đợi mình ở phía trước.

Ra khỏi động, Peter leo lên sườn núi. ORO đứng đón anh phía trên và dẫn anh về nhà.

Peter để ý xem kỹ ngôi nhà của ORO. Lúc đầu khi anh và ON tới đây tinh thần khá căng thẳng và chỉ đứng lại ở phòng khách tầng trệt có một lát nên chưa quan sát kỹ được.

Đó là một ngôi nhà rộng rãi, đủ tiện nghi thoải mái. Những ghế và giường được bọc nệm êm ái. Ở lầu một là các phòng ngủ trải thảm màu xanh nhạt chạy chỉ vàng. Và những phòng tắm tiện nghi có một vòi nước pha sẵn xà bông và một vòi nước trong sạch ấm ấm. Trên tầng nóc còn có một phòng làm việc, có nhiều sách chuyên môn cho lĩnh vực đặc biệt của ORO. Ở tầng trệt, ngoài phòng khách lớn ngay gần cửa, còn một phòng xem truyền hình nhỏ hơn và kế đó là một phòng chơi bài với các bàn vuông bọc nỉ và bàn rulét. Bên tường có những tủ rượu, tủ nào cũng đầy thức uống. Trong nhà không có bếp và cũng không có gì ăn, ngoại trừ một gói kẹo. Khi bạn đói bụng bạn phải tới một quán cà phê hoặc một nhà hàng mới có ăn. Không khí ngoài phố xá thuộc loại nghèo Oxy. Khi ra phố phải đeo mặt nạ và mang bình Oxy phụ. Các trạm tự động chỉ nạp Oxy vào bình khi bạn xuất trình thẻ đục lỗ. Cũng may mắn là Peter có thể sản xuất bao nhiêu Oxy tùy ý. Tới mức anh và ORO có thể dùng hết đời. Lúc đầu Peter không muốn tới các phòng ăn. Nhưng từ lâu ORO và các bạn đã quen với việc lấy thực phẩm cung cấp cho những người trong hang. Đầu tiên họ dùng thẻ đục lỗ của mình ăn ở một nơi, sau đó qua một phòng ăn khác đặt lại bữa ăn và mang tất cả về. ORO bàn với Peter rằng anh cứ chờ ở nhà, ORO sẽ mang thức ăn về. Nhưng Peter nghĩ ra một sáng kiến: Anh ngồi vào một bàn trong phòng ăn và ấn thẻ đục lỗ của ORO vào máy phát thức ăn. Giấy lát, thức ăn hiện ra trên bàn và máy tự động đẩy thẻ ra ngoài. Lúc này, ORO ngồi vào ghế đối diện thì máy tự động lại dọn cho anh một suất thức ăn nữa với tấm thẻ đó mà không phản ứng gì. Bằng cách đó với một tấm thẻ họ có thể gọi một lúc mười suất ăn cũng được.

Tuần đầu tiên trôi qua và ORO vẫn không nhận được hồi âm. Peter đã nghĩ rằng, có lẽ họ không chú ý đến thông tin của anh. Chắc họ để lẫn nó giữa các bản tính và bản vẽ trong một hộp phiếu không đáy nào đó. Do vậy thông tin đã biến mất và không có ai trả lời nữa. Đầu tiên ý nghĩ đó làm anh thất vọng. Nhưng rồi anh cảm thấy rằng, tốt nhất là họ đừng chú ý đến anh nữa và anh sẽ tìm cách khác để rời khỏi đây ... Nhưng anh cảm thấy như mình đang trong một cái bẫy chuột. Có những lúc anh tuyệt vọng đến mức muốn xin ORO mấy giọt thuốc ngủ sâu

hoặc một thứ thuốc say nào đó để quên hết, quên được tình trạng bế tắc vô vọng của anh.

Cứ như thế, anh đã ở nhà ORO tới gần ba tuần.

Ngay cả ORO cũng không yên tâm. Mỗi buổi sáng anh đi làm tại bệnh viện. Còn buổi chiều anh ngồi với Peter trước máy truyền hình buồn tẻ. Anh trầm ngâm nhìn bóng hình trên máy. Suốt thời gian này ORO ko dám mời các bạn tới chơi nữa. Ngay cả khi ở phòng ăn hai người cũng ngồi riêng một bàn, để tránh phiền phức. Một ngày kia ORO nhận được một bài toán mới. Cuối cùng, sau đoạn chỉ dẫn cứ thế. Phía dưới tờ giấy có ghi thêm:

- Con người Trái Đất lập tức tở con đường lớn thứ tư ở quảng trường Trung Tâm!

Chỉ có từng ấy chữ. Trước đây ORO càng nóng lòng chờ đợi tin tức bao nhiêu thì bây giờ anh càng hoảng hốt bấy nhiêu. Anh tạm ngừng công việc và chạy vội về nhà. Khi được thông báo, Peter cũng tái mặt. Hai người hỏi nhau

- Không biết chúng ta đã hành động đúng hay sai.

Anh cũng tự hỏi như vậy, nhưng bây giờ không còn là lúc để chọn lựa. Phóng lao thì phải theo lao.

Chương 25

NHỮNG Đám Mây Tự Mở Ra

Quảng trường Trung Tâm là điểm xuất phát của rất nhiều con đường lẫn. Những con đường này mang những người có trí nhớ từ nơi ở tới chỗ làm việc. Trong thành phố ngăn nắp và đẹp đẽ này có từ mười lăm đến hai mươi loại nhà khác nhau, lớn và nhỏ, quét vôi màu khác nhau. Chúng được dựng lên giữa các hàng cây và bụi cây nhân tạo. Cách mười hoặc hai mươi nhà lại có một câu lạc bộ, một cửa hàng ăn và một cửa hàng bách hóa tổng hợp. Rồi quảng trường với cây cối nhân tạo và rồi tới dãy nhà ở khác. Thành phố rộng lớn một cách đáng ngạc nhiên. Trừ quảng trường Trung tâm, không nơi nào có cảnh đẹp. ORO tiễn đưa Peter tới tận quảng trường Trung Tâm. Hai người yên lặng đi bên nhau, lòng đầy lo âu.

Giờ phút quyết định không thể trì hoãn được nữa. Cho tới lúc này, họ cũng không thể biết được cái Thế lực có quyền sinh quyền sát này sẽ ủng hộ hay chống đối họ. Nhưng cũng chẳng còn khả năng nào khác.

Peter bước lên đường lẫn số 4, thầm nghĩ không biết có gặp lại ORO nữa không:

- Xin cảm ơn anh. Anh ORO.

- Chúc Peter và tất cả chúng ta nhiều may mắn!

Peter buồn rầu nhìn lại nhưng quyết định ra đi. Anh nói:

- Không! Không còn giải pháp nào khác. Nhưng ta không sợ họ đâu.

Đường lẫn dẫn Peter đi một đoạn trên những con đường giống hệt như anh đã thấy từ trước đến nay ở Thành phố trí nhớ. Đột nhiên, anh tới trước, một ngăn kín. Một cánh cửa tự động mở ra. Bây giờ anh đi theo một hành lang kín với ánh sáng màu lục nhạt mờ ảo. Tốc độ bằng tải ngày càng tăng. Con đường lên dốc liên tục. Đột nhiên bằng tải dừng lại. Peter chút xíu nữa bị ngã chúi. Anh lại đứng trước cánh cửa thứ hai. Cửa tự động mở Peter bước vào vài bước thì cửa sập lại sau lưng. Anh cảm thấy như đi trong sương mù dày đặc, hay trong một luồng hơi đang tuôn.

Anh tập trung cố gắng nhận thức xung quanh. Từ phía đều là những đám sương mù dày đặc màu xám bồng bềnh trôi. Anh đang đứng cô lập ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không nhìn thấy gì và cũng chẳng nghe thấy gì. Bỗng nhiên trước mắt anh hiện ra một vật bóng nhoáng màu bạc giống như một chiếc thang. Anh bước lên bậc thứ nhất. Quả là một chiếc thang. Tuy trong lòng bối rối và đầy nghi hoặc, anh leo tiếp vài nấc nữa. Lúc này sương mù đã loãng hơn nhưng anh vẫn chưa trông rõ mọi vật. Tuy vậy anh phát hiện ra đường nét của một chiếc máy bay, cửa nó tự mở ra và đóng lại sau khi anh bước lên.

Peter thấy mình trong phòng hành khách rất đầy đủ tiện nghi của một chiếc máy bay tương đối nhỏ. Ngoài anh, trên máy bay không có ai, kể cả phi công.

Sau khi anh chọn một ghế ngồi phía sau cánh, chiếc máy bay lập tức khởi động và gần như bay lên theo chiều thẳng đứng. Nó bay khá lâu trong sương mù. Những đám mây loãng dần rồi cuối cùng chiếc máy bay bay vào vùng ánh sáng.

Lúc này anh trông rõ phía dưới máy bay là những đám mây bồng bềnh vô tận. Nhưng khác là

chúng không trắng như chúng ta quen thấy các biển mây ở Trái Đất, ngược lại chúng rất bần, màu vàng và nâu. Phía trên máy bay là bầu trời xanh trong vắt và sáng chói. Lúc này Peter không quen với ánh nắng nên anh buộc phải nheo mắt. Anh cho rằng chung quanh mình lúc này cũng chỉ là ảo ảnh. Một cảnh dựng lên để dành cho anh. Vì màu xanh quá đẹp. Anh cảm thấy chung quanh mình toàn là khí Oxy loãng và ánh nắng Mặt Trời có vẻ mạnh hơn ở Trái Đất hàng trăm lần.

Một chiếc bàn nhỏ tự động lăn tới trước mặt anh. Trên mặt bàn có một cái ly đựng thức uống và một cái đĩa đựng mứt trái cây. Nước giải khát về màu sắc, hình dáng và hương thơm hấp dẫn tới mức Peter vội vàng dùng thử.

Vừa uống xong anh chợt dạ nghĩ: có lẽ mình đã nhìn lầm? Mình không nên tin tất cả những gì mình đã nhìn và nghe thấy ở dưới kia. Có thể mình đã không rơi vào tay một thế lực xấu xa chuyên hủy hoại con người. Mọi cái ở đây đều là tiện nghi và chăm sóc chu đáo. Hoặc là chúng lấu lỉnh và tinh khôn hơn mình? Hoặc là chúng cũng muốn dùng hương thơm, vị ngọt và sự hào nhoáng để ru ngủ sự sợ hãi và sự cảnh giác của mình? Có lẽ người ta muốn thử thách mình với tất cả những điều đó? Hay là sự ngạc nhiên vui thích và không hứng thú sẽ lần lượt thay thế cho nhau?? Nếu vậy, điều này chỉ nói lên là người ta muốn yêu cầu mình một cái gì đó. Làm sao mà nhưng người này vừa đáng yêu vừa đáng sợ được? Ai mà biết được?

Cẩn thận! Ta phải cẩn thận!

Nhưng những sự kiện dễ chịu lại tiếp tục xảy đến. Peter chưa ăn xong hẳn thì cảm thấy máy bay giảm thấp độ cao. Rồi nó hạ cánh trên một đường băng ngắn. Máy bay dừng lại, cửa mở ra, một cầu thang hiện a.

Peter bước ra khỏi máy bay. Vừa đặt chân xuống đất thì con đường lăn tự di chuyển. Một tấm cửa kiếng lớn cũng tự động mở ra trước mặt anh. Peter thấy mình đang ở trong một phòng đợi lớn, với những nét trang trí màu lục. Trong phòng đợi anh cũng không gặp ai. Con đường lăn tiếp tục đem anh đi vào sâu hơn. Một cửa thứ hai lại mở ra trước mặt anh. Đột nhiên anh ra tới quảng trường trước sân bay. Một công viên tuyệt đẹp. Peter phải reo lên vì sự ngạc nhiên.

Quảng trường chạy dài, lớn hơn quảng trường trước nhà thờ thánh Pi-e ở Rom. Giữa quảng trường là một đài phun nước với một nhóm tượng nhẹ sinh động có cả nam, nữ và trẻ em, những con ngựa đang chồm lên. Tất cả như đang nhảy múa trong giòng nước lỏng lách sủi bọt đang phun. Chung quanh đài phun nước có trồng nhiều cây lớn, cây nhỏ và hoa cũng nhiều. Xa xa người ta thấy những đường nét của những công trình xây dựng tráng lệ. Những lầu đài bằng đá hoa cương màu trắng và màu hồng. Phía trên quảng trường vẫn là màu trời xanh mát ...

Anh thoáng suy nghĩ rồi tháo bộ máy hô hấp của mình ra, hít mạnh không khí. Anh cảm thấy mình đang thở một loại không khí giàu Oxy và thoang thoang có mùi thơm.

Thứ không khí này ta chỉ được gặp ở những nơi đẹp nhất trên Trái Đất, cảnh tuyết phủ chói chang ánh nắng vùng Coradơ hoặc vùng Anpơ hoặc dưới các dãy cây cọ đảo Hawaii hoặc trong các cánh đồng hoa ở Tibany, anh thở ngày càng sâu và lần này hoàn toàn say sưa vì vui thích! Khí Oxy! nguyên tố sinh động kỳ lạ đó tràn ngập không hạn chế dưới bầu trời xanh trong vắt. Đài phun nước và cây cối đang nở hoa. Gần đó là một dãy bụi cây thấp. Anh bước gần một bụi cây và lấy tay sờ thử lên chiếc lá: Đó là một cây thực đang sống, có cành lá rườm rà và những bông hoa màu đỏ tươi.

Sao có thể như vậy? Mình có còn ở trên hành tinh Oxy không? hành tinh của sương mù ngọt thở, của các ngôi nhà bê tông ẩm đậm, của những người khốn khổ trốn tránh trong hang động?

Anh cứ đứng thế đến hai phút, mắt chớp chớp trong ánh sáng rực rỡ, hít thở mạnh, thưởng

thức khí Oxy đang ào ạt tràn vào phổi và các mạch máu. Một chiếc xe hơi màu trắng như tuyết nhẹ nhẹ lăn tới trước mặt anh. Nó giống như một chiếc xe hơi trên Trái Đất chạy trên các bánh xe được lau chùi bóng nhoáng, không có tiếng động. Cánh cửa xe bất mở. Một chàng thanh niên bước ra khỏi xe. Anh ta mặc bộ quần áo bằng thứ vải rất đẹp nhưng cắt theo kiểu hơi lạ so với Trái Đất. Nó có vẻ quá bó chặt lấy người. Chàng ta không mang máy hô hấp. Anh ta nhiệt tình chìa tay cho Peter bắt và mỉm cười chào anh.

Peter định trả lời ngay nhưng anh kịp thời trấn tĩnh. Đầu tiên mình cứ nên làm như không hiểu tiếng nói của hành tinh Oxy thì khôn ngoan hơn. Anh lắc đầu và ra hiệu bằng tay rằng anh không hiểu gì hết! Anh vớ tới túi dụng cụ, rút chiếc máy phiên dịch liên hành tinh ra bật lên và nhìn lại người thanh niên.

Chàng ta nhắc lại.

- Thay mặt Trung Tâm hành tinh Oxy, tôi nồng nhiệt chào mừng người dân của Trái Đất xa xôi. Tôi hy vọng rằng ngài đã qua một chuyến bay tốt đẹp và sẽ cảm thấy thoải mái ở chỗ chúng tôi, sau tại nạn đáng tiếc mà ngài đã gặp.

"Như vậy ở đây người ta cũng đã biết anh đã tới đây lúc nào và khi nào" Anh đáp lại sau khi bắt tay:

- Ở đây tất cả đều đáng ngạc nhiên, trước đây tôi không thể mơ tưởng điều đó.

Người thanh niên gật đầu một cách lịch sự và mời anh ngồi vào xem. Trong xe không có vô lăng mà chỉ có một bảng điều khiển. Người thanh niên bấm nút, các cửa xe đóng lại. Chiếc xe lướt êm theo một con đường ngoằn ngoèo rất láng tiến về sườn núi phía trước.

Chưa bao giờ Peter được thấy một cảnh tráng lệ như vậy. Anh cảm thấy như tất cả những cảnh đẹp trên Trái Đất đã tập trung tại đây. Những đỉnh núi cao phủ tuyết trắng. Những vách núi dựng đứng. Những thác nước. Những rừng cây bạch đàn và cây cọ, cây thông bạc và cây nguyệt quế ... Giữa cảnh thiên nhiên với màu sắc rực rỡ, hình dáng phong phú và hương thơm ngọt ngào, thỉnh thoảng lại xuất hiện những ngôi nhà. Cổ này là một lâu đài cẩm thạch. Chỗ kia là một ngôi nhà giống nhà gỗ Phần Lan. Nơi khác lại là một công trình kỳ ảo bằng thủy tinh làm Peter hết sức ngạc nhiên. Hai bên đường có rất nhiều bụi cây và bụi hoa. Lưng chừng núi có những con suối và thác nước đổ xuống. Giữa thung lũng hiện lên những mặt sáng long lanh của các hồ. Trên đó những chiếc thuyền buồm và thuyền máy đang chạy nhanh kéo theo những người lướt ván. Peter thấy mình đang ở một xứ sở đẹp đẽ ở Thụy Sĩ, Hawaii hay vùng Carimê nổi tiếng. Chung quanh những tòa nhà rải rác khắp nơi, anh thấy có những nguwoi đi lại. Đặc biệt là rất ít người nếu so với chiều rộng và kích thước của các ngôi nhà.

- Tôi có cần mở cửa xe cho thoáng?

- Xin cảm ơn ông - Peter nói và gật đầu.

Chủ xe ấn ngón tay vào một chiếc nút. Lập tức không khí mát bên ngoài mang theo mùi hoa thơm cỏ dại ủa vào trong xe. Chiếc xe chạy không một tiếng động, nhưng cảnh bên ngoài còn yên tĩnh hơn. Xe đi sát một cái hồ, trên đó có nhiều người đang lướt ván. Các xuồng máy lướt trên mặt hồ không một tiếng động.

Peter lại nhận ra tiếng động khác: đó là tiếng chim hót líu lo, tiếng âm nhạc, tiếng xì xào của cành lá. Chúng lan rộng hết như không khí dễ chịu làm anh ngây ngất. Peter nhớ rằng chưa có lần nào anh có được cảm giác thoải mái đến như vậy. Sự lo lắng bất an hình như biến mất trong chiếc máy bay. Anh chủ động hỏi người tới đón mình:

- Như vậy, quý ông đã biết là tôi từ Trái Đất tới đây?

- Phải, điều đó chúng tôi biết!

- Quý ông cũng biết tàu vũ trụ của tôi bị sự cố?

- Phải!

- Và điều gì đã xảy ra với vợ tôi?

- Bà ấy hiện ở trên con tàu vũ trụ. Bà ấy vẫn mạnh khỏe.

Nghe tới đây, tim Peter đập mạnh:

- Quý ông có liên hệ vô tuyến thường xuyên với cô ta không?

Người thanh niên mỉm cười bí ẩn:

- Ngài muốn nói thường xuyên? Điều này chúng tôi không giám nói. Do nhiễu loạn về khí quyển nên trong lúc này không thể liên hệ vô tuyến được.

- Và tôi có thể ... Tôi có được phép hy vọng rằng quý ông sẽ giúp đỡ tôi để bắt liên lạc với vợ tôi không? Tôi có thể hy vọng rằng quý ông giúp tôi trở lại con tàu vũ trụ không?

- Đó là lẽ đương nhiên - Người thanh niên mỉm cười - Chính vì vậy mà chúng tôi đã mời ngài đến đây.

Chiếc xe hơi tới gần đỉnh núi. Con đường lộ ngoằn ngoèo chạy qua một vườn hoa khổng lồ. Tại đây nhiều loại cây, nhiều hoa còn đẹp hơn dọc đường. Giữa các thác nước, các ao nhỏ và các suối phun nước, anh thấy lấp ló hàng trăm bức tượng điêu khắc. Anh còn thấy một vài bức tượng đứng có trang trí đầy hoa tươi. Một trong những tượng đó giống hệt người thanh niên đang cùng đi với anh.

Sau khi anh đã gặp lại ba chục bức tượng đứng như thế và mỗi lần cứ liếc qua liếc lại giữa bức tượng và người ngồi gần anh, thì người trẻ tuổi khiêm tốn mỉm cười giải thích:

- Ông Peter thân mến. Hành tinh Oxy là một vương quốc. Người trị vì vương quốc hiện nay là Thiện Vương XIII. Còn tôi là trưởng nam của người. Tên tôi là Recker, sau này khi tôi được nối ngôi tôi sẽ mang tên hiệu là Thiện Vương XIV.

Peter ngạc nhiên nhìn người đang nói chuyện với mình. Anh nhớ rằng trên Trái Đất, cả hàng ngày năm nay không còn một ông vua nào trị vì nữa. Như vậy người đàn ông hòa nhã và cởi mở này không có lẽ là ông vua tương lai của hành tinh đầu mâu thuẫn và không thể hiểu được này? Có phải bộ óc của ORO và ON được đặt chương trình theo lệnh của người này? Có phải vì ông ta mà những người mang vôi phải vất vả vì thiếu khí thở? Những sinh vật phải ẩn nấp, co quắp trong hang cũng vì người này? Phải! Chính người đang ngồi trên chiếc xe hơi đầy tiện nghi cứ chạy hoài về phía trước. Nhưng tới đâu? Như trả lời cho thắc mắt của Peter, chiếc xe dừng lại.

- Nếu ông muốn chúng tôi bố trí cho ông riêng một nhà để sử dụng ... Hoặc nếu ông không chê thì xin dành cho ông một căn phòng trong tệt xá.

Cái "tệt xá" đó thực chất là một lâu đài trong mộng. Thái tử kẻ ra hiệu mời. Peter bước xuống xe và đứng trước cổng chính. Tất cả những gì mà Peter có thể tưởng tượng về mặt đẹp đẽ, tiện

nghi, độc đáo, thẩm mỹ và giàu sang đều hiển hiện ra trước mắt anh. Không thể so sánh lâu đài này với những công trình nổi tiếng ở trên mặt đất như những vòm mái ở đền thờ Cordobon, các hòn đá hoa cương trắng ở đền Tasan Mahan, như sự thanh thản đầy ý nghĩa của tượng Phật ở Kamakura ... Khi Peter đứng ở cửa chính, anh hết sức ngạc nhiên và ngỡ ngàng vì trước mắt anh là một công trình nghệ thuật hợp với thuật kiến trúc bằng đá hoa cương, đá rửa quý và vàng. Trên đó là bầu trời xanh thẳm. Ngay cả những đám mây trông chẳng khác gì lưới đăng ten. Còn màu xanh của cây cỏ thì sáng tươi như ngọc thạch.

- Sau hai giờ nữa chúng ta gặp lại nhau để ăn trưa - Thái tử nói, gạt đầu chào rồi đi thẳng.

Một cánh cửa rộng tự mở ra trước Peter. Anh đặt chân lên một tấm thảm lăn. Nó đưa anh về phía trong lâu đài, vượt qua những lối đi được trang trí đầy nhung lụa, thảm Gobelin và nhiều đồ gỗ đẹp giá trị. Cuối cùng tấm thảm lăn biến thành một bậc thang máy đưa anh đến trước hai cánh cửa trắng như tuyết. Cửa này cũng tự động mở ra êm ru trước mặt anh. Peter bước vào một căn phòng trắng lệt. Lúc này anh mới giật mình nhận xét: Ngay cả ở đây cũng không có người nào đi kèm anh. Trong tòa lâu đài nguy nga này, trừ Thái tử ra hình như không có một sinh vật nào.

Chương 26

NHƯ TRONG MỘT TÒA LÂU ĐÀI CỔ Ở NƯỚC ANH

Người vợ trẻ của Peter Mac Gulliver, July, một nhà ngôn ngữ học, yêu thích đặc biệt các tiểu thuyết cổ Anh. Nàng thường hay nói chuyện với Peter về những cuốn tiểu thuyết lãng mạn cổ. Trong đó thường có những nhân vật người lùn và hồn ma. Anh hãy còn nhớ lại họ đọc xong và cười thoải mái biết bao. Nhất là nếu họ được cảm giác kỳ ảo là ngủ trong một lâu đài có hồn ma bóng quỷ. Khi đột nhiên một cánh cửa không có người mà tự mở ra hoặc khi trong lò phát ra một giọng nói đầy bí ẩn. Lúc này rõ ràng là anh đang ở một tòa lâu đài như vậy. Peter đứng giữa gian phòng rộng lớn và không biết anh phải bắt đầu bằng việc gì. Lúc này ở Trái Đất vào khoảng thế kỷ thứ XXXI và cũng là lúc bắt đầu một thời hòa bình và thịnh vượng.

Vào năm 3069 này thì cuộc sống của con người thực sự dễ chịu và hạnh phúc. Mọi người có nhà ở rất đẹp, các phòng tiện nghi rộng rãi. Nhưng còn sự xa hoa quá sức tưởng tượng này, những đồ gỗ, tranh và thảm treo tường quý này thì ở Trái Đất chỉ có trong những Viện bảo tàng và nó là sở hữu công cộng. Mọi người đều có thể ngắm nghía ... Nhưng trong một phòng mà tập trung nhiều thứ trang trí chạm trổ, thủ công mỹ nghệ như thế này thì thật hiếm có! Phòng lớn thứ nhất này có nhiều cửa mở ra mọi phía: ra các ban công, các phòng các sảnh khác. Ở Istambon trong hậu cung Topkaki ở các lâu đài cổ của các vua chúa Thổ Nhĩ Kỳ cũng không có được một góc nào xây dựng kỹ lưỡng bằng và cũng không có những vườn hoa treo nào đẹp bằng trong lâu đài này. Người ta có thể ngạc nhiên hàng trăm năm nếu như ... Phải, nếu như không có những chuyện đáng lo ngại khác. Peter thử bước tới gần một cửa: Cánh cửa tự mở êm. Anh bước tới bên một chiếc bàn. Ở trên bàn hiện ra những cốc thủy tinh mài và những lọ đầy nước uống. Anh bước qua một bàn khác: mặt bàn tự mở ra và một chiếc đĩa lớn đầy hoa quả hiện lên. Peter không tự kiềm chế được, cầm một quả cần thử. Vị nó gần giống những quả trên Trái Đất, nhưng cũng lại không giống. Anh có cảm giác như cùng một lúc ăn cả táo, cam, chuối, xoài, nho và dứa. Ở một chỗ nào đó có một điệu nhạc nhẹ êm dịu nổi lên rất gần như hiệu báo giờ đồng hồ.

Thái tử mời anh ăn cơm trưa trong vòng hai tiếng nữa. Nhưng anh không biết một tiếng đồng hồ ở đây là bao lâu. Anh cũng không biết đi lối nào, qua cửa nào thì tới được phòng ăn. Anh đang phân vân bước đi bước lại trong phòng lớn. Như đọc được ý nghĩ của anh, một cửa che bằng thảm được mở ra, cửa này dẫn tới một phòng tắm kỳ ảo với một bể tắm rộng lớn đến mức có thể bơi được. Kế bên bể tắm có những ghế dài để ngả lưng và những khăn bông trắng như tuyết. Trên mặt bàn có xà bông thơm, kem dưỡng da và những vật phẩm khác.

Peter tháo máy và cởi bỏ quần áo. Được tắm trong bồn sạch sẽ và sáng loáng này thật thoải mái biết bao.

Peter không nén được tò mò, lấy một giọt nước ấm trong bồn tắm phân tích. Máy của anh lập tức cho kết quả: nước suối trong có hương lá rừng, nhiệt độ 30 độ C. Vậy là nước tắm tuyệt hảo. Peter bước vào bể tắm nằm dài thoải mái. Anh tắm xong làm một vài động tác bơi thì nước cũng hơi chuyển động có những làn sóng nhỏ lăn tăn và mát hơn vì giảm đi một độ.

- Đây đúng là một xứ sở thần tiên! - Peter thốt lên: Anh lại nghe thấy hiệu nhạc đồng hồ lần nữa nên quyết định ra khỏi bồn tắm. Anh hoảng hốt suýt xỉu: Trên chiếc ghế dài, quần áo và trang bị của anh đã biến mất. Chiếc túi đựng đồ đạc với chiếc mũ vũ trụ, chiếc máy hô hấp, chiếc máy phân tích vạn năng, máy sản xuất Oxy, điện đài, là bàn, đồng hồ bấm giây ... tất cả đều biến mất. Anh ngơ ngàng, lưỡng lự đứng bên bồn tắm. Lúc này anh không chú ý rằng không khí trở lên ẩm dần: Một luồng khí nóng, thơm, nhẹ thổi về phía anh co đến khi thân anh hoàn toàn khô

trước khi anh kịp cầm lấy một tấm khăn lông.

Peter thầm nghĩ: Mình bị rơi vào đâu đây? Rõ ràng bị sa bẫy rồi! Mình bị cầm tù mất rồi! Mất hết máy móc dụng cụ rồi! ... Bây giờ, nói chung anh không thể tự định hướng được. Thiếu Oxy thiếu máy phiên dịch liên hành tinh ...

Anh quá hốt hoảng nên không kịp nhận thấy một chiếc tủ chìm trong tường vừa mở ra. Trong đó thay vì quần áo và trang thiết bị đã bị mất, có để sẵn giày, quần áo lót và một bộ quần áo lịch sự bằng tissa mềm, trắng tinh vừa vặn với thân người anh. Không còn cách nào khác là mặc bộ quần áo đó vào người.

Anh vã mồ hôi, cầm chiếc khăn để thấm mới chợt nhớ ra mình bị mất cả chiếc máy cạo nữa. Nhưng đột nhiên anh mở to mắt nhìn vào chiếc khăn lông: Khi anh cầm chiếc khăn chấm nhẹ vào mặt thì bộ râu anh biến mất. Thì ra chiếc khăn thơm có tẩm hóa chất nhổ râu và bôi vào đó một loại kem mịn và thơm.

Sự phục vụ anh càng tinh xảo và hoàn thiện bao nhiêu thì cũng bí mật bấy nhiêu. Trái tim Peter càng tràn đầy lo lắng và sợ hãi: Làm sao ta có thể thoát khỏi nơi này? Thế lực này càng to lớn đến mức nào? Anh mặc quần áo xong. Cửa phòng tắm lại tự mở ra.

Bị kích động qua nhiều, Peter cảm thấy kiệt sức, ngồi bệt lên một chiếc ghế dài. Sự sang trọng giàu có, những tiện nghi hết sức tinh vi của căn phòng làm anh càng lo lắng hồi hộp. Anh cảm thấy thế lực bí mật đang giữ anh trong nanh vuốt nó còn mạnh hơn là anh tưởng tượng.

Chương 27

CUỘC HỌP CỦA THIỆN VƯƠNG XIII

Trong khi Peter bị những lo nghĩ luôn luôn ám ảnh và chờ trong lâu đài của Thái Tử thì trong lâu đài của Thiện vương XIII cũng có một cuộc hội ý thiết khẩn trương. Cuộc họp bí mật này chỉ có bốn người tham gia: Nhà vua Thiện Vương XIII, Thái Tử Recker, Thế tử Vacker và Grabkopf Đầu To, chủ tịch hội đồng trăm họ.

Nhà vua dăm chiêu nghe báo cáo của Đầu To.

Trong lịch sử của hành tinh Oxy đã có rất nhiều lần xảy ra chuyện các sinh vật hoặc những vật vô tri vô giác từ khoảng không vũ trụ rơi xuống. Cơ cấu phòng thủ vũ trụ của hành tinh Oxy tự động đóng lại khi có vật thể lạ đến gần. Như Đầu To hết sức thân trọng báo cáo cho Thiện vương XIII là trường hợp đầu tiên xảy ra ở thời Thiện vương IX bắt được một sinh vật ở khoảng không vũ trụ mà không bị tan xác. Họ đã đưa sinh vật đó vào xét nghiệm sinh học. Bây giờ chúng ta có thể đến gian vũ trụ của Viện bảo tàng thành phố Oxy xem vật đó đã được bảo quản trong Phoocmoon.

- Xưa kia, hội đồng bí mật đã ban bố đạo luật về quan hệ của hành tinh Oxy với vũ trụ, nếu được phép thần sẽ sâu để bề hạ xét ... - Đầu To nói.

Nhà vua gật đầu. Đầu To ấn vào một chiếc nút. Trên một phần tường cung điện được trang trí bằng thảm Gobelin hiện ra hình chiếu văn bản của đạo luật:

1. Khoảng không vũ trụ bao quanh hành tinh Oxy cũng là không phận của hành tinh Oxy.
2. Một vật lạ xâm phạm không phận của hành tinh Oxy dù là con tàu vũ trụ, sinh vật hay vật vô tri vô giác đều bị coi là kẻ thù và bị bắt xuống để kiểm soát kỹ lưỡng hơn.
3. Trong trường hợp có nguy hiểm, hệ thống tên lửa tự động của hành tinh có thể tiêu diệt vật đột nhập vào không phận nói trên.
4. Nếu sinh vật hoặc vật vô tri vô giác đang tới gần mà không đe dọa tới sự sống còn của hành tinh Oxy thì sẽ bắn một lớp vỏ bảo vệ. Chiếc vỏ này bắt nguyên vẹn kẻ đột nhập xuống hành tinh.
5. Nếu là một vật chất vệ tinh thì sẽ được đưa vào phân tích lý hóa trong tất cả mọi điều kiện.
6. Nếu là một sinh vật ở bậc phát triển cao hơn thì Chủ tịch hội đồng hành chánh sẽ quyết định:
 - a, Xóa trí nhớ sinh vật đó và đưa xuống một trong các Thành phố phục vụ (Thành phố của những người mang vôi)
 - b, Nếu qua một kỳ kiểm tra nếu thật chi tiết, xác nhận khả năng đặc biệt của sinh vật theo chương trình tương ứng sẽ đưa sinh vật vào Thành phố của những người có trí nhớ về phục vụ công ích của hành tinh Oxy.
 - c, Cũng sẽ tiến hành những xét nghiệm sinh học trên sinh vật đó.

Tới đây, hình biến mất, Quốc vương nhìn Đầu To vẻ chờ đợi ...

- Thừa bệ hạ, trước đây năm thagns rưỡi có một con tàu vũ trụ di theo hướng trạm không gian AAA về phía hành tinh của ta. Giữa khu vực BC con tàu thắng dần lại và chuyển sang quỹ đạo tròn.

- Thế ta đã bắn rơi nó chưa? - Thế tử Vacker sốt ruột hỏi.

- Thừa Thế Tử, chưa. Hệ thống phòng không tự động của chúng ta chỉ làm việc trong khu AB.

- Ta phải tăng phạm vi hoạt động hệ thống phòng không của chúng ta. Và đừng quấy rối ta về chuyện đó trong khi chơi gold! Những công việc về an ninh quốc gia không thuộc về phần việc của tôi mà là công việc của Thái Tử.

Đầu To im lặng khó chịu.

- Tiếp tục đi - Nhà vua nói.

- Tiếp đó vỏ của con tàu vũ trụ bị một thiên thạch đụng phải. Thế là sinh vật trong đó bò ra ngoài. Nó đu bằng một sợi dây và lúc đó tiếp xúc với khu vực B.

- Biên giới của khu vực B lại đúng ở đó hả! Thật là lạ! - Thế Tử Vacker nói.

- Thừa Thế tử, với khoảng một triệu dặm thì biên giới chỉ là một ly. Đây là một sự tình cờ nhưng sự việc xảy ra đúng như vậy. Sinh vật từ trong con tàu leo ra và vừa vắn lợt vào phạm vi hoạt động của tên lửa Ánh Sáng Bạc của chúng ta. Tất nhiên, lúc đó chúng ta đã đồng thời bắn một cái vỏ ánh sáng bạc bắt nó xuống mà không bị tan xác để giao cho Viện động vật nghiên cứu. Sự đáng tiếc là sinh vật đó biến mất không để lại dấu vết trong phạm vi Thành phố phục vụ Anpha ...

Theo báo cáo của Trạm Rađa thì lúc vừa chạm đất, chiếc vỏ ánh sáng bị vỡ tan.

Sau một giây im lặng, Đầu To báo cáo tiếp:

- Một vài giờ sau đó, trung tâm vô tuyến báo cáo rằng từ khu vực này có những sóng vô tuyến yếu ớt độ dài 6,17 được đánh đi với nội dung lập đi lập lại như sau:

"Đây Peter, đây Peter, July hãy lên tiếng đi em" Có rất nhiều khả năng là những tín hiệu vô tuyến này do sinh vật đó phát ra. Thần đã quyết định đến ngày Đại Lễ Mùa Xuân sẽ bắt sinh vật đó đưa vào Viện động vật nếu như nó còn sống. Tất cả những điều đó sẽ không có ý nghĩa gì đặc biệt nếu không xảy ra chuyện ...

Đầu To dừng lại một chút để nhấn mạnh:

- Điều đáng ngạc nhiên nhất trong vụ này là thay vì xuất hiện ở Thành phố phục vụ, sinh vật đó lại tới được Thành phố có trí nhớ số 5. Không rõ bằng cách nào. Thần chưa đánh giá được đúng mức tầm cỡ của việc này.

Thiện Vương ngạc nhiên nhìn Đầu To:

- Ta chưa hiểu điều này!

- Thừa bệ hạ, thần cũng chưa hiểu điều này. Nói chung là không thể hiểu được. sự an ninh của hành tinh Oxy dựa trên cách bố trí cơ bản là chỉ có Trung Tâm mới giải quyết được việc giao thông giữa Thành phố trí nhớ và Thành phố phục vụ bằng con đường bí mật. Nó luôn luôn

được kiểm soát nghiêm ngặt. Từ trước tới nay thần cho rằng ngoài chúng ta ra không ai biết được con đường đó. Nhưng theo sự việc vừa mới xảy ra thì tất nhiên phải có người biết nó. Nhưng không biết là bao nhiêu người!

- Sinh vật từ Trái Đất có thể tới đó hoàn toàn tình cờ. - Thái Tử Recker nó.

- Không! Con nên nhớ rằng trong thời gian như vậy thì không thể được. Nhất là nếu không có kẻ đồng lõa. Thiện vương bác ý kiến Thái Tử.

- Sinh vật này có thể sản xuất được Oxy và có cả dự trữ thực phẩm. Vậy nó có thể tự đi được. Còn những thần dân phục vụ hoặc thân dân có trí nhớ dù có biết rõ con đường đó cũng không thể nào vượt qua được.

- Tôi đề nghị. Tìm hiểu rõ sự việc, bắt lấy nó và đem hành hình - Thế Tử Vacker nhấn mạnh - Và chúng ta phải tăng tầm hoạt động của tên lửa phòng không. Tôi nhấn mạnh điều này ngay cả nếu như hoàng huynh Recker thân mến vẫn cho rằng hệ thống tên lửa phòng thủ hiện tại của hành tinh Oxy đã hết sức an toàn rồi.

- Hoàng đệ thân mến chưa biết được sự phát triển tiếp tục của sự việc kia nhưng ta lại biết - Thái Tử Recker lạnh lùng nói - Ta không cần phải tìm kiếm và bắt giữ sinh vật này nữa vì nó tự báo từ Thành phố trí nhớ. Hiện nay ta đang giữ trong lâu đài của ta. Ta đưa nó bằng đường bay bí mật về thành phố Oxy. Ta đã đoạt được tất cả trang bị dụng cụ của nó. Bây giờ nếu đưa nó ra hành hình quá sớm, là một sự ngớ ngẩn vô cùng vì ta không thể biết được những đứa nào đã giúp đỡ nó.

- Nếu nó không khai những người đã giúp đỡ nó thì sao?

- Nó sẽ khai thôi - Recker nói - Nó sẽ khai bởi vì nó muốn trở lại với con tàu vũ trụ của nó. Ta đang làm nó tin rằng ta sẽ đưa nó trở lại con tàu. Ta đã tiếp đón nó hết sức niềm nở. Ngay từ khi còn ngồi trong máy bay ta đã bỏ những giọt thuốc hưng phấn vào nước uống để ru ngủ sự lo lắng và cánh giác của nó.

- Tại sao chúng ta phải nuông chiều nịnh nọt nó thay vì ...

- Nếu hoàng đệ của ta mong muốn và việc đó phục vụ cho sự an ninh của hành tinh tốt hơn ta sẽ lập tức giao kẻ bị bắt cho hoàng đệ - Recker nói.

- Ôi chao! Sao lại phải bàn lòng vòng đến kẻ bị bắt? Chúng ta bàn xong chưa? - Vua hỏi.

- Tàu bệ hạ, sắp xong ngay thôi - Đầu To đáp - Trong thời gian chúng ta quan sát sinh vật này. Thần muốn đề nghị một vài biện pháp an ninh bổ sung. Chúng ta cần tập tước kiểm tra lại tất cả các sách giáo khoa, các bài bản giải trí và các chương trình vô tuyến mà chúng ta phát ở các Thành phố phục vụ. Còn các tài liệu chuyên môn gửi đến Thành phố những người có trí nhớ cũng phải đưa vào các máy xử lý để kiểm tra và phân tích lại. Vì qua việc này ta buộc phải nghĩ rằng có lẽ trong đó còn sót một cái gì kích thích sự suy nghĩ và gây ra sự lo lắng. Rất có thể toàn bộ việc này là một biện pháp cân thận hơi thừa vì trước đây chúng ta đã thử trên hai ngàn lần đọc thì không có một bản nào nào có sự kích thích hoặc có ý nghĩ không ghi trong chương trình.

- Các vị định bàn tới bao giờ nữa đây? - Thế Tử Vacker sốt ruột cắt ngang - Nếu ta còn nghi ngại ở các quyển sách thì sau giờ làm việc nên cho tăng gấp đôi phần rượu. Như vậy là rẻ nhất và không gây thêm điều gì. Thưa quý vị, hôm nay tôi còn muốn đi săn nữa.

- Thưa Thế Tử, chúng ta thảo luận đến đây là đủ. - Đầu To nói - Tôi chỉ muốn xin phép được ra

lệnh báo động trong trường hợp cần thiết.

- Điều này phụ thuộc vào ông hoàng huynh của ta - Thế tử Vacker nói châm biếm - Khi người bảo vệ cao nhất của nền an ninh quốc gia đang làm phận sự thì ta có thể an tâm mà đi sẵn ...

Chương 28

PETER CÓ PHẢN BẠN KHÔNG?

Peter ngồi trên chiếc ghế dài, mệt mỏi rũ rượi như người vừa leo núi ba ngày đêm liền. Nhưng anh mới ngồi nghỉ được một lát thì lại nghe điệu nhạc êm dịu của đồng hồ. Tiếp theo đó là một tiếng cồng trầm buồn. Cánh cửa lớn tự mở, Peter bước ra. Anh vừa đặt chân xuống, tấm thảm lăn bắt đầu chuyển động qua các phòng và các lối đi. Những chỗ lên xuống biến thành những bậc thang máy. Chúng đem anh tới một phòng ăn rộng rãi và tráng lệ. Bàn ăn được dọn cho hai người. Tấm thảm lăn đưa anh tới cửa thì cánh cửa phòng ăn mở rộng. Phía đối diện, cánh cửa cũng mở rộng và Thái Tử mỉm cười bước vào. Ngoài hai người chẳng có ai trong phòng. Hoàng tử ra dấu chào khách thật niềm nở và họ ngồi đối diện nhau trước một bàn ăn vô cùng sang trọng. Bên cạnh chén đĩa và bộ đồ ăn vàng kể rõ các món ăn và thức uống của bữa ăn hoàng gia. Peter ngạc nhiên nhìn tờ thực đơn trên giấy quý. Thái tử liếc nhìn anh và mỉm cười.

- Thực đơn ngày hôm nay đã được in bằng tiếng nói hành tinh của ngài - Thái Tử mỉm cười - Và ngài thấy không, ngài cũng hiểu tiếng nói của tôi.

- Thưa ngài, quả thật là như vậy - Peter vẫn chưa hết ngạc nhiên - Luôn tiện tôi xin nhắc lại rằng chiếc máy phiên dịch của tôi biến mất và tôi cũng nhận thấy ngài cũng hiểu được tôi mặc dù tôi noi bằng tiếng của Trái Đất.

- Còn tôi thì dùng tiếng nói của bản địa. Nhưng chúng ta hiểu được nhau. Rất đơn giản, trong bộ quần áo của ngài có cài chiếc máy phiên dịch. Được ngài vui lòng đồng ý nên chúng tôi đã nghiên cứu chiếc máy phiên dịch liên hành tinh của ngài và sản xuất tiếp vài chiếc. Đó là một chiếc máy rất tinh xảo! Ở xứ các ngài người ta chỉ tạo máy móc theo kiểu khác hẳn chỗ chúng tôi nhưng không kém phần hấp dẫn. Máy móc của chúng tôi nhẹ, rất nhỏ và rất dẻo, có thể uốn được và gắn vào túi hoặc cổ áo. Suýt nữa tối quên mất tôi phải xin lỗi ngài: chắc vừa rồi ngài cảm thấy khó chịu khi chúng tôi thay thế những đồ dùng mang theo từ Trái Đất bằng những quần áo sạch sẽ. Chúng tôi sẵn sàng cung cấp ngài mọi thứ mà ngài cần dùng. Tất nhiên đến khi ngài lên đường trở lại con tàu vũ trụ của ngài, chúng tôi sẽ trao trả tất cả mọi đồ dùng lại cho ngài.

Thái Tử nói chuyện vui vẻ, ánh mắt thân ái cởi mở đến mức lúc này Peter không biết là có nên tin hay không. Nếu người ta có những ý định không tốt với mình, đương nhiên họ có thể khử mình từ lâu. Hoặc tổng mình xuống đám người mang vôi. Hoặc bỏ vào một chiếc lồng cho những người tò mò đến xem như ở một vài hành tinh thù địch khác. Anh cho rằng những cảm nghĩ xấu của anh trước đây là do anh quá sợ hãi, sốt ruột và thiếu tin tưởng mà thôi. Như vậy việc họ thu quần áo anh đã mặc không biết bao nhiêu tháng nay chưa giặt để đưa cho anh một bộ quần áo sạch sẽ là tự nhiên và logic. Và cũng ở đây nơi có bầu không khí trong sạch giàu Oxy, nếu đi đâu anh cũng kè kè chiếc túi với máy hô hấp, bình chứa Oxy và các dụng cụ dư thừa khác thì người ta có buồn cười cũng là logic. Tất nhiên là vậy. Nhưng tại sao trong đây phòng anh lại không có một chiếc tủ mở ra để anh có thể tự mình cất giữ những thứ đó. Tại sao họ không cho anh một ngăn kéo tủ hoặc một cái rương? Hay đó là thiếu sót của anh? Nếu anh go vào vách phòng, có lẽ một cánh cửa tủ đã mở ra ... Nhưng khi nãy anh bỏ máy móc, dụng cụ, quần áo cạnh bồn tắm? Bây giờ thì cũng vậy thôi. Chuyện đã qua rồi. Nhưng không, hãy còn may mắn. Vì anh vẫn đeo chiếc nhẫn cưới của anh ở ngón tay ... Anh cầm thực đơn lên xem. Đầu tiên có một loạt món khai vị như cá biển và các rau trộn. Sau đó là súp, thịt rán, trái cây, phôma, crem và món tráng miệng. Đây không phải là một thực đơn ở khách sạn mà ta phải chọn mà là bản kê tất cả các món ăn của bữa tiệc. Theo thực đơn sẽ có bốn mươi món sơn hào hải vị. Nhưng đột nhiên dạ dày của Peter như muốn cứng lại. Anh nhớ lại những người mang

vòi với các ống hút và món chác đặc với muối. Anh nhớ lại ON con khi kiếm được nấm tươi và rễ cây đã cho là những món ăn thượng hạng...

- Chúc sức khỏe và tình hữu nghị của chúng ta - Thái tử giơ tay lên nói.

Mặt bàn tự động mở ra và đóng lại nhiều lần. Những đĩa thức ăn mới được bày rất khéo cứ lần lượt xuất hiện. Họ chỉ ăn mỗi thứ một miếng. Khi họ không ăn một món và đặt dao đĩa xuống thì món tiếp theo lại xuất hiện.

Trong phòng nổi lên tiếng nhạc nhẹ êm dịu làm nền cho câu chuyện, làm cho Peter nhớ đến những tác phẩm của những nhạc sĩ trên Trái Đất đã qua đời từ lâu lắm rồi như Bach và Beethoven. Những nhạc cụ thì không giống như của Trái Đất. Khi thích, tiếng nhạc nghe khá rõ nhưng ngay khi họ bắt đầu nói chuyện thì nhạc tự động nhỏ đi và ầm ầm không làm ảnh hưởng đến câu chuyện.

- Ngài Peter, nếu ngài có một ước mong nào thì chúng tôi sẵn sàng ...

- Thừa Thái Tử tôi chỉ có một ước muốn duy nhất. Tôi muốn liên lạc vô tuyến với vợ tôi hiện đang ở trên con tàu vũ trụ.

- Điều này chúng ta sẽ thực hiện được trong ngày.

- Thừa ngài, một ngày trên này dài bao nhiêu?

Hoàng Thái Tử cười xởi lởi:

- Cũng chỉ dài như một ngày trên Trái Đất. Nhưng hình như trong quần áo của ngài có một chiếc đồng hồ và một cuốn lịch cơ mà.

-Tôi chưa kịp để ý - Peter ngượng ngập - Tôi chỉ mới mặc quần áo nên chưa quen và chưa hề cho tay vào túi. Bây giờ tôi mới nhận thấy là áo cũng có túi.

Trên bộ quần áo, nhiều nơi có những khóa kéo mảnh như sợi chỉ. Peter vừa đụng vào khóa là anh có một cay viết mạ vàng rất thanh mảnh, một cuốn sổ ghi chép giấy trắng và một cuốn lịch. Trên bìa cuốn lịch có ghi: Lịch năm Thiện Vương 1207.

Peter muốn đề nghị một điều, nhưng ở giữa bàn tiệc với Thái Tử nói ra quá bất tiện. Anh tìm khắp các túi không thấy đồng hồ, anh vừa định nói lên điều đó thì anh thấy cả hai mắt nhắm nháy, đó chính là những đồng hồ nhỏ. Mặt đồng hồ bên trái chia thành 12 phần và mặt đồng hồ bên phải chia thành 20 phần.

Thái Tử giải thích:

- Chiếc đồng hồ bên trái chỉ theo giờ Trái Đất còn chiếc đồng hồ bên phải chỉ theo giờ của chúng tôi. Nhưng ngày thì dài bằng nhau. Tùy ngài muốn sử dụng chiếc nào cũng được.

Peter hỏi:

- Vậy trên này cũng có một chiếc đồng hồ của Trái Đất?

- Trong khi ngài đang tắm chúng tôi đã đủ thời gian sản xuất theo mẫu của ngài. Còn ở ngon tay ngài đeo cái gì đẹp thế? - Hoàng Tử nhìn vào tay Peter hỏi.

- Tôi sẽ rất vui sướng nếu tôi có thể tặng Thái Tử thứ nhỏ mọn này để kỷ niệm tính mến khách

đáng yêu của ngài. Nhưng đó là vật duy nhất mà trong đời tôi không được phép rời nó ... Đó là quà đính hôn của vợ tôi. Ở Trái Đất chúng tôi, sau khi đính hôn, mỗi người phải luôn luôn mang theo một chiếc nhẫn vàng như thế này ở ngón tay áp út của bàn tay trái. Đó là dấu hiệu của tình yêu. Đeo chiếc nhẫn nghĩa là hai người thuộc về nhau, vĩnh viễn yêu nhau.

- Nếu không có cái vòng này thì các ngài sẽ không biết điều đó à? - Thái Tử mỉm cười hỏi.

- Có thể Thái Tử coi đó là một tập quán lạc hậu. Nhưng Trái Đất là tổ quốc của tôi. Và những phong tục tập quán của vợ tôi đối với tôi là thiêng liêng.

- Tất nhiên, tất nhiên - Thái Tử lịch sự gật đầu.

Lúc này họ đã tới món ăn thứ hai mươi. Các món ăn đều mang những tên của Trái Đất: Chim trĩ quay, Gà tiềm hạt dẻ, Bánh bông lan táo ... và khẩu vị cũng giống những món ăn của Trái Đất nhưng còn tinh tế hơn. Điều đó có phải do không khí? Hay là do anh đang rất thèm các món ăn của Trái Đất? Ở tất cả các món anh đều cảm thấy một hương vị dễ chịu không thể bắt trước được. Ngay cả các thức uống cũng tuyệt hảo. Anh chỉ nhắm chút rượu để khỏi bị bốc lên đầu. Nói chung, không những chỉ có rất nhiều rượu vang mà còn có dồi dào nước trái cây, sữa chua, nước khoáng, trà và cà phê bày trên bàn.

- Tôi muốn xin phép hỏi Thái Tử. Quý ngài có những kế hoạch nào đối với tôi?

- Chúng tôi không theo kế hoạch nào cả. Đối với chúng tôi, ngài là một vị khách quý. Trung tâm Thiên Văn của chúng tôi đang tiến hành tính toán bất liên lạc với con tàu của ngài. Và khi nó tới một vị trí thuận lợi, chúng tôi sẽ đưa ngài trở lại với con tàu vũ trụ của ngài. Theo như chúng tôi được biết, nó mang tên Nhân Loại. Chúng tôi muốn rằng trong thời gian chờ đợi, ngài luôn cảm thấy khỏe khoắn và sẽ tự lo cho chương trình hoạt động của ngài. Ngoài ra tôi muốn đề nghị với ngài là không từ chối lời thỉnh cầu của Viện hàn lâm khoa học Oxy. Chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài thuyết trình cho vài buổi về Trái Đất. Chúng tôi luôn luôn đánh giá cao tất cả những điều có thể giúp chúng tôi mở rộng được kiến thức.

- Rất hân hạnh - Peter nói - Thưa ngài, tôi rất sẵn sàng.

- Còn tối nay, chúng ta được Công Chúa Tóc Vàng, vị hôn thê của tôi mời tới dự dạ hội. Mọi người sẽ đón tiếp ngài nồng nhiệt. Khi về phòng ngài sẽ thấy chương trình dạ hội. Muốn đi chơi hoặc lái xe xin ngài ấn nút mạ vàng. Tất nhiên là chiếc máy phiên dịch sẽ làm việc này. Hay ngài có một sở thích nào khác.

- Tôi chỉ muốn tái ngộ với vợ tôi, với July ...

- Đương nhiên chúng tôi sẽ thông báo cho ngài ngay khi lập được liên lạc. Nếu ngài còn bất kỳ một ý thích nào khác, chỉ cần ngài nói lên thành tiếng, lập tức máy xử lý sẽ phục vụ ngài!

Chương 29

MỘT BUỔI TỐI SÁNG 7 MẶT TRẮNG

Chiếc thảm lăn đưa Peter trở lại dãy phòng của mình. Anh nhận thấy rõ rằng anh đi qua nhưng gian phòng hoàn toàn khác những phòng anh đã qua để đến phòng ăn. Hình như họ muốn cho anh thấy lâu đài này như một mê cung để anh tự hiểu không thể tìm cách tự vượt ra khỏi lâu đài! Nhưng lúc này anh càng không có ý định làm gì. Bữa tiệc trưa thật thịnh soạn. Cách đối đãi của Thái Tử thật nhã nhặn đáng mến. Nhưng khi còn một mình, anh lại cảm thấy nao nao bất an.

Bây giờ chiếc thảm lăn vừa dừng lại trước dãy phòng quen thuộc. Cánh cửa tự mở ra. Anh cảm thấy thích thích. Anh lướt qua các phòng. Anh tới một phòng làm việc hay trang trí sang trọng giống ở Trái Đất. Trong phòng có một cái ghế nệm rất êm, một bàn viết và một bàn để hút thuốc.

Anh ngạc nhiên lắm lắm.

- Thật kỳ lạ, một phòng làm việc mà chẳng có cuốn sách nào cả.

Chưa dứt lời đã thấy trên mặt bàn viết hiện ra hai ô phiếu thư mục. Peter ngồi vào chiếc ghế nệm và với lấy ô phiếu bên trái. Nó chưa có một cuốn catalog micro phim với đầu đề Mỹ học. Ô phiếu kia bên phải liệt kê các tác phẩm khoa học. Anh ấn vào một chiếc nút trắng trên hộp phiếu thì trên mặt bản lần lượt hiện lên các đề mục nhỏ của thư mục khoa học: sinh học, vật lý vũ trụ, toán học ...

- Đầu tiên thì như thế là tạm đủ - Peter vừa thốt lên thì tập thư mục biến mất.

Anh cho tay vào túi lấy cuốn lịch ra. Lịch túi năm Thiên Vương 1207. Trên trang đầu của cuốn lịch có in ảnh của gia đình Thiên Vương XIII. Ảnh vua, ảnh hoàng hậu Ngàn Lăn Đẹp với hai hoàng tử: Thái tử Recker và Thái tử Vacker. Bên ảnh Thái Tử Recker người sẽ nối ngôi vua là ảnh vị hôn thê Công Chúa Tóc Vàng.

Ở trang hai là bản đồ địa hình của hành tinh Oxy: hai bán cầu với mười bảy lục địa và các đại dương. Như vậy ở đây người ta cũng biết hành tinh Oxy không phải một đĩa dẹt mà có dạng cầu ... Người ta biết điều đó ... Và người ta còn biết gì nữa nhỉ? Peter tò mò tiếp tục dở cuốn lịch và càng coi càng thấy ham. Những bản đồ chi tiết, các số liệu thống kê, các sự kiện lịch sử .. Bây giờ ta đang ở đâu - Peter tự hỏi. Trên tấm bản đồ đầu tiên là mười bảy lục địa. Các lục địa đều gần lớn như châu Úc và cũng có hình dạng tương tự. Có một lục địa lớn hơn tất cả lục địa Âu Á của Trái Đất. Còn các lục địa nhỏ nằm theo như một đường viền phía đông lục địa lớn. Đại dương đen rộng lớn nằm giữa các lục địa. Trong bản đồ có ghi rõ mười một lục địa không có người ở. Phần chính của lục địa lớn là đồng bằng. Các thành phố phục vụ đều nằm ở đồng bằng và trên bản đồ được ký hiệu bằng những hình vuông màu xám được đặt tên bằng những chữ cái và con số. Peter tìm thấy khu vực Anpha. Trong khu vực này tất nhiên có Thành phố phục vụ mà từ đó anh đã ra đi. Trên bản đồ không hề vẽ đường giao thông, không có hệ thống hàng động phục vụ ngày Đại Lễ Mùa Xuân. Anh bỏ khá nhiều thời gian nghiên cứu bản đồ Thành phố những người có trí nhớ. Nhưng vô hiệu, anh không thể tìm được các cửa bầy va các con đường lẫn. Trên trung tâm về phía bắc của lục địa lớn có nhiều đồi. Theo bản đồ thì các Thành phố trí nhớ nằm trên đồi. Trên các lục địa mang số II, III, IV, V cũng có các Thành phố trí nhớ. Chúng có vị trí như hoàn toàn độc lập với nhau. Ta chỉ có thể đoán được sự liên quan giữa chúng qua cách sắp xếp trên bản đồ. Peter không biết rõ nơi anh đến với ON là thành phố thứ mấy vì gần

vùng Anpha có tới ba thành phố như vậy. Nên trong thực tế chữ gần đó là bao nhiêu Peter không thể xác định được. Tuy nhiên trên bản đồ có ghi tỷ lệ xích nhưng ảnh chỉ có thể ghi được khoảng cách theo đường chim bay. Còn bản đồ này dấu kín không vẽ các sông, thung lũng và các đường đi.

Trong các lục địa nhỏ, chỉ có một lục địa không mang số. Theo bản đồ thì những núi cao nhất tại các lục địa này nằm khá xa các lục địa có người ở và có hai biển kín. Một biển gọi là Biển Xanh còn biển kia gọi là Sinh Thủy. Trên lục địa đó là Thành phố Oxy. Vùng thấp nhất của nó có độ cao hai ngàn mét trên mặt biển.

Trang tiếp theo của cuốn lịch bỏ túi là một bản đồ của Thành phố Oxy. Đây không phải là một bản đồ giống chiếc sơ đồ thành phố thường gặp ở Trái Đất mà là một bản đồ chụp rất tinh tế. Peter có thể nhận ra các đỉnh núi, những cảnh trí rất đẹp với các suối nguồn, thác nước, những đường xe hơi chui ngầm qua núi, những công việc và các lâu đài tráng lệ. Anh nhận ra cả lâu đài của Thái Tử Recker. Sau giây lát tìm kiếm anh nhận ra cả quảng trường có đài phun nước mà anh đặt chân lần đầu tiên đến đây. Có điều đặc biệt, không có chỉ dẫn gì về sân bay nhưng có lẽ chính là quảng trường này đây. Peter tiếp tục quan sát các lâu đài, các dinh thự, các ngôi nhà nhỏ trong rừng, các cung thể thao, các bích họa, các quảng trường, các con đường nhỏ đến lên núi và các đại lộ ngăn thành nhiều tuyến có trồng hoa. Đặc biệt là không có công trình nào giống cái nào: Mỗi nhóm điêu khắc, mỗi đài phun nước, mỗi tượng đài, mỗi thác nước đều cso hình dáng màu sắc khác nhau và gây cho ta cảm giác khác nhau.

Bây giờ anh gần như đoán chắc: chỗ quảng trường phía tây nam thành phố đúng là chỗ sân bay anh đã hạ cánh. Anh ghi nhớ đường đến đây thật kỹ.

Trên bản đồ thành phố cũng có những số liệu thống kê. Toàn thành phố oxy chỉ có mười ngàn dân. Trong mười lăm Thành phố có trí nhớ thì có năm triệu nhà khoa học và nhà nghiên cứu. Còn trong hàng ngàn Thành phố bê tông của lục địa lớn có tám tỷ sinh vật.

Peter tiếp tục lật phần lịch. Ở đây năm chia thành hai mươi tháng. Ở lục địa trung tâm luôn luôn có khí hậu dễ chịu, nhiệt độ giao động từ 20 - 26 độ C. Nhiều ánh nắng, thỉnh thoảng có những trận mưa bụi. Một năm gồm có ba trăm ngày. Vậy mỗi tháng có mười lăm này. cứ ba ngày lại tới ngày hội của một gia đình. Những người dân của thành phố Oxy được gọi là Tạo Nhân. Đó là con cháu của giòng họ mà trước đây 1.207 năm đã tạo lập ra Torót Oxy. Trong cuốn lịch có ghi rõ sự thành lập dựa trên một điều cam kết. Tổng giám đốc đầu tiên Hard (cứng rắn) sau này lên ngôi với danh hiệu Thiện Vương I có một giấc mơ, trong đó theo lời báo mộng của Chúa, đã mua lại tất cả các khoảnh đất còn có thể cứu kịp trong khu vực có biển và lục địa bị ô nhiễm.

Nhờ thiên tài và nghị lực cộng với khả năng tổ chức ưu việt của Người, sau khi tham khảo ý kiến hàng ngàn hàng vạn các nhà bác học, công nhân chuyên nghiệp và thợ xây dựng ở hành tinh, ông ta đã cho xây dựng theo kế hoạch của mình và sáng lập ra triều vua Thiện Vương. Bằng cách đó, ông đã mang lại đời sống hạnh phúc cho một trăm gia đình và cứu được hàng tỷ sinh vật khỏi bị chết ngạt. Sau đó lịch sử tóm tắt về những tiến bộ mà hành tinh đã trải qua dưới từng triều vua một. Thiện Vương IV đã sáng lập ra Viện Hàn lâm khoa học. Thiện Vương V tổ chức các cuộc thi có sẵn và tổ chức các cuộc đi săn ... Tới đây Peter hơi ngạc nhiên: Săn đuổi à? Chạy thi với chó à? Vậy ra hành tinh Oxy cũng có động vật.

Trong các ngày hội lớn của một trăm gia đình thì đầu tiên là ngày hội lớn của Hoàng gia. Trong cuốn lịch chỉ dẫn chính xác diễn biến và nghi lễ của ngày hội. Ví dụ khi nào thì khách khứa tới, mặc quần áo nào dự hội, các cô gái trang điểm trên tóc bằng những loại hoa nào, còn các nàng thì phải cúi rạp tới mức nào. Trong đó cũng còn nêu những điểm chính của nghi lễ. Cuộc duyệt binh của đội cận vệ hoàng gia (Như vậy là cũng có đội cận vệ). Một cuộc thi thơ. Một vũ hội. Các cuộc thi đấu thể thao. Và một cuộc đi săn kéo dài hai ngày.

Tên các gia đình có thể tham dịch ra tiếng nói của Trái Đất như sau: Kim Hoàn, Chung Thủy, Khôn Ngoan, Hiền Nhân, Đầu Tò, Tráng Lê, Dịu Dàng, Mỹ Tuyền ... và tương tự vậy. Tới mỗi tên gia đình có ghi lại những hành động và cống hiến của gia đình. Và tất nhiên là chương trình đại hộ của từng họ.

- Như vậy hôm nay là ngày nào nhỉ?

Trên bàn xuất hiện ra lời đáp "Ngày thứ sáu của tháng thử mười một, đó là ngày hội của giòng họ Tóc Vàng"

Peter tham khảo trong cuốn lịch bỏ túi và biết rằng Công Chúa Tóc Vàng vị hôn thê của Thái Tử mở một vũ hội vào mười một giờ tối.

Peter vừa gấp cuốn lịch bỏ túi lại thì mặt bàn tự động mở, một gói nhỏ hiện ra trước mắt anh. Trong đó, một tấm thiệp mời bằng giấy gió, viền vàng với nội dung: "Công Chúa Tóc Vàng rất hân hạnh mời con người từ Trái Đất tới dự cuộc vui của người". Sau đó là một thiệp mời của gia đình Kim Hoàn đi săn cáo. Một giấy mời dự buổi thi đấu quần vợt. Một giấy mời dự buổi cooctay ở Viện Hàn lâm khoa học. Giấy mời ...

Peter tự nhắc nhở mình, cuộc sống ở đây hấp dẫn thật đấy. Nhưng ta chỉ muốn lưu lại ở đây càng ngắn càng tốt. Anh bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài: Dưới bầu trời xanh thẫm các cây quý chen nhau, cây hồng, cây thông, cây bồ đề ... Các vì sao sáng lấp lánh muôn màu như những viên kim cương. Và Mặt Trăng, không phải là một Mặt Trăng mà có một, hai ... bảy trong số mười hai Mặt Trăng đang chiếu sáng ánh vàng bạc trên bầu trời. Nghĩa là ở bảy vị trí khác nhau trên bầu trời có những vầng trăng lớn và nhỏ khác nhau ... Và ở một nơi nào đó còn có một con tàu vũ trụ đang bay vòng quanh hành tinh này, con tàu Nhân Loại.

Peter nhìn vào chiếc nhẫn của July tặng trên ngón tay mình. Đó là bí mật của báu vật duy nhất anh còn bảo vệ được. Trong đó có một máy thu phát vô tuyến hết sức tinh vi. Nhưng trong phòng này có chiếc máy xử lý làm việc theo tiếng động, ghi nhận mọi tiếng nói, nên anh không được phép sử dụng. Các trạm kiểm soát của hành tinh Oxy sẽ ghi nhận được mỗi cuộc điện đàm mà anh tìm cách phát đi. Nếu anh tìm cách thu các tín hiệu của July thì chiếc máy xử lý gắn trong phòng này cũng sẽ nghe được. Vậy khác gì thông báo cho chủ nhà biết anh còn một chiếc máy thu trong người. Anh chỉ có thể ra ngoài trời, tới một nơi rất an toàn - nếu còn có một nơi như vậy - để tìm cách tiếp nhận sóng vô tuyến phát từ con tàu vũ trụ Nhân Loại ... July hiện ở đâu? Con tàu Nhân Loại ở đâu? Ta có thể trở về con tàu được không?

Ánh sáng xanh của các Mặt Trăng lấp lánh trên chiếc nhẫn của anh. Cùng lúc đó trên bàn bàn dật lên một tiến hiệu nhấp nháy màu lục, anh nghe thấy tiếng nói bằng ngôn ngữ của Trái Đất:

-Ông Peter Mac Gulliver. Chúng tôi thiết lập được liên lạc với con tàu vũ trụ ...

Chương 30

ĐÂY JULY! ... ĐÂY PETER!!!

J- uly!

- Peter!

- Em quý mến nhất của anh!

- Anh yêu mến nhất của em!

- Như vậy là em vẫn sống!

- Em đã lo cho anh biết bao!

Đó là những trao đổi hạnh phúc của cặp uyên ương qua làn sóng vô tuyến.

- Như vậy em vẫn khỏe chứ?

- Còn anh, anh vẫn khỏe chứ?

- Chúng ta lại sắp đoàn tụ.

- Chúng ta sẽ quay về Trái Đất.

- Em hãy ráng kiên nhẫn ở trong con tàu.

- Anh vẫn ổn chứ? Tất cả đều ổn chứ anh?

- Những người trên hành tinh này sẽ giúp đỡ để anh có thể sớm trở lại với em.

- Em có nên hạ cánh con tàu đón anh không?

- Hôm nay anh chưa có thể trả lời được, em July thân mến. Theo anh biết thì hiện nay người ta đang giải những bài toán để xem chúng ta gặp nhau ở đâu và khi nào là ít nguy hiểm và tốt nhất ...

- Em có nên hạ cánh chỗ gần anh?

- Không! Đừng July. Trong bất kỳ trường hợp nào cũng không hạ cánh. Anh sẽ xuất phát từ dưới này nhưng không biết là khi nào. Người ta sẽ thông báo điều này cho em và cho anh. Em có thật khỏe không?

- Em vẫn khỏe anh ạ. Còn anh? Anh yêu của em?

- Tất cả đều ổn em ạ.

- Anh mong tới ngày gặp lại em quá!

- Chúng ta sẽ hạnh phúc biết bao.

- Em sống trong tàu vũ trụ thế nào? Có buồn tẻ không? Khi anh biến mất em có hoảng hốt lắm không? Em có được các trạm không gian lo việc cấp cứu không?

- Có chứ anh. Đoàn cấp cứu với con tàu RA-1. Em không thiếu gì hết ... Em chỉ lo lắng rất nhiều thôi ... Bây giờ, thì mọi việc đều tốt lành. Peter, anh hãy cẩn thận giữ mình!

- Em cũng phải giữ gìn sức khỏe.

- Em yêu anh quá.

- Anh cũng yêu em vô cùng!///

Đến đây, liên lạc vô tuyến bị gián đoạn.

Tim Peter đang đập rộn ràng đến mức suýt nữa nó nháy ra khỏi lồng ngực. Anh quá xúc động nên không nhớ mình đã thông báo hết những điều quan trọng chưa ... Như thế là được rồi. Thái Tử đã giữ lời là hứa đầu tiên. Bây giờ đã liên lạc được vô tuyến. July còn sống, nàng vẫn khỏe, một con tàu cấp cứu đang ở gần nàng ... Bây giờ anh chỉ cần phải kiên nhẫn đôi chút. Khi nào về Trái Đất thân yêu họ sẽ nghỉ ngơi cho hồi sức ...

Trên mặt bàn lại hiện ra một chiếc cốc chứa một thức uống màu lục. Peter cầm lấy uống một hơi và hoàn toàn mê mẩn. ÔN và ORO và những người mang vôi đối với anh giờ đã quá xa xôi, gần như trước đây anh chỉ mơ thấy họ mà thôi.

Chương 31

BA BẢN BÁO CÁO

BÁO CÁO

Thành phố OXY 7/11/1207, 9 giờ 20. Phòng thí nghiệm báo cáo Trung Tâm.

Những mẫu viên OXY tìm thấy trong bình chứa OXY của máy hô hấp chứng tỏ rằng sinh vật ở Trái Đất đã làm việc tại một trong nhiều máy công cụ của thành phố phục vụ.

BÁO CÁO

Thành phố OXY 7/11/1207, 11 giờ 86.

Cuộc phân tích hóa học về chiếc mũ chụp và giày của kẻ đột nhập đã có thấy những vết bẩn có nguồn gốc từ nhiều loại đất khác nhau.

Phân tích các hạt đất cho thấy sinh vật rời thành phố bê tông tới bồn bờ biển vào ngày ĐẠI LỄ MÙA XUÂN nó đã đến rất gần cửa hang. Sinh vật đã tới thành phố có trí nhớ bằng cách đi bộ theo con đường bí mật.

Ở đầu giày tìm thấy những dấu vết phún thạch và đất thịt. Đất thịt có chứa đất màu, những mẫu nấm, mẫu men và lá mục. Từ các lớp bẩn của đế giày có thể xác định được rằng, sinh vật đã nhiều lần rời khỏi thành phố trí nhớ và đã nhiều lần trở lại đó vì các dấu vết cũ mới thành nhiều lớp chồng lên nhau.

BÁO CÁO

Thành phố OXY 7.11.1207 - 18 giờ.

Khu vực A-B báo cáo trung tâm:

ORO 91 đã gặp gỡ sinh vật Trái Đất lần đầu tiên trong nhà hắc. Nó đã thỉnh cầu ORO 91 giúp đỡ và tiếp nhận.

ORO 91 đã lập tức báo cáo Trung Tâm sự có mặt của sinh vật Trái Đất! Theo tính toán của máy tự động thì xác suất là ORO 91 không biết gì về con đường bí mật mà sinh vật Trái Đất đã đi từ Thành phố phục vụ đến Thành phố trí nhớ! Não đồ âm tính.

Tuy vậy, để đảm bảo an ninh, ORO 91 cũng phải xóa trí nhớ và đẩy xuống thành phố phục vụ 78.

Chương 32

TỐI TIẾP TÂN TẠI LÂU ĐÀI

Điều nhạc êm ái của đồng hồ lại nổi lên. Tuy không có yêu cầu, cửa phòng tắm cũng tự động mở. Điều đó nhắc Peter rằng anh phải chuẩn bị để đi tự dạ hội của công chúa.

Lần này bước ra khỏi bồn tắm anh không hề ngạc nhiên khi thấy tất cả quần áo trên ghế dài biến mất. Thay vào đó là một bộ lễ phục mới.

Theo cách tính giờ ở đây, anh được mời dự buổi ăn tối lúc 18 giờ. Tính đổi ra giờ trái đất là 21 giờ 36 phút.

Nhưng manchette ở áo sơ mi của anh cũng là những đồng hồ nhỏ. Lần này anh thấy trong túi nhiều đồ dùng nhỏ nhỏ.

Còn vài phút nữa mới tới giờ đi nên anh ngồi ở chiếc bàn nhỏ trong phòng tiếp đón. Lúc đó anh chợt nghĩ và hỏi chiếc máy xử lý xem Thành phố Oxy có báo chí không.

- Thay lời đáp có một chồng họa báo và microphone hiện ra trên mặt bàn. Tờ báo ảnh xám trên cùng mang những tin tức mới nhất về vũ hội của Công Chuacs Tóc Vàng và tất cả cách thức chuẩn bị. Kiểu trang trí bằng hoa và các món chính của bữa tiệc. Một câu đề nghị ghi rõ rằng một vị khách quý đã tới hành tinh Oxy: quý ông Mac Gulliver là hành tinh Trái Đất xa xôi.

Ta phải cầm một tờ báo này về nhà làm kỷ niệm - Peter nghĩ thầm. Trạng thái vui vẻ của anh vẫn thêm lực cho đến khi những bậc thang máy đưa anh tới cửa chính của lâu đài. Cùng lúc đó, Thái Tử cũng vừa tới.

-Tôi không chọn được đủ lời để cảm tạ Thái Tử - Peter nói - Tôi đã được nói chuyện với vợ tôi. Nàng khỏe và đang chờ tôi, tôi càng phải cảm tạ Thái Tử về buổi tiệc lòng trọng này và mẩu tin trong báo.

-Ồ! Ngài nhắc đến những điều đó làm gì, đối với chúng tôi, đó cũng là niềm vui và vinh dự - Hoàng Tử vừa nói vừa cười, đồng thời ra hiệu cho Peter bước vào xe.

- Tôi mong rằng sẽ có lần được đón Thái Tử thăm Trái Đất của chúng tôi như một thượng khách. Có lẽ những người ở Trái Đất của chúng tôi cũng muốn giúp đỡ hành tinh của ngài điều gì đó. Ví dụ như để sản xuất đủ Oxy.

- Sao vậy ông Peter ? Hay là ông có cảm giác hàm lượng Oxy trong không khí ở đây không đủ - Hoàng Tử cười tươi hỏi lại.

Chiếc xe hơi đưa họ đi dọc theo đỉnh núi. Về chiều, cảnh đẹp hơn ban ngày. Lúc này đã có năm Mặt Trăng chiếu sáng. Xe không cần bật đèn pha. Nói chung cũng không cần đèn pha vì bộ phận radar của chiếc xe tự động phát hiện mọi chướng ngại. Do đó người đi xe có thể hưởng thụ mọi cảnh vật dưới ánh trăng bạc. Các ngôi nhà xây trên các sườn núi, ven rừng, trên bờ hồ và ở chân thác nước lấp lánh như những viên đá quý. Peter không thể xác định được đó là đèn thường, đèn neon hay một khí hiếm nào khác được dùng để tạo ra ánh sáng nhiều màu của các ngọn đèn. Nhưng tất cả đều thật tráng lệ. Đêm như thế này người ta càng cảm giác vùng núi này rộng lớn biết chừng nào. Không khí trong vắt như pha lê cho phép thấy những ngọn đèn của những ngôi nhà ở rất xa. Peter phá tan im lặng.

- Tôi không biết những số liệu trong cuốn lịch bỏ túi của tôi có đúng không. Nhưng tôi không thể tin rằng trong thành phố rộng lớn và tuyệt đẹp này lại chỉ có tất cả mười ngàn dân.

- Không có hơn đâu thưa ngài - Thái Tử trả lời.

- Kể cả người phục vụ à?

- Ở chúng tôi không có người phục vụ. Chúng tôi chỉ sử dụng người máy.

- Tôi thấy nhiều nhà quá ...

- Phải. Mỗi giống họ có những nhà ở của mình. Ngoài ra còn một vài chiếc vila ven hồ, một vài ngôi nhà nghỉ trên núi và tất nhiên là củ như chuối sắn nữa. Hơn nữa còn các ngôi nhà công cộng, các câu lạc bộ, viện hàn lâm, các nhà bảo tàng, nhà quốc hội và các ngôi nhà của viện kiểm sát kinh tế tối cao. chúng tôi còn có những chuồng ngựa, những nhà nuôi chó sắn, những chuồng nuôi chim ưng để đi sắn. Chúng tôi còn có các cung thể thao, các cảng thuyền buồm ... Ngài sẽ làm quen với tất cả những cái đó ...

Lâu đài Công Chúa Tóc Vàng có lẽ còn đẹp hơn cả lâu đài Hoàng Thái Tử. Những đài phun nước lấp lánh nhiều màu bao chung quanh tòa nhà chính màu trắng như tuyết. Những tia nước phun nhiều màu nhảy nhót ánh lên dưới ánh trắng. hàng ngàn cây cọ trong vườn hoa giống như những người lính canh chung quanh một lâu đài thần tiên.

Công Chúa Tóc Vàng, trong thực tế cũng là một mỹ nhân tuyệt đẹp, đang đứng chờ họ trên bậc thềm. Thái Tử giới thiệu Peter với công chúa và mọi người. Những chàng trai và cô gái đón anh bằng nhiều tràng vỗ tay.

Peter đã đọc nhiều cảnh này trong lịch sử cổ đại và thấy nhiều cảnh này trong các phim cổ đại: vũ hội cung đình, khiêu vũ các loại đồ uống. Không khí thơm phức. Đêm rực rỡ, năm Mặt Trăng tỏa sáng bạc. Tất cả như một cơn mê. Người ta lại mang tới một cốc bằng pha lê chứa chất nước màu lục mời anh uống. Anh lại cảm thấy bồng bênh: Ô nếu July hạ cánh xuống đây hưởng cảnh thần tiên này một hai tuần lễ ... Có lẽ chỉ cần ngộ ý với Thái Tử ...

- Quý ông Mac Gulliver, ông không nhảy à? - Một thiếu phụ mỉm cười hỏi anh.

- Thưa bà, có chứ, tôi rất vui thích ...

Đó là một điệu valse. Thiếu phụ lướt đi rất nhẹ nhàng. Nàng mặc một chiếc áo dài màu xanh tươi.

Anh thấy say sưa với điệu nhảy, với cô gái trong tay và quay tròn nhiều vòng. Cô gái nhắc:

- Ông cẩn thận đấy.

- Về điều gì?

- Nếu mặt ông áp vào mặt tôi có nghĩa là ông phải cưới tôi đấy.

- Thưa bà, tôi đã có vợ rồi.

- Tôi biết điều đó. Và nói chung tôi cũng không thể trở thành vợ của một người đàn ông Trái Đất được. Chưa kể là từ khi mới sinh, tôi được chỉ định người chồng tương lai của mình.

- Ở đây thường làm như vậy à?

- Phải. Muốn cho môn đăng hộ đối, ở đây có một quy tắc nhất định cho việc hôn nhân và điều đó không phải là xấu. Vì hôn phu của tôi rất đáng yêu. Tất nhiên, nếu khi hai người đính hôn đều phản đối quyết định thì Đức Vua có thể giải lời hứa của họ. Nhưng nói chung, chúng tôi thường không cần tới cách giải quyết đó. Bởi vì chúng tôi từ bé đã cùng học, cùng chơi với nhau nên hai người rất hiểu nhau, bạn tốt của nhau. Và tất cả chúng tôi đều đẹp và khỏe.

Peter ngạc nhiên và nhìn cô gái. Anh cho rằng cô ta đùa, cô thừa biết anh từ một hành tinh xa xôi tới đây. Nhưng thiếu phụ mỉm cười:

- Ông chưa tin à? Không phải chỉ có thế đâu. Người ta còn định rõ, chúng tôi được mấy con và lúc nào thì sinh con. Trong thành phố nào bất kỳ lúc nào cũng chỉ có mười ngàn Tạo Nhân sống, không nhiều hơn cũng không ít hơn.

- Điều đó làm sao thực hiện được? Điều khiển bằng cách nào?

Ồ! Có khó gì đâu! Máy tính điện tử giải quyết tất cả mọi việc. Ví dụ chúng tôi biết rằng sẽ có hai đứa con. Tuổi thọ trung bình của mỗi người là ba trăm năm ...

- Thật như vậy à? Ở trái đất cũng tôi, tuổi thọ chỉ bằng một nửa! Còn những người dân Oxy khác?

Thiếu nữ ngạc nhiên khó chịu:

- Ông muốn nói những sinh vật mà cũng tôi cho Oxy? Tôi cho rằng chúng tồn tại khoảng ba mươi năm cũng như con chó ... Ồ! Tôi muốn mời ông đến xem tôi có bầy chó săn đẹp như thế nào! Ông có nhận được giấy mời dự cuộc đua ngựa ở hồ Rì rào không? Ngày mai, cuộc đua diễn ra trên đường đua của Thế tử Vacke đấy! Còn sáng ngày kia ở chỗ chúng tôi có một cuộc săn cáo ..

- Phải .. Phải.

Ồ! Cái ông ở Trái Đất này! Sao ông không nghe tôi nói? Ông làm sao vậy/

Một người đàn ông trẻ tuổi cao dong dỏng tóc vàng bước tới cúi mình trước cô gái.

- Xin giới thiệu với ông, vị hôn phu của tôi - Cô gái giới thiệu người đàn ông với Peter, mỉm cười từ biệt Peter và tiếp tục lướt đi trong tay người đàn ông.

Âm nhạc tiếp tục. Cả gian phòng rộng lớn hình như cũng quay theo nhạc. Trên chiếc bàn dài luôn luôn có những cốc pha lê chứa đầy chất giải khát. Các ly đã uống cạn thì lại tụt xuống dưới mặt bàn.

- Ông phải tới mời Công chúa ra ngáy đi chứ! - Cô bạn mới quen của anh thì thầm khi lướt qua.

Peter nghe theo lời đi thẳng tới bàn của nữ chủ nhân tuyệt đẹp của lâu đài đang ngồi cùng với Thái Tử. Anh cúi rạp xuống chào theo nghi thức. Thái Tử Recke mỉm cười tỏ ý tán thành. Công chúa nhẹ nhàng chìa tay cho anh nắm.

Chương 33

BÁO CÁO

BÁO CÁO

Thành phố Oxy 13.11.1207, 8 giờ 05.

Báo cáo của trạm quan sát sinh học bờ Trung Tâm.

Liều lượng chất PXE hàng ngày cho sinh vật Trái Đất vòng đã được nâng lên 0.7mg. Chất thuốc này có tác dụng 100%. Trạng thái của sinh vật Trái Đất hiện nay rất tốt. Có những lúc sáng khoái. Trí nhớ cùn dần. Các phản xạ chậm dần. Cảm giác về thời gian đã bị hủy hoại. Theo phán đoán của chúng tôi, thời gian ngắn nữa có thể bắt đầu tra hỏi nó.

Chương 34

MỘT CUỘC ĐI SĂN VÀ KẾT QUẢ BẤT NGỜ

Peter đã ở thành phố Oxy được một tuần lễ. Thời gian trôi qua cùng với những cuộc vui chơi giải trí triền miên. Vị Thái Tử trẻ tuổi đối đãi với anh hết như Peter là một người bạn ngang hàng. Thái Tử đi đâu cũng mời đi cùng. Anh đã được xem thi lướt ván, dự các cuộc khiêu vũ, xem trình diễn múa Balê. Đội ca vũ gồm những thanh niên của một trăm giống họ. Khiêu vũ, ca hát, chơi nhạc và hội họa được các thế hệ già truyền lại cho các thế hệ trẻ một cách trân trọng và được coi như truyền thống gia đình. Còn tất cả những môn khác kể từ môn thủ công đến toán học cao cấp đều do các máy dạy học. Các báo hàng ngày và báo ảnh cũng như bản tin thời sự thể thao của đài truyền hình đều báo cáo tỉ mỉ về những người chiến thắng cá cuộc thi đấu. Đặc biệt là cuộc đua ngựa ben hồ Rì rào nổi tiếng được tường thuật bằng đài. Bài báo kể rằng tham dự cuộc đua có đức vua Thiện Vương XIII cùng với đức Hoàng Hậu, hai Hoàng tử cùng với quý ông Mac Gulliver vị khách từ Trái Đất tới. Những người thắng cuộc được nhận phần thưởng là những chiếc cúp, huy chương hoặc những cành nguyệt quế. Có nhiều người chung các huy chương. Bình thường Peter là một người có cái nhìn sắc sảo. Nhưng một tuần trôi qua hầu như anh không thể phân biệt nổi bộ mặt của những người mới quen biết mà anh thương gặp. Peter than phiền với Thái Tử lúc ăn trưa.

- Thưa Thái Tử, tôi đang gặp một tình trạng khó khăn. Sáng hôm nay, trên sân quần vợt, tôi đã chào hai chàng thanh niên như người đã quen biết. Nhưng sau mới biết là chưa gặp hai người này lần nào. Ngược lại, khi tôi đã đi qua cô Hoa Lệ chướng là người đã từng nhảy với tôi ở vũ hội của công chúa thì tôi lại không chào như một người thiếu giáo dục.

- Điều này không có gì là lạ - Thái Tử cười nói - Ở đây chúng tôi rất giống nhau. Khi máy tính điện tử lựa chọn vị hôn phu hay hôn thê cho đứa bé mới sinh thì nó quan tâm đến việc pha trộn dòng máu trong phạm vi 100 gia đình. Cách làm này không những dẫn tới sự giống nhau về hình thức mà còn giống nhau về nội tâm nữa. Nhờ đó mà đảm bảo sự cai trị quốc gia một cách điều hòa. Ông bạn Peter thân mến, ông đã được đọc kỹ của đáng sáng lập, ông tổ của chúng tôi, Thiện Vương I chưa? Chính ngài đã đặt ra các nguyên lý cơ bản đó!

- Xin cảm ơn Thái Tử đã cho biết. Tôi sẽ đọc cuốn sách đó - Peter nói. Thật ra một tuần lễ đã trôi qua mà anh vẫn chưa tiến thêm bước nào trong việc thu thập những hiểu biết về hành tinh Oxy. Anh rất thích được dự một buổi sinh hoạt của viên hàn lâm khoa học. Thái Tử cũng đã cho biết người ta đang mong đợi anh ở đó và đặt cho anh nhiều câu hỏi về cuộc sống trên Trái Đất. Nhưng ngày ngày trôi qua với các buổi tiệc, cốc tay, khiêu vũ, đua ngựa, hội hoa viên trong các rừng phong lan đẹp như mộng ...

Còn sáng sớm hôm nay là ngày hội săn lớn của Hoàng gia ...

Peter chưa khi nào được dự cuộc săn. Ở trái đất người ta bỏ thú vui này trên 1000 năm nay. Số lượng thú rừng cũng đã giảm đi rất nhiều. Người ta nuôi chúng trong các khu công viên quốc gia rộng lớn. Người ta có thể xem thú bằng ống nhòm hoặc quay phim chụp ảnh bằng những máy có ống kính chụp xa. Trên truyền hình thỉnh thoảng cũng có những phim về những con vật này. Nhưng hoàn toàn cấm giết hoặc săn đuổi chúng theo ý thích. Chính vì vậy nên trên Trái Đất không có những việc đá gà chọi trâu nữa.

Peter lật đi lật lại tám thiệp mời một cách miễn cưỡng. Tốt nhất là anh ở lại lâu đài xem sách hoặc đến tòa nhà cầu Trung tâm hoạch định kinh tế. Xem chỗ mà từ đó người ta điều khiển kinh tế của hành tinh Oxy, điều khiển hàng triệu máy.

Nhưng tất nhiên là anh phải tham gia vào cuộc săn lớn của hoàng gia.

Lúc hai giờ sáng, thay cho tiếng chuông đồng hồ, có tiếng tù và đi săn đánh thức Peter dậy. Nước tắm lạnh hơn mọi khi và anh cũng cảm thấy mình sáng khoái hơn những ngày trước. Thức ăn sáng rất ngon, có nhiều gia vị. Thức uống nóng làm anh nhớ đến rượu Sakê Nhật hoặc rượu đế. Anh được mang bộ quần áo màu xanh như màu lá rừng, với đôi ủng nhẹ màu nâu. Dưới đường chờ anh là một chiếc xe màu lục.

- Lúc nào Thái Tử cũng bận rộn với tôi như thế này có phải rất là phiền quá không? - Peter hỏi.

Thái Tử mỉm cười đáp:

- Ngày Peter thân mến, ngài quả là một con người rất lịch lãm. Chắc ngài muốn nói rằng đôi khi ngài có chương trình hơi khác hơn là luôn luôn đi kèm với tôi? Tôi cho rằng điều ước mong của ngài là chính đáng. Vì tôi thấy rằng ngài đã tự sắp xếp được cách sử dụng thời gian rất tốt giữa các giấy mời và các chương trình. Ngay trong ngày đầu ngài mời tôi, tôi đã nhắc rằng trên bàn viết ở phòng làm việc của ngài có một chiếc nút màu lục. Khi ngài muốn đi một mình tới bất kỳ nơi nào, chỉ cần ấn lên chiếc nút đó là sẽ có xe hơi túc trực để ngài sử dụng. Ngài chỉ đọc tên nơi ngài muốn tới, chiếc xe hơi sẽ đưa ngài tới đó. Vậy ngài muốn đi đâu?

- Thú thật là tôi rất quan tâm đến phương pháp kiểm tra kinh tế ở đây.

- Tôi thật vui thích mỗi khi được cùng ngài ... Nhưng ngài có thể an tâm đi một mình. Và nếu ngài muốn thì ngay ngày mai ngài có thể đi thối đó được.

- Tôi rất mong muốn điều đó vì tôi nghĩ rằng chỉ trong ít ngày nữa tôi có thể trở lại với con tàu vũ trụ của tôi ...

- Hoàn toàn đúng! - Thái Tử gật đầu đồng tình - Tiếc rằng hôm nay người ta mới vừa báo cáo với tôi rằng, do những cơn bão vũ trụ nên việc liên lạc bằng vô tuyến bị gián đoạn. Và trong mười ngày tới cũng chưa có hy vọng gì nối lại được.

Chiếc ô tô màu lục dẫn anh đi theo một con đường khác hẳn những con đường anh đã đi từ trước tới nay. Lâu đài công chúa, bãi cỏ bên hồ Rù rì hoặc tới cái sân thể thao, các sân quần vợt của gia đình Khôn Ngoan. Hai bên đường là những vách đá dựng đứng. Nó dẫn anh đi một quãng khá dài trong lòng sông cạn đó cho đến khi con đường dẫn tới đồng bằng. Ở đây cỏ mọc xanh rờn như Peter chưa từng thấy bao giờ. Anh có cảm giác như ai đó đã dùng vàng bạc để dệt một tấm thảm. Dưới ánh nắng chói chang có những bông hoa lớn màu xanh nhạt, màu tím, đỏ, vàng nhạt, óng ánh như lụa. Đó là một bãi chăn thả lớn. Sau bãi là một khe núi với những bụi cây rất rậm rạp và những cây lớn vươn lên trời. Xuyên qua rừng đó là một con đường ngoằn ngoèo kỳ lạ không một dấu vết. Họ đã đi tới khu rừng cấm của nhà vua. Hai bên đường lộ có những dòng suối đổ xuống. Nước lỏng lách trên những hòn đá phủ đầy rêu. Ở chỗ bọt trắng phun ra thấp thoáng bóng những con cá hồi nước ngọt.

Mặt trời còn chưa mọc nhưng ánh trăng đã phai nhạt. Một dải sáng hồng ánh ngọc lam vắt ngang bầu trời như trong mộng. Ánh sáng kỳ lạ làm cảnh trí như bằng bạc.

Chiếc xe dừng lại. Thái tử ra hiệu, hai người xuống xe. Họ đi bộ độ vài trăm mét. Con đường lên dốc thu hẹp dần thành những con đường nhỏ. Nhưng họ đi hết sức nhẹ nhàng. Lúc này Peter mới nhận ra con đường nhỏ cũng chạy cùng chiều với họ.

Con đường dẫn tới một khu rừng thưa. Phía bên kia rừng là chòi săn của Hoàng gia làm bằng thân cây phủ rêu và lá cây. Căn chòi gọn và nổi bật, đơn giản mà lại cao quý. Thật là một công

trình tuyện vời của nghệ thuật kiến trúc.

Nhà vua đã ngồi trên một ghế nệm bằng rêu rừng ở ngoài trời. Hàng trăm thanh niên mặc trang phục đã đứng quanh vua. Bên trái nhà vua là Thái tử Vocke em của Thái tử Recke. Thái tử đưa Peter đến tận chiếc ghế và xin phép giới thiệu anh với vua cha. Dáng vua cao lớn uy nghi nhưng khá già. Peter biết ông ta xấp xỉ hai trăm năm mươi tuổi nhưng rất tráng kiện. Nếu ở Trái Đất người ta đoán ông chỉ độ tám mươi đến chín mươi tuổi là cùng. Thái tử Recke trình trọng hôn tay vua cha. Vua khẽ gật đầu đáp lại lời chào của Peter. Vua đứng lên và ra lệnh bắt đầu cuộc săn.

- Tôi chưa được đi săn bao giờ - Peter nói với Hoàng Tử - Tôi không biết tôi phải làm những gì.

Hoàng Tử ngạc nhiên nhìn Peter vì cuộc săn là một thú tiêu khiển được ưa thích của người dân hành tinh này.

- Mời ngài đi tới vị trí quan sát của ngài và ngài sẽ cảm thấy vui thích - Hoàng Tử kênh kiệu đáp.

Tiếng tù và vang lên ngày càng thối thúc. Bầy chó sốt ruột lao về tứ phía. Nhóm thanh niên cũng dừng lại không nói chuyện. Không thấy có người nào mang súng. Vua bước lên. Hai hoàng tử bước liền theo sau và họ ra hiệu cho Peter đi theo. Thanh niên chia nhóm hai ba người bước theo. Việc đi bộ ở đây cũng nhẹ nhàng như khi từ xe hơi đi đến quảng trường rừng thưa. Thỉnh thoảng có một người thân mật vỗ vai Peter. Sâu vào rừng vài dặm chục đường nhỏ hơn bên phải và bên trái. Ai cũng biết trước con đường của mình. Peter chần chừ. Thái Tử quay lại chỉ cho Peter một con đường. Peter vừa đặt chân lên thì cảm thấy đó là một thảm lã. Một tấm băng chạy vô hình và không có tiếng động đưa anh qua thảm lá khô vào sâu trong rừng. Chỗ này chỉ có một mình anh. Vòm lá dày đặc che kín mọi người, anh không thấy những người đi săn cũng không thấy chó.

Bình minh ở đây thật yên tĩnh.

Con đường dẫn đến một gốc sồi rất lớn. Peter nhìn quanh thấy bên gốc có phủ rêu có dáng như một chiếc thang có thể dễ dàng leo lên. Đây là một kiểu chòi săn đã được bố trí sẵn. Anh leo lên chỗ lấp và nhìn xung quanh. Giữa đám cành cây có gác sẵn một khẩu súng săn tuyệt đẹp có cả ống ngắm. Ở Trái Đất anh đã thấy những thứ này ở viện bảo tàng chống chiến tranh của Hội đồng các dân tộc. Khi còn là học sinh, anh có tới đó và đã được cầm thử thứ dụng cụ giết người này. Nhưng chưa bao giờ anh có ý nghĩ hướng nó vào một sinh vật ... Anh dương súng lên vai như đã nhìn thấy trong phim và ghé mắt vào ống ngắm để quan sát rừng. Anh lại đặt súng xuống và xem xét kỹ thân cây. Anh thấy một hốc cây, trong đó có để sẵn một bi đông nước suối với một khay bánh trái cây. Peter ăn thử một trái gần giống trái táo. Rồi lại tiếp tục ngắm cảnh.

Buổi sáng ở rừng thật là tráng lệ. Tất cả đều im vắng chỉ nghe tiếng nước rì rầm xa xa và tiếng xao của lá vòm lá. Mặt trời và mặt đất. Bầu trời xanh thẳm giống như trên những hòn đảo đẹp nhất của Địa trung hải hoặc Thái bình dương. Không khí thơm mùi mật ong.

Peter nghe thấy những tiếng tù và tản mát và tiếng sủa dồn dập của đám chó săn.

Anh thấy có tiếng vó chạy, tiếng cành cây gãy, tiếng của vật gì lao về phía trước, xé tan sự yên tĩnh ban mai. Qua ống ngắm, Peter thấy một đám thú. Đó là những con thú rất đẹp, anh chưa bao giờ nhìn thấy. Màu của chúng là sự chuyển tiếp giữa màu nâu của vỏ cây và màu lục của rêu. Trên lưng chúng có những đốm và vân màu nâu sậm. theo dáng thú và bộ sừng của chúng thì giống hươu núi. Nhưng dáng mắt sắc và nhọn như mũi cọp. Đàn thú chạy dồn xuống thung lũng và sau đó lao vào đám rừng thưa, đứng về phía lầu đài săn của nhà vua và các chòi của những người đi săn. Peter nghe tiếng súng nổ từ nhiều phía. Đàn thú hốt hoảng chạy cang

nhANH. Tiếng kêu thét rộn ràng khắp rừng. Tiếng chó sủa cũng ngày càng dồn dập thêm. Vậy là ở chỗ nào đó đã có những con thú bị dính đạn. Đúng lúc này bụi cây trước mặt Peter rẽ ra, một con thú với bộ sừng to và đẹp cách anh chừng một trăm mét. Peter chỉ cần cử động ngón tay rất nhẹ thì phát súng không thể nào trượt được. Nhưng Peter ngần ngừ trong giây lát rồi lại đặt súng xuống không bắn. Con vật tiếp tục chạy đi xa hơn. Vừa lúc đó một phát súng nổ. Sau đó còn nghe hai ba phát súng nữa.

Một con vật oằn oại ngã xuống. Máu tuôn có vôi từ cổ và mắt con vật. Peter cảm thấy đau nhói ở vùng thượng vị. Mặt anh vã mồ hôi lạnh. Không quen với cảnh chết chóc tàn bạo, người Peter nóng ran ghê tởm. Anh chóng mặt muốn ói. Lần đầu tiên nguôi con Trái Đất thấy cảnh chết chóc, thấy sự đổ máu vô ích, thấy cơn dẫy chết của một sinh vật. Đã hàng ngàn năm nay ở Trái Đất người ta không hề biết đến kiểu giết chóc như thế này. máu con vật tuôn ra lai láng, mắt nó lồi ra, con vật dẫy dựa đau đớn. Toàn bộ cái đó làm Peter bủn rủn chân tay. Cũng do bị kích động mạnh, tác dụng của chất thuốc ru ngủ PXF mà họ vẫn cho anh uống hàng ngày đột nhiên biến mất, Peter nghĩ:

"Cái gì đã xảy ra với mình? Người ta đã làm gì mình đây? Ta ở đây từ bao giờ?" Peter hoảng hốt lau khuôn mặt đầm mồ hôi, cố phải mình đã sống trong xa hoa thảnh thơi từ mấy ngày hay mấy tuần này rồi? Có phải chính anh đã giết thời gian ở đây bằng giải trí và những thú vui đáng xem xét lại?

Không lẽ kẻ đi khiêu vũ, dự các bữa tiệc và không làm một việc gì để tìm cách thoát khỏi nơi này lại là Peter Mac Gulliver đứa con của Trái Đất? Mình đã quên ON và ORO và suýt nữa quên cả July rồi! Hình như có một đám sương mù nào đã chụp lấy mình?

Con vật đang nằm trong vũng máu giẫy mạnh rồi chết hẳn. Peter đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chiếc nhẫn cưới ở ngón tay ta!

Trong mấy ngày qua, khi sống trong tình trạng mịt mù, đôi khi anh suy nghĩ đến việc dùng chiếc điện đài nhỏ xíu này. Nhưng anh lo rằng, trạm kiểm soát trung tâm nghe được các tín hiệu gọi của anh và sẽ xóa chúng trước khi July có thể bắt được.

Anh cũng không dám bật công tắc thân vì anh sợ rằng bộ phận thu mọi tiếng động của máy xử lý theo lời nói bên anh sẽ phát hiện ra. Họ sẽ lấy mất chiếc nhẫn như lấy mọi đồ vật khác của anh ...

Nhưng nếu vậy, chiếc máy thu phát tinh vi dấu trong chiếc nhẫn còn có ích gì nếu ta không dùng đến nó? Còn ta là người thế nào mà cũng không dám làm điều gì hết? Anh quả quyết xoay chiếc nhẫn trên tay, bấm nút thu và đưa lên tai. Chỉ có một mình anh trên cây xoài. Từ xa có những tiếng súng vang lên cùng với tiếng rống của những con thú, tiếng sủa của những con chó. Tiếng động bên ngoài to tới mức hầu như anh không nghe được các tín hiệu. Nhưng đồng thời nhờ vậy cũng không ai chú ý đến tín hiệu vô tuyến.

Đầu tiên anh nghe thấy toàn con số. Một ai đó đã truyền chỉ thị nào đó cho người khác. Không biết là máy hay người.

- 6.400.000 - 16 ... Đã nhận được ... Rõ ... 85.997 53.003 ... Đã nhận ... Rõ ...

Peter vừa qua bước sóng khác. Bây giờ anh nghe được một câu chuyện. Đầu tiên anh chỉ hơi chú ý rồi sau anh sẽ sò:

- Sau khi bắt được con cái thì Viện nghiên cứu động vật có được một cặp sinh vật Trái Đất và lần đầu tiên chúng ta có điều kiện để quan sát cặp đó về mặt sinh học.

- Chuẩn y.

Bây giờ lại có những con số khác đánh tiếp mà Peter không hiểu được ý nghĩa. Rồi tới một điều làm Peter hoảng hốt suýt ngã lăn xuống gốc cây: Một tiếng nói đồng đặc gọi con tàu vũ trụ và July đã trả lời. Toàn bộ cuộc điện đàm dùng tiếng nói của Trái Đất. Peter nín thở lắng nghe:

- Đây là con tàu Nhân Loại ... Ông đã hứa với tôi rằng hôm nay chính anh ấy sẽ nói chuyện mà.

- Xin bà kiên nhẫn một chút.

- Trước đây hai ngày chính ông đã nói rằng ...

Toàn thân Peter toát mồ hôi lạnh: Trước đây hai ngày à? Như thế nghĩa là sao? Có nghĩa là liên lạc vô tuyến thiết lập được nhiều ngày? Máu trong người Peter gần như ngừng chảy.

- Thưa bà, đáng tiếc là hiện giờ chưa được. Sự thực là ống ấy hơi bị chấn thương não nhẹ thôi. Nhưng chúng tôi ...

Chấn thương não là thế nào? Peter sững sờ hỏi.

- Ít nhất, ông phải để nhà tôi nói một tiếng để tôi được yên tâm ...

- Nếu bà cứ nhất định như vậy thì ... Vâng, bây giờ bác sĩ đã cho phép thì xin mời ông Peter Mac Guilliver nói một câu thôi ... Và Peter như chết cứng khi nghe thấy tiếng nói của chính mình:

- July. Em thân mến nhất. Chúng ta sắp được sống đoàn tụ rồi. Em kiên nhẫn ...

Đó chính là những lời mà trước đây một tuần anh đã nói với July, trong buổi điện đàm duy nhất mà anh được phép. Thì ra họ đã ghi lại và phát lại. Tốt nhất là lúc này anh phải hét lên, bật sang chế độ phát lại. Tốt nhất lúc này anh phải hét lên, bật máy sang tư thế phát và kêu gọi July.

"July, em hãy cẩn thận. Đừng có tin bọn chúng!" Nhưng may thay anh tự chủ được. Nếu anh nói ngay lúc này thì sẽ vĩnh viễn không cứu được cả hai. Anh đành tiếp tục nghe cuộc điện đàm:

- Từ hôm tai nạn, chồng bà nằm bệnh viện, chân bị gãy và chấn thương não. Vì vậy chúng tôi xin nhắc lại là không có khả năng nào khác ngoài các bà hạ cánh xuống đây ... Việc hạ cánh sẽ tiếng hành chính xác sau 72 giờ nữa. Những máy móc của chúng tôi sẽ giúp con tàu vũ trụ của bà hạ xuống. Có nghĩa là bà sẽ nhận tín hiệu của chúng tôi sẽ để mỗi chấy tên lửa và điều chỉnh các thiết bị cần thiết cho việc hiệu chỉnh đường bay. Từ bây giờ cho tới lúc đó bà cứ yên tâm nghỉ ngơi.

Cuộc điện đàm kết thúc. Peter hốt hoảng muốn xỉu, nhất là biết rằng mình bất lực trước tình huống này.

Anh không nhận thấy rằng mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, anh không cảm thấy đói. Chìm đắm trong suy nghĩ miên man. Anh quyết định, bây giờ phải tìm cách càng ở ngoài trời lâu càng tốt để tiếp tục theo dõi cuộc điện đàm. Có lẽ ... Anh phải làm một việc gì chứ! Đến bây giờ anh vẫn bằng lòng vì tính cẩn thận của mình. Vì nếu vừa qua mà anh gọi July thì mọi tín hiệu phát ra sẽ bị chặn và kết quả là anh đã bộc lộ trước lúc cần thiết ...

Anh chìm đắm trong suy nghĩ hàng giờ cho tới khi tiếng tù và lại vang lên vào hiệu kết thúc cuộc đi săn. Anh giả vờ cử động như người đang ngủ. Anh bỏ lại thức ăn, thức uống trên cây và leo xuống. Lúc thì anh cảm thấy ớn lạnh, lúc cảm thấy nóng ran như lên cơn sốt. Nhưng anh

quả quyết phải tự tìm chế độ bên ngoài không thấy được sự xúc động của mình.

Con đường lẩn ở chân gốc cây xoài lại chạy ngược chiều hồi sáng nên anh không phải tìm đường trở về.

Rừng đã mát, gió lay động kóm lá khe khẽ rung, không khí đượm hương êm dịu của buổi chiều. Các Mặt Trăng bắt đầu ló lên. Riêng Peter cảm thấy, trong khắp khoảng không vũ trụ, không có người nào bất hạnh và khổ sở như anh.

Khi anh theo con đường lẩn về tới khoảng rừng thưa thì đã thấy một ngọn lửa trại lớn đang bùng cháy. Ngai của nhà Vua được đặt trên rêu. Xung quanh có những cô gái mang những dây boa - Hoa để tặng cho các xạ thủ giỏi nhất. Tiếng tù và rúc lên liên tiếp. Người đi săn đặt các con thú săn được trên cỏ và hãnh diện đứng giữa đàn chó và con thú. Riêng Peter trở về tay không, người đầm mồ hôi và mệt mỏi!

Nhà Vua đứng lên, Tù và ôm tiếng:

- Huy chương của hội săn hôm nay được tặng cho vị khách của chúng ta. Ông Peter Mac Gulliver người từ Trái Đất. Ông xứng đáng được tặng thưởng này vì đã thể hiện tính tự chủ rất cao, ông thà không bắn vào con Cọp - Hươu có cặp sừng vàng của Hoàng Thượng.

- Hoan hô! - Những người đi săn reo lên.

Bây giờ thì Peter lại càng không hiểu gì nữa.

Những người đi săn trẻ tuổi xúm quanh chúc mừng anh. Anh nhớ ra con Cọp - Hươu chạy qua chòi bắn của anh có mang những vòng vàng ở đầu cặp sừng. Nếu tự anh bắn con đó sẽ là sự vô lễ lớn nhất đối với nhà vua. Nhưng mọi người ở hoàn cảnh như thế rất ít người tự chủ được. Hoan hô! Hoan hô! Hoan hô!

Một cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng đặt lên đầu Peter một dây hoa. Nhà vua gọi anh lại và ban cho anh một chiếc huy chương vàng to bằng bàn tay.

- Ông cảm thấy ở đất nước chúng tôi thế nào? Ông có nguyện vọng gì không?

- Thưa bệ hạ, ở đây thật tuyệt hảo. Nhưng tôi cũng rất muốn trở về con tàu vũ trụ để gặp vợ tôi và cùng trở về Tổ quốc.

Vua quay lại nhìn Thái tử Recker.

- Chuyển đi của ông khách thân mến của chúng ta được chuẩn bị tới đâu rồi?

- Thưa vua cha, tất cả được tiến hành theo tuần tự tốt đẹp nhất. Hoàng Tử cúi gập mình

Chương 35

TRUNG TÂM HOẠCH ĐỊNH KINH TẾ

Vào buổi sáng sau bữa đi săn, Peter cảm thấy yêu cầu thôi thúc muốn đi ra ngoài trời, bất kỳ nơi nào có thể mở máy thu nghe tiếng nói của July để biết được tất cả, tất cả những gì đang xảy ra. Nhưng anh nghĩ rằng mình phải thông minh đầu trí mới được.

Mãi quá nửa đêm họ mới về tới lâu đài vì sau cuộc săn là một bữa tiệc lớn. Phòng ăn của lâu đài săn hoàng gia được bày biện cho 1000 thực khách. Các món thịt chim rừng, thịt thú rừng, vô số loại rượu và trái cây thơm ngon được dọn ra. Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ. Những người đi săn trẻ tuổi ca hát vui nhộn, sau đó quay thành vòng tròn và nhảy một điệu nhảy tập thể. Peter đã ghép mình cùng ăn, cùng uống, cùng hát, cùng nhảy với mọi người. Nhưng anh vẫn tỉnh táo nên sốt ruột đến chết đi được. Còn kế hoạch cho ngày sau là cuộc viếng thăm ngôi nhà của Trung Tâm hoạch định kinh tế.

Anh luôn luôn gặp Thái Tử theo một chương trình đã thỏa thuận từ trước. Anh không biết cách gọi điện cho Thái Tử thế nào. Và Thái Tử cũng chưa bao giờ gọi điện khi anh ở trong phòng. Ở đây chắc không có máy điện thoại? Ở trái đất mọi người đều có máy riêng của mình và có thể gọi bất kỳ người nào, bất kỳ giờ nào và bất kỳ ở đâu. Hoặc giả là ở đây cũng có nhưng họ muốn ngăn chân không để anh dùng. Khi anh có một mong muốn nào, anh chỉ nói lên điều này bằng tiếng nói Trái Đất và các Rôbot vô hình sẽ phục vụ anh với mức độ chính xác đáng sợ mà không nói một lời.

Còn cuộc viếng thăm hôm nay anh sẽ đi một mình. Peter ấn vào chiếc nút màu bạc trên bàn làm việc. Lập tức các cửa mở ra. Các thảm lăn và bậc thang máy đưa anh tới công ra. Ở đó có một chiếc xe hơi nhỏ rất đẹp màu ngà voi đứng chờ sẵn.

- Tới Trung Tâm hoạch định kinh tế - Peter ra lệnh. Cửa chiếc xe đóng lại. Nó tự chuyển bánh và mang Peter trên một con đường khác và theo hướng khác. Nhờ cuốn lịch bỏ túi Peter có thể tìm phương hướng trong và chung quanh thành phố Oxy một cách khá dễ dàng. Anh cũng đã kiểm tra lại rằng, quảng trường anh đã chú ý chính cũng là nơi chiếc máy bay chở anh đã hạ cánh. Anh cũng biết rằng Trung Tâm hoạch định kinh tế hoặc với tên khác là Trung Tâm kiểm soát kinh tế nằm trong khu vực phía Nam tương đối xa trung tâm thủ đô. Peter đã chăm chỉ nghiên cứu tất cả những tư liệu rơi vào tay anh kể cả bản đồ và sổ tay thống kê. Anh có cảm giác là anh chỉ có thể thắng được kẻ thù mạnh mẽ và xảo quyệt nếu anh nhìn thấu qua được nó, nếu anh tìm được trong cái lưới đang bóp nghẹt anh có một lỗ hổng, nơi mà sự kiểm soát hết sức chặt chẽ đó có kẽ hở. Đôi khi anh có cảm giác là chân tay của anh nặng như chì và đầu óc của anh dần dần. Nhưng chỉ cần nghĩ tới July và tình trạng tuyệt vọng của nàng, anh lại tự tái tạo được sức lực mới. Lần này cũng vậy, anh đã ngồi vào chiếc xe hơi với niềm hy vọng rằng sẽ tìm thấy được một giải pháp cho có cứu thoát sinh mạng của hai người. Hay có lẽ, ngay trên chiếc xe này, bảng máy móc dụng cụ có thể giúp anh chốn. Không, anh không được để mình rơi vào tình trạng không cứu vãn nổi. Mới đây anh đã chẳng cùng với ON thực hiện được điều chưa ai có thể làm nổi là đi bộ từ Thành phố những người mang vôi đến Thành phố những người có trí nhớ là gì. Nhưng bây giờ ON ở đâu? ORO ở đâu? Các bạn anh ở đâu và còn trang bị của anh, nhất là chiếc máy sản xuất Oxy ở đâu? Thứ duy nhất anh còn giữ được trên ngón tay là chiếc máy thu phát tinh vi mà anh chưa dám sử dụng.

Chiếc xe hơi chạy theo con đường ngoằn ngoèo lên dốc. Hai bên đường, núi, ao, hồ, nhà, lâu đài thoát ẩn, thoát hiện. Bầu trời trong xanh. Tốc độ xe ngày càng tăng. Nhưng trên xe không có đồng hồ đo tốc độ. Nhìn phong cảnh lướt qua hai bên đường, Peter biết rằng tốc độ đã tăng gấp

mười lần. Bất ngờ chiếc xe rời khỏi mặt đất. Peter cảm thấy cacs bánh xe gấp lại. Nó biến thành một chiếc máy bay phản lực lao về phía trước. Chẳng mấy lúc, anh ngồi trên độ cao hai ngàn mét ngắm phong cảnh phía dưới. Khi chiếc xe bắt đầu bay lên, anh hơi ngạc nhiên tuy rằng anh biết ở Trái Đất có những kiểu xe chạy theo ba, bốn, năm, sáu phương thức khác nhau nhưng trên hành tinh này, tất cả đều xảy ra thật bất ngờ, không có sự báo trước hoặc giải thích.

Có lẽ anh đã bay được một giờ với tốc độ cao. Rồi chiếc xe lại chạm đất. Chỉ vài phút sau anh đã ở trước một công trình xây dựng lớn.

Ngôi nhà chính kiểu rất đơn giản, với những bức tường phẳng và không có cửa sổ. Có một chiếc tháp hình trụ, trên đó có gắn hàng ngàn thanh kim loại giống như ăngten truyền hình và một gương radar khổng lồ đương quay.

Peter xuống xe. Cánh cửa lối vào chính mở ra. Một người mặc bộ đồ xanh bước ra lịch sự đón anh:

- Tôi là giám đốc của Trung tâm và cũng là nhân viên duy nhất. Tôi sẽ rất vui mừng nếu ngài cảm thấy thoải mái ở đây ... Xin ngài vui lòng cho biết ngài muốn tìm hiểu điều gì.

Peter cay đắng nghĩ thầm: "Làm cách nào tôi có thể trở lại Trái đất". Nhưng anh lại nói:

- Tất cả những điều mà ngài có thể giới thiệu cho tôi ... Tôi quan tâm đến tất cả và tôi rất cảm ơn ngài về mọi điều ...

Phòng điều khiển chiếm toàn bộ phần giữa của Trung Tâm hoạch định kinh tế. Kích thước phòng cực lớn với hàng ngàn bảng dụng cụ xếp chung quanh tường. Trên các màn hình luôn luôn có những vệt màu xanh lục lướt qua. Chỉ có những tiếng rì rào, vo vo, tích tắc nhỏ nhỏ.

- Trước mặt ngài là bộ não của hành tinh Oxy. Tất cả những điều xảy ra trên hành tinh của chúng tôi đều được điều khiển từ đây. Có những quy trình làm việc mà chúng tôi đã đưa vào chương trình cách đây 200 đến 600 năm và chúng tôi chỉ đổi những quy trình này khi ít nhất mười trong mười hai trạm kiểm soát trung gian của chúng tôi xác nhận điều đó là cần thiết. Trái lại có những quy trình mà khi cần thiết trong một phần ngàn giây chúng tôi có thể thay đổi hàng ngàn phương pháp khác nhau kể từ cải tiến nhỏ nhất cho tới phát minh sáng chế rộng lớn nhất.

- Xin ngài cho biết, làm thế nào ngài trở thành Giám đốc của Trung Tâm hoạch định kinh tế?

- Ngài Mac Gulliver, chắc ngài cũng biết rằng ở hành tinh này có một trăm gia đình hay một trăm họ và mỗi họ có một trăm người đang sống. Trong một trăm người đó có một người được đào tạo để trở thành giám đốc Trung Tâm hoạch định kinh tế. Vậy là chúng tôi có 100 giám đốc, cứ mười giờ thay ca nhau một lần. Trường hợp cần thiết, Hội đồng giám đốc cả 100 người có thể họp lại và quyết định những việc quan trọng. Nhưng rất may là bộ máy kinh tế của chúng tôi được xây dựng theo những nguyên lý của Thiện Vương I hoàn thiện đến nỗi trong 1207 năm vừa qua chỉ phải triệu tập Hội đồng giám đốc có bốn trăm lần mà thôi. Thực tế những lần đó cũng chỉ quyết định những biện pháp phòng ngừa chứ thực sự không cần thiết áp dụng mà chỉ do sự quá cẩn thận.

- Ở Trái Đất chúng tôi cũng có khá nhiều máy móc nhưng tôi cho rằng không thể nào bằng Trung Tâm hoạch định kinh tế của các ngài.

Viên Giám đốc kiêu hãnh mỉm cười nói tiếp:

- Tôi cho rằng trong hệ thống Ngân hà cũng có một sự phát triển như chúng tôi. Trong phạm vi

có thể, chúng tôi hết sức chăm chú theo dõi những thành tựu của các hành tinh khác rút ra bài học ứng dụng nó. Còn bây giờ tôi muốn mời ngài lên tháp quan sát.

Một chiếc thang máy trong nháy mắt êm ái đưa họ vào trong một chiếc phòng hình tròn. Chỉ cần ấn vào một cái nút thì các bức tường chung quanh biến mất. Thay vào đó là những lưới vách trong suốt như thủy tinh.

- Tôi xin phép giả thiết rằng ngài đã được biết bản đồ của hành tinh Oxy. Bây giờ chúng ta sẽ quan sát lại tất cả theo kiểu chim bay.

Peter nhìn xuống phía dưới, anh thấy các đỉnh núi và các lâu đài của thành phố Oxy và xa hơn nữa một bức tường lũy màu da cam.

- Tôi sẽ tiếp tục chỉnh máy - Viên giám đốc ấn tiếp một chiếc nút. Các tấm kính mờ đi trong giây lát rồi tiếp theo đó có ánh màu tím. Phong cảnh phía dưới hiện ra một cách đầy đủ như ta mở nắp một chiếc hộp hoặc lật mái một chiếc nhà mười tầng ra để có thể trông rõ từ tầng mái cho tới tầng hầm.

Hình trên cũng là thành phố Oxy.

- Chỗ này ngài biết rồi, chúng ta không cần xem kỹ. Chúng ta xem tới hình sau.

Thành phố Oxy biến mất, Peter thấy một hệ thống đường ống bạc cực kỳ phức tạp.

- Hệ này nằm dưới độ cao của thành phố Oxy một trăm thước. Ngài chờ một chút, tôi sẽ cho xem gần hơn.

Peter bây giờ mới được thấy rõ ràng và hiểu đó là một mạng lưới hết sức rối rắm gồm dây cáp, đường ống và dây dẫn, gồm các kênh và hệ thống bơm. Tại nhiều vị trí có đặt các máy móc và tất cả đều đang làm việc, cái thì quay tròn, cái gì giao động trượt, đòn bẩy, bánh răng, thanh truyền ... Cả một nhà máy không lồ nằm dưới đất với vô số bảng điều khiển và những đường băng vận chuyển ... Tất cả đều hoạt động nhịp nhàng mà không cần người điều khiển.

Cuốn phim sống đã đưa anh theo đường vận chuyển của các băng tải. Chúng vận chuyển các công nghệ phẩm với số lượng thật lớn đến những kho thật rộng. Peter thấy đủ mọi mặt hàng: thực phẩm, thảm màu rực rỡ, bóng quần vợt và ghế nệm, xe hơi và súng săn. Sau đó anh lại thấy những bảng điều khiển rất lớn khác với những máy luôn kêu vo vo gọi cho ta nhớ tới máy Telex và những bản tín hiệu tròn với kim loại màu lục lân tinh.

- Đây là những trung tâm dịch vụ tự động - Viên giám đốc giới thiệu - Nguồn năng lượng của hành tinh chúng tôi gần như không thể cạn được. Để làm công việc bảo trì bảo dưỡng kỹ thuật cho các xí nghiệp, chúng tôi có trên hai trăm ngàn máy tính điện tử và có một triệu chuyên gia đã lập trình cho chúng. Nhưng có lẽ ngài sẽ thấy rõ hơn một chút khi tôi để ngài xem cách sản xuất của chúng tôi ở phần thô sơ nhất.

Viên giám đốc ấn vào một nút khác, các tấm kính đỏ rực lên và chuyển dần sang màu xám.

- Bây giờ chúng ta dùng phải Bức màn I-ON. Bức màn này giới hạn khu vực có Oxy. Tôi sẽ nói thêm về điều này sau. Bây giờ xin mời ngài nhìn xem.

Trước mặt Peter hiện ra một hình ảnh rất quen thuộc: Một quảng trường trong Thành phố những người mang vôi. Những sinh vật mệt mỏi lê bước. Những phòng máy. Những cỗ máy. Công việc lao động đơn điệu. Gạt cánh tay đòn qua phải, qua trái ...

- Phương pháp làm việc rất đơn giản. Chúng tôi có thể truyền động cho những máy này bằng những máy tự động khác. Nhưng điều đó không hợp lý vì ở hành tinh Oxy cơ thể sinh vật phục vụ và chúng tôi cũng muốn có công việc cho họ làm. Để trả công lao động của họ, máy móc của chúng tôi cung cấp dồi dào các nhu cầu vật chất và tinh thần cho các sinh vật cấp thấp này. Lượng Oxy phân phối cho họ hoàn toàn đủ dùng cho cuộc sống. Tất nhiên với nền kỹ thuật cao siêu của chúng tôi. Chúng tôi có thể sản xuất Oxy không giới hạn nhé, làm sạch sẽ môi sinh, làm cho đất đen trở lên phì nhiêu và làm sạch cả đại dương. Nhưng để làm gì? Vị vua đầu tiên Thiệu Vương I đã thiết lập ra cơ chế phân phối Oxy hiện nay. Hạn chế Oxy đảm bảo được sự yên tĩnh hoàn toàn của quần chúng. Mọi người đều ở chỗ mình. Và họ còn cần phải đi đâu nữa. Vậy sẽ không có sự ghen tỵ tranh chấp, không có nổi loạn, không có tư duy. Không có người đi du lịch vì khi di chuyển người ta cần phải có Oxy. Vậy chỉ bằng một cái đập, chúng tôi đã loại trừ hoàn toàn được mối hiểm họa lớn nhất của nền văn minh của chúng ta là sự phẫn nộ của dân chúng. Việc phân phối Oxy đã triệt để chấm dứt sự phát triển thiếu suy nghĩ đáng lo ngại của tầng lớp dưới ... Tâm lý sinh vật này chỉ có mỗi một việc là vận hành các máy móc của chúng tôi. Và dân số chỉ tăng theo những tính toán nghiêm ngặt. Đồng thời chúng tôi đã thực hiện được một nền văn hóa, văn học, triết học hòa bình và bình đẳng xã hội cao đến mức trong vũ trụ không có nơi nào sánh kịp.

Peter hỏi tiếp với giọng khàn khàn:

- Ngài đã có lần nào đi đến chỗ các sinh vật đó chưa?

- Không! Điều này không cần thiết và cũng không thể thực hiện được - Viên giám đốc bình thản nói - Giao thiệp giữa các lục địa gián đoạn muôn thuở. Từ dưới kia không một kẻ nào lên đây. Trong chúng tôi thì ngài có thể tin được điều này: chẳng ai xuống tới đó làm gì. Hơn nữa tôi có thể giải thích cho ngài rõ nhiệm vụ của bức màn I-ON. Bức màn này gồm có những tia I-ON khí luôn luôn chuyển động mạnh. Nó ngăn không cho lớp không khí giàu Oxy của thành phố Oxy trộn lẫn với các lớp khí của các lục địa khác. Bầu khí quyển I-ON này là một lớp khí giàu OZON khoảng một ngàn mét. Tất cả các chất mà nền công nghiệp rộng lớn của chúng tôi thải ra đều tập trung trong đại dương đen và trong lớp không khí tầng thấp. Lớp dưới của bức màn I-ON dày năm trăm mét khóa chặt lớp vỏ không khí ô nhiễm tới mức trong các Thành phố phục vụ không có tốc độ gió. Đồng thời nó cho phép chúng tôi cấp nhiều ánh sáng và một hỗn hợp không khí khá hơn cho những Thành phố trí nhớ. Nhưng tôi cho rằng những vấn đề vật lý, hóa học này chắc ông không quan tâm đến.

- Có chứ, thưa ngài. Tôi cũng rất muốn biết điều gì xảy ra nếu không khí và biển của Thành phố phục vụ ngày càng bị ô nhiễm? Giới hạn ở mức nào?

- Tất nhiên chúng tôi luôn luôn hăm chú theo dõi thành phần lớp vỏ khí của hành tinh Oxy. Tình hình hoàn toàn không đáng lo ngại. Dù lớp khí quyển của lục địa lớn có tăng hàm lượng oxy carbon đến mức độ nào thì những người dân của thành phố Oxy không bị ảnh hưởng. Dưới kia, người dân của Thành phố phục vụ được bảo vệ bằng những dụng cụ hô hấp. Hơn nữa việc làm sạch môi sinh là việc dễ dàng với chúng tôi.

- Nếu như mức ô nhiễm vượt quá tầm tay các ngài thì sao?

- Trước tiên là như vậy - Giám đốc nhún vai - Sự ô nhiễm ngày càng nặng thì kỹ thuật ngày càng cao. Kỹ thuật của chúng tôi có thể làm được gì? Tôi sẽ dẫn cho ngài xem một trò chơi như Ngày Đại Lễ Mùa Xuân ngay bây giờ.

Peter nghĩ thầm: Trò chơi á? Số phận của tám tỷ sinh vật, tín ngưỡng của họ, những sự phấn đấu và ước vọng của họ. Thế mà ở đây chúng coi như một trò chơi.

- Tiếp đó tôi sẽ mời ngài xem những Thành phố của những người có trí nhớ ...

Bây giờ xin pháp được mời ngài dùng một bữa điểm tâm nhẹ. Chúng ta ngồi vào bàn và vẫn có thể theo dõi được các hình ảnh ...

Giữa đài quan sát có một chiếc bàn tròn nhỏ với những ghế tựa rất êm. Viên giám đốc ấn vào một chiếc nút khác. Lập tức có hai khay đựng thịt với trứng, trái cây và nước giải khát hiện ra.

- Vào dịp Đại Lễ Mùa Xuân, chúng tôi kéo chiếc màn I-ON qua một bên, đây là nói về hình ảnh có thể. Nhờ các hệ mương và ống dẫn chúng tôi đưa qua không khí và Oxy trộn các chất kích thích tương ứng vào những điểm cố định ở các Thành phố phục vụ. Họ sẽ thấy đó là một cái hang, họ học điều đó trong sách vở tuy rằng những luồng gió này thổi theo những thung lũng tự nhiên: Luồng gió chỉ có thể thổi xuống. Tất nhiên chúng tôi ngăn không cho không khí ô nhiễm bay ngược lên trên lẫn với bầu không khí của chúng tôi. Mục đích quan trọng của ngày Đại Lễ Mùa Xuân là phân loại và lựa chọn Những người mang vôi. Ông hãy thử tưởng tượng, nếu chúng tôi mang kiểm tra và làm thẻ đục lỗ cho từng người thì sẽ cần tới một bộ máy hành chính khổng lồ như thế nào. Ông nên nhớ rằng, hầu hết họ là những sinh vật hiền lành cầu an, không có khả năng tự mình xét và suy nghĩ. Các giác quan của họ đã bị cùn đi vì vậy khi ngày Đại Lễ Mùa Xuân gần tới chúng tôi cần thay truyền hình xám bằng truyền hình màu, bày trí sinh động hơn, làm thức tỉnh những cảm xúc và tình cảm nhất định nơi họ. Nếu không thì ngoài việc thở Oxy và ăn uống, họ không có mong muốn gì khác. Việc giao cấu của họ cũng chỉ được giới hạn trong một vơi giờ như ở các giống vật. Ví dụ, nếu như ông rơi vào giữa một Thành phố phục vụ, ông có thể đi lại hàng năm giữa các sinh vật đó mà không ai quan tâm tới ông. Chúng tôi thực hiện tất cả điều này nhờ một chất thuốc ru ngủ rất tốt. Đó là những giọt nước màu xanh (Lục Thủy) như thuốc đó ru ngủ tất cả mọi hoạt động của sinh vật trừ mấy phản xạ nhất định là thở Oxy, ăn uống và lao động, có quan hệ chặt chẽ với nhau. Nhờ đó mà các sinh vật lao động chính xác, cẩn thận, chăm chỉ và tích cực. Đương nhiên, theo việc hoạch định kế hoạch, có thể yêu cầu phân xưởng này hoặc phân xưởng khác tăng hay giảm sản xuất. Chỉ trong một phần ngàn giây các máy tính điện tử của chúng tôi sẽ thay đổi chương trình và chỉ tiêu của các dây chuyền công nghệ. Khi đó sẽ có một vài máy được cho ngừng lại và những sinh vật phải tự tìm một chỗ làm việc khác. Khi muốn tăng sản lượng một xưởng, chúng tôi giảm lượng Oxy trả công và như vậy buộc Những người mang vôi phải làm việc nhiều hơn ở xưởng đó. Việc tiêu thụ thực phẩm cũng được điều tiết theo đó. Chúng tôi sản xuất ra những loại thức ăn yêu cầu của nhiều hay ít Oxy và trộn các món ăn với liều lượng Lục Thủy khác nhau nhau ... Nhưng hình như tôi đã hơi xa rời chủ đề chính. Tóm lại, chúng tôi yêu cầu các sinh vật lao động và điều tiết sự phát triển của họ để đảm bảo nguồn cung cấp cho những Thành phố của những người có trí nhớ. Đặc tính đáng lưu ý của những thứ Lục Thủy này là nó không ảnh hưởng đến các đặc tính về tinh thần và cơ thể của con cái, không tác dụng đến hoocmon giới tính và các tế bào sinh học. Nó không tiêu diệt các chức năng đó mà chỉ ru ngủ chúng một thời gian. Nhờ đó mà Những người phục vụ sinh ra được con cái khỏe mạnh. Từ những đứa trẻ đó, chúng tôi dễ dàng tuyển lựa ra được vài triệu các nhà vật lý, toán học, sinh học, kiến trúc sư và các chuyên gia tương lai khác theo chương trình để quy hoạch. Nhưng tôi không biết ngài xem nhiều thế có mệt không?

- Không! Thưa ngài không - Peter đáp.

- Tuy vậy ông ông chưa xem đến phàm hấp dẫn hơn. Tôi muốn giới thiệu với ngài Thành phố của những người có trí nhớ. Phải nhớ rằng cho tới triệu đại Thiện Vương VIII chúng tôi chưa hoàn toàn nắm chắc được việc điều khiển lao động trí óc cấp cao. Những người làm công việc này sử dụng quá nhiều Oxy và chỉ dùng có một phần năng lượng của họ để giải quyết phần việc được giao. Không có Oxy, tôi muốn nói rằng nếu không có dồi dào Oxy thì không thể duy trì được hoạt động hần kinh cao cấp. Chúng tôi đã cung cấp dồi dào Oxy cho trí nhớ, có thể nói là đã quá nuông chiều họ. Đáp lại điều đó chúng tôi chỉ yêu cầu họ không lo lắng gì khác, không suy nghĩ gì khác ngoài các chủ đề mà họ phải giải đáp. Đáng tiếc là việc đó không đạt được. Ngay cả khi đa số các nhà khoa bác học và kỹ sư biết điều yên phận làm nhiệm vụ thông

thường đó thì học cũng dùng quá nhiều năng lượng cho công việc riêng của mình. Như vậy là lãng phí Oxy. Theo các não đồ đã thu thập được ở các khoảng thời gian không đều nhau thì pho phải liên tục đấu tranh chống những ý nghĩ tản mạn phân tán và những ý nghĩ khác. Việc kiểm tra thường xuyên tốn kém và khó khăn. Các kết quả cho thấy rằng bộ não của đa số các nhà bác học do bị kích thích bởi chất Oxy quý giá có những ý nghĩ thừa mà lại có hại và nguy hiểm cho trật tự của hành tinh Oxy. Vì ngày của đấng Thiên Vương VIII tôi vừa nhắc tới, vì hộ đó việc chữa bệnh không chỉ riêng là của máy móc mà còn do một người lịch sự mà đấng Thiên Vương VIII đã đặt tên cho ông ta là Sáng Tạo vì đã tìm ra phương pháp giải quyết tốt nhất: Khi cung cấp đầy đủ Oxy, bộ não cũng không thể sags tạo với toàn năng của nó được. Chúng tôi xác định được phần giá trị nhất của não theo kết quả kiểm tra rất kỹ lưỡng của các máy móc cung cấp. Chúng tôi chỉ kích thích phần đó. Còn việc cung cấp Oxy cho các khu vực khác được hạn chế tới mức tối thiểu. Vậy hoạt động của các bộ phận được cung cấp dồi dào Oxy sẽ mạnh hơn hẳn các kết quả nghiên cứu lập luận, sáng tạo hết sức giá trị. Những tiến bộ kỹ thuật ghê gớm của khoa kinh tế chúng tôi từ đời Thiên Vương III đã hùng hồn chứng minh điều đó. Còn các phần khác của não, các phần bị ức chế tiếp tục sống nhưng không sản sinh ra ý nghĩ. Chúng chỉ tồn tại mà không quấy rối những suy nghĩ nghề nghiệp hướng vào một mục đích duy nhất. Như vậy các sinh vật giống nhau, họ không lo buồn, không có ý nghĩ quấy rối. Chúng tôi lo cho họ những sinh hoạt giải trí thích thú và họ cảm ơn chúng tôi bằng năng suất cực đại của các việc mà chúng tôi giao cho.

Nếu ngài cho phép, tôi sẽ dẫn ngài sang phòng kiểm tra thứ hai, ở đó ngài sẽ thấy rõ việc này. Đương nhiên việc kiểm tra các nhà bác học chặt chẽ hơn những người ở thành phố phục vụ. Những người được lực chọn lên Thành phố có trí nhớ khi qua can thiệp não được nhận một tấm phiếu đục lỗ. Tấm thẻ cá nhân này sẽ đi theo máy vào máy kiểm tra. Các cửa đóng mở tự động. Họ có thể vào khách sạn, lấy hàng hoa từ tấm thẻ đó. Đáp ứng lại tín hiệu của máy tự động họ phải xuất trình nó để kiểm tra não.

- Điều này tôi chưa hiểu được - Peter cố tình nói.

Viên giám đốc tiếp tục giải thích.

- Bộ não của con người là một bộ máy xử lý không hoàn chỉnh. Dù có can thiệp cẩn thận hết sức cũng không hoàn toàn đầy đủ và không có giá trị mãi mãi. Chuyện đã xảy ra là bộ não của một nhà bác học không làm việc theo hướng đã được xác định. Anh ta lo tới những việc không có ích, trong chừng mực nào đó còn quấy rối nữa. Như vậy chẳng những anh ta sử dụng nhiều năng lượng hơn và mang lại năng suất thấp hơn mà còn có thể gây ra tác hại nếu không muốn nói là nguy hiểm cho cả bộ máy lớn đang vận hành hoàn chỉnh. Các máy tính tự động của chúng tôi phản ứng nhạy bén đối với những sự sai lệch nhỏ nhất. Trong trường hợp này chúng báo động cho Trung Tâm kiểm tra của Thành phố trí nhớ và nhà bác học có liên quan lập tức phải trình diện để kiểm nghiệm não đồi.

Peter hỏi:

- Và cái gì xảy ra nếu anh ta không trình diện?

- Tấm thẻ đục lỗ của nó sẽ không dùng được nữa. Họ không lãnh được Oxy, không lấy được thức ăn, ngay cả cửa nhà mình cũng không mở được.

Peter nghĩ thầm: Đó chính là những người trốn tránh trong hang động.

- Có lẽ bây giờ ta nên xem xét một Thành phố của những người có trí nhớ - Viên giám đốc vừa nói vừa ấn một vài nút trên bảng điều khiển. Bức tường ngoài trong vắt rung rung chuyển sang màu tím nhạt. Bây giờ họ thấy một thành phố dưới chân họ như đang ngồi trong buồng lái phi cơ nhìn xuống đất. Phong cảnh rất đẹp. Những ngôi nhà nhiều kiểu và những đường phố hướng

tâm.

- Cây và hoa là nhân tạo đấy - Viên giám đốc nói và tiếp tục ấn nút - Ta xuống gần hơn. Tôi không biết ngài đã biết điều này chưa. Mỗi người được chọn có một ký hiệu trên phiếu đục lỗ. Ký hiệu đó đồng thời là mã hiệu về ngành chuyên môn của họ. Như vậy, ví dụ khoa học đều mang ký hiệu FE, các nhà hóa học AK, các nhà toán học ON và các nhà phẫu thuật ORO. Trong các nhóm lớn đó lại chia thành tiểu nhóm FE1, FE2 và FE3 và mỗi người lại có một ký hiệu cá nhân ví dụ FE1-81 ... Nhưng có lẽ xin mời ngài xem xét cụ thể một chỗ làm việc.

Vừa nói viên giám đốc vừa chỉ vào một dãy nút bấm có các chữ cái và các con số trên một tấm bảng điều khiển được đưa tới tầm tay của Peter.

- Xin mời ông tùy ý ấn vào chữ và con số nào đó.

Peter đọc được FE, AK, OS, SOM ... đây rồi. Anh do theo nhóm ORO và như một sự tình cờ anh ấn nút ORO 91 và căng thẳng nhìn vào màn ảnh.

- ORO, đó là các nhà phẫu thuật - Ông giám đốc giải thích - Phân nhóm chính là một nhóm lập chương trình rất phức tạp. Trên chúng tôi, phẫu thuật không có nghĩa là nhà phẫu thuật phải đứng mổ bệnh nhân trong phòng mổ. Tất cả các can thiệp đều do máy móc tiến hành. Nhưng việc hoạch định các phẫu thuật mới, việc bố trí quy trình, nhất là việc can thiệp não ...

- Rõ - Peter đáp và nhìn vào hình - Chỗ làm việc hiện ra với nhiều máy móc phức tạp. Trên đó khuôn mặt một người đàn ông đang cúi xuống quan sát. Hình khá rõ, có thể nhận được mặt.

- ORO 91 đấy - Viên giám đốc nói.

Peter thấy một bộ mặt xa lạ hoàn toàn không quen biết. Không có nét gì giống ORO mà anh đã quen thuộc lúc còn ở dưới đó.

- Và điều gì xảy ra - Peter cố ghìm tiếng nấc - Khi một sinh vật không đáp ứng được yêu cầu lao động nữa? (Peter không dám hỏi rằng điều gì xảy ra nếu họ chết)

- Có thể xảy ra rằng, một nhà bác học không thể hoàn thành nhiệm vụ của mình nữa. Khi đó chúng tôi rút thẻ của họ và người đó bị đẩy trở lại một Thành phố phục vụ. Trước đó chúng tôi sẽ xóa trí nhớ của họ. Ở vị trí làm việc đó sẽ đặt một người khác. Những ký hiệu của tấm thẻ được đục lỗ không phải chỉ cá nhân con người mà là chỉ vị trí làm việc nên người thay thế cũng mang ký và số hiệu của người trước. ORO 91 mà ngài vừa trông thấy luôn luôn chỉ định vị trí làm việc đó mà không phụ thuộc vào con người đang có mặt tại đó.

Chúng tôi có một lượng dự trữ khá lớn về bác học. Và các bác học ở tư thế dự bị như vậy luôn được đào tạo rèn luyện. Có những vị trí làm việc, ở đó chúng tôi chỉ có một hoặc hai nhà bác học dự phòng. Trái lại, những lĩnh vực mà sự hao mòn mệt mỏi, nhất là sự tiếp xúc với những việc bất ổn trong tư duy logic hết sức lớn thì ở đó, con số bác học dự phòng phải lên tới gấp hai ba lần ...

Bây giờ tôi còn có thể chỉ cho ngài điều gì nữa đây?

- Hiểu được công việc của ngài cũng khá mệt đấy. Đương nhiên là vì tất cả những điều này chúng tôi chưa hề được biết ở Trái Đất.

Peter cười ngượng nói tiếp:

- Tôi cho rằng bây giờ điều khôn ngoan nhất là tôi trở lại lâu đài.

Viên giám đốc đứng dậy lễ phép tiễn khách:

- Tôi sẽ rất vui mừng nếu ngài còn đến thăm chúng tôi một lần nữa.

- Rất cảm ơn. Xin phép được hỏi ngài thêm một câu. Nếu tôi muốn xin phép đi chơi, đi ra ngoài trời một lát không biết có ảnh hưởng gì không? Ở gần đây có một cái vòng viên hay một nơi nghỉ ngơi mà tôi có thể thoải mái một vài giờ không?

- Ở đây có tới hàng ngàn chỗ như vậy - Viên giám đốc cười thoải mái - Ngài có một cuốn lịch bỏ túi chưa hay để tôi tặng ngài một cuốn.

- Cảm ơn ngài, tôi có một cuốn rồi.

- Ngài nhìn đây. Chiếc xe hơi bay sẽ đưa ngài theo con đường này trở về thành phố Oxy. Nếu ngài ra lệnh cho xe: Về nơi xuất phát hướng giữa đường nghỉ lại Y-A. Thì tới khu vực Y-A trên bản đồ xe sẽ dừng nghỉ lại và chờ ngài với thời gian tùy ý. Việc điều khiển chiếc xe mới này hết sức đơn giản. Người phát minh ra nó mang ký hiệu ON-G3 đã bỏ công sức vào nó bảy chục năm. Và đó là bản thiết kế thứ hai ngàn của ông ta được cấp nhận. Ngài thử nghĩ xem, với một bộ não không bị kích thích theo một hướng nhất định phải mất bao nhiêu thời gian để đạt kết quả đó?

- Điều này phải nói là thần thánh - Peter vừa nói vừa ngồi vào chiếc xe màu ngà voi đang chờ anh.

Chương 36

TRONG CÔNG VIÊN

- Trở lại lâu đài, dừng giữa chặng ở Y-A - Peter ra lệnh.

Chiếc xe hơi ngoạn ngoạn chuyển bánh. Nó đi theo tốc độ rất nhanh. Trong giây lát, khối nhà khổng lồ của Trung Tâm Hoạch Định Kinh Tế biến khỏi mắt Peter. Những cánh rừng và những cánh đồng như đón chờ tia nắng chói chang dưới bầu trời trong xanh. Cảnh phía dưới đẹp đến mức làm trái tim anh rộn ràng.

Peter có suy nghĩ, tìm kế hoạch thoát khỏi cảnh bị giam lỏng ở hành tinh này. Anh biết rõ rằng trật tự tại hành tinh Oxy này là một thế giới khép kín đáng ghê sợ, rằng người ta kiểm soát mọi bước đi của mình, rằng ...

Không! Nói chung anh không biết gì hết. Trước hết là anh không biết họ định làm j anh, không biết họ đang có kế hoạch đen tối gì đối với anh.

Chiếc xe bay qua hai đỉnh núi cao phủ tuyết rồi hạ xuống ven một cái hồ giữa một khu vực đẹp như tiên cảnh. Nơi này được ký hiệu Y-A trên bản đồ. Lần đầu tiên Peter được thấy bọn trẻ con của hành tinh Oxy. Dưới kia, ở Thành phố những người mang vôi những trẻ con xanh xao, tự lự, đi đâu cũng mang dụng cụ hô hấp. Dáng mệt mỏi và bình thản, chúng lấy trên các giá bán những chiếc mô hình máy màu xám và những con búp bê cũng mang vôi màu xám. Trong hàng động ảnh đã gặp những đứa trẻ háu đói, già trước tuổi với những đôi mắt sáng rực. Những đứa trẻ con đang chơi đùa, nhẩy múa ở đây chính là những hình ảnh sinh động của hạnh phúc. Chúng hát, múa, la hét, đùa giỡn với những quả bóng đủ màu sắc, chơi các vòng quay, các con búp bê và những chiếc xe hơi tuyệt đẹp.

Peter bước xuống, xem các em chơi đùa. Hai đứa bé trai ở trần đang nhảy nhót trong làn nước trong như pha lê của một chiếc đài phun nước. Trên sân bé gái tóc vàng, quần áo trắng toát đang luyện tập. Mặt Trời chiếu sáng từ một bầu trời trong vắt không một áng mây.

Trong một góc của công viên nổi lên tiếng nhạc du dương. Anh thấy các em trai và gái đang chơi nhạc cụ dây nhỏ, hình dáng tựa chiếc vĩ cầm. Những người lớn đang đi bách bộ dừng lại xem một lát rồi lại đi tiếp: Các em thiếu niên đang trình diễn một buổi hòa nhạc theo ý thích của mình.

Cách bức hòa nhạc vài thước có một dãy dù che nắng đủ các màu. Peter ngồi xuống bên một chiếc bàn. Mặt bàn lập tức mở ra và trong nháy mắt hiện ra một ly cà phê có phủ kem sữa.

Peter nghĩ: "Nếu tự mắt mình không thấy thì không thể tin được trên cùng một hành tinh lại có nhiều điều khổ ải và nhiều điều tươi đẹp, có nhiều niềm vui và cũng có nhiều sự bất công ghê gớm. ORO hiện nay đã biến đi đâu? Có thể anh đã bị thủ tiêu? Hoặc bị đẩy xuống nơi Những người mang vôi. Còn ON thì sao? Số phận nào đang chờ đợi chính mình, Peter?"

Dưới các chiếc dù che nắng sắc sỡ không còn ai ngoài anh. Được ra nơi thoáng khi anh có cảm giác được an toàn. Peter lập tức bật nắp thu của chiếc máy tí xíu trên chiếc cà rá. Anh kiên nhẫn chờ ít nhất nửa tiếng: Một giọng buồn tẻ đọc hàng dãy những con số mật mã. Lúc này không có liên lạc vô tuyến giữa July và đài phát ở đây.

Anh cảm thấy chưa muốn trở về lâu đài tỵ nạn. Peter quyết định đi chơi khoảng nửa tiếng nữa

trong công viên và sau đó lại mở máy thu.

Tới đầu kia của công viên, anh thấy một đám trẻ đông hơn nữa. Đây là một vườn thú nằm sâu giữa các vách đá. Các giống vật có thể đi lại tự do ở phía dưới và chỉ cách người xem bởi lớp vách đá thẳng đứng. Các em đang thích thú cúi xem: Những con vật giống như gấu đang vụng về bước, những con vật giống hươu đang nhảy từ tảng đá này sang tảng đá khác.

Peter ngồi xuống một mỏm đá ở chỗ vắng vẻ và lại bật máy thú. Anh nghe thấy:

- Hành tinh Oxy gọi Nhân loại ...

- Đây con tàu Vũ trụ Nhân loại ... Tôi sẵn sàng nhận tin ...

Peter được nghe tiếng nói thân yêu của July.

- Cần phải điều chỉnh quỹ đạo, chuẩn bị ... thao tác hạ cánh ...

- Đã làm xong các công tác chuẩn bị ...

Nghe đến đây người Peter run lên, mồ hôi toát ra như tắm.

Chương 37

CUỘC GẶP GỠ RỪNG RỌN

Peter vẫn ngồi trên mỏm đá và tiếp tục nghe cuộc đối thoại. Anh cảm thấy ý định gần như không cưỡng lại được là bật đài phát và hô lớn lên thật ngẩn, thật rõ:

July em, hãy cẩn thận ... July hãy cảnh giác ... Em đang bị đe dọa ..."

Nhưng anh biết rằng làm như vậy thật vô ích. Đó chỉ là một cách tự phát hiện trong lúc anh không được phép sơ hở hơn lúc nào hết. Anh phải kiên nhẫn chờ. Nhưng chờ cái gì? Anh cảm thấy vô kể khả thi! ... Đám trẻ quanh anh vẫn vui vẻ reo hò.

Đột nhiên có tiếng gọi thống thiết làm anh chú ý:

- Ngày người con của Trái Đất, hãy giúp tôi ... người anh em giúp tôi với ...

Peter hoảng sợ. Anh hiểu những lời vừa thốt lên: Đó là tiếng nói của những Con người hai đầu. Là những người ở hành tinh F-317 thuộc Dây Ngân Hà. Đã từ 300 năm nay, Trái Đất duy trì quan hệ chặt chẽ và thân thiết với hành tinh bạn này. Tiếng nói của F-317 còn có tên gọi khác là Hành tinh lửa được dạy trên các trường Đại học ở Trái Đất như ngoại ngữ và đại diện của hai hành tinh thường đến thăm nhau. Hành tinh nhận biệt danh là Lửa vì có hiện tượng đặc biệt là lúc bình minh và lúc hoàng hôn, bề mặt hành tinh đó đỏ rực lên như Lửa. Peter vội tìm quanh xem tiếng nói từ đâu tới: Dưới thung lũng đá có một sinh vật Hai đầu trần truồng, dáng vẻ tuyệt vọng đang tìm cách leo lên thành đá dựng đứng trơn như mỡ, miệng thì kêu gọi anh:

- Này người con của Trái Đất, anh có hiểu lời tôi nói không! Người con của Trái Đất, tôi tên là ... Anh có hiểu tôi không? hãy báo tin về quê hương tôi rằng người ta bắt tôi ... Đã hành hạ tôi ... Họ không cho tôi về nhà ... Người con của Trái Đất ! Hãy cứu giúp tôi ... Đừng có tin chúng nó ... Hãy trả lời nếu anh đã hiểu tôi! Mà thôi, đừng có trả lời! Như thế nguy hiểm lắm! ... Chúc người con của Trái Đất được may mắn hơn tôi ... Hãy báo tin về Tổ quốc tôi ... Đám trẻ đang cúi xuống vách đá và rất thích thú về con người nhỏ nhỏ hai đầu đang hao tay múa chân. Chúng ném cho anh kẹo, những trái cam và võ tay

- Ồ! Hay quá! ... Thích quá ...

Một cô bé dọa em:

- Nếu em không nghe lời thì trên đầu em cũng mọc thêm một cái đầu nữa đấy.

Peter lại muốn bật chiếc máy phát của mình và kêu lên:

- July, Hãy để anh ở lại đây với số phận của anh ... Đừng có hạ cánh July, đừng có tin chúng July, em hay bay xa đi ...

Nhưng anh lại tự kìm chế được vì biết rằng đài phát của hành tinh Oxy sẽ lập tức ngăn chặn tiếng nói của anh.

Chương 38

BÂY GIỜ TA HÃY THẬT KÍN ĐÁO

Khi Peter về đến nơi, Thái Tử không nhận thấy có gì đáng nghi ngoài việc anh hơi xanh và mắt có quầng.

- Ngài mệt à? - Thái Tử hỏi.

- Thưa Thái Tử, tôi không quen với các buổi dạ hội, vũ hội và các cuộc vui liên tiếp. Khi còn ở nhà tôi sống yên tĩnh hơn. Bây giờ tôi chỉ thích chơi thể thao ví dụ như bơi ...

- Còn điều đi săn tối cao!

- Thưa Thái Tử tôi rất vui thích - Peter đáp và nghĩ rằng trong cuộc săn anh có nhiều thời cơ để thu sòng. Lúc này chỉ còn một ý nghĩ duy nhất làm anh lo lắng là người ta bằng mọi cách để lôi July ở con tàu vũ trụ Nhân Loại xuống hành tinh Oxy. Có thể vài giờ nữa. Cũng có thể cô ta đã xuống đây rồi và đang bị bắt ở một chỗ nào đó...

Làm thế nào để biết được chắc chắn nhỉ?

Làm thế nào mình có thể bay tới đón July?

Nếu những kẻ cầm quyền ở hành tinh Oxy này không có những ý định xấu xa đen tối thì họ đã báo cho anh biết từ lâu rằng July đang chuẩn bị hạ cánh. Nhưng suốt thời gian qua, bất kỳ lúc nào anh hỏi Thái Tử về con tàu vũ trụ và liên lạc vô tuyến vô tuyến thì hẳn ta cũng mỉm cười để anh tin tưởng và nói: "Những cơn báo vũ trụ không cho phép liên lạc xin ông hãy kiên nhẫn chút, có lẽ ngày mai hoặc ngày kia. Nhưng sự thật thì vẫn có liên lạc vô tuyến thường xuyên giữa July và Trung tâm. Họ còn dùng cả tiếng nói ghi âm của anh để lừa July! Rất có thể là chúng sẽ ... Ở đây mọi điều đều có thể xảy ra.

Peter nghĩ đến anh bạn ngu ngốc Hành tinh Lửa mà hãi hùng: Chúng đã nhốt anh vào vườn thú. Anh nghĩ đến số phận của ORO và ON nói riêng với số phận của những người mang vôi nói chung. Anh hạ quyết tâm, phải chấm dứt sự u mê, tê liệt của anh, phải hành động, bất chấp mọi khó khăn.

Bề ngoài, anh sẽ làm ra vẻ vui thích, muốn ở lại lâu tại hành tinh Oxy, phải thể hiện nhiều quan tâm hơn nữa về văn học, nghệ thuật, phong tục, tập quán của hành tinh này.

Thái Tử vẫn quan sát Peter và vừa lòng nhận thấy rằng anh bắt đầu vui vẻ hơn. Anh cũng hỏi nhiều hơn và cũng kể chuyện về đời sống và tập quán trên Trái Đất. Khi Thái Tử hỏi anh có thích diễn dự một buổi tối sinh hoạt văn hóa hay không thì anh to ra hết sức thích thu nếu được nghe vài bài thơ hay. Trước bữa ăn tối, Peter lại đi tắm. Bây giờ anh đã hơi quen với việc mỗi buổi sáng và sau khi tắm anh lại có quần áo mới và đồ dùng mới tinh trong túi. Anh bước ra khỏi buồng tắm mặc đồ lót mới và một bộ đồ màu kem rất đẹp. Theo thói quen, anh cho tay vào túi và ngạc nhiên nhận thấy rằng lần này không có cuốn lịch bỏ túi nữa. Như vậy là anh không có bản đồ.

Chương 39

NHỮNG CHỈ THỊ ĐẶC BIỆT

Viên chỉ huy của con tàu cấp cứu RA-1 nghiêm trang nhắc nhở July một lần nữa là nhiệm vụ cứu Peter nên thuộc về đội cấp cứu. Cô không được trái lời. Không được hạ cánh trên hành tinh xa lạ và nguy hiểm này.

- Nhưng chính các anh cũng nghe thấy đấy! Peter bị tai nạn, anh ấy bị thương và đang chờ tôi ...

- Chúng tôi thấy tai nạn này có vẻ thật kỳ lạ ... Và kỳ lạ hơn nữa là tuy Peter lên tiếng rất nhiều lần nhưng lần nào cũng chỉ nói có mỗi một câu giống hệt nhau. Điều này cho phép đoán nhận rằng: Những lời này phát từ máy ghi chú không phải anh ấy chực tiếp nói ...

- Nếu Peter bị nguy thì tôi lại càng phải hạ cánh: Các anh cũng đã nghe thấy đấy lần nào tôi đề nghị đưa Peter lên đây thì người ta cũng đáp: không được, chúng tôi không làm được.

- Nếu vậy thì con tàu cấp cứu của chúng tôi sẽ hạ cánh và cô chờ ở trên này.

- Không ... Đừng thế! Nếu các anh gặp phải sự cố gì thì một mình tôi làm sao cứu được. Trái lại, nếu có gì xảy ra đối với tôi thì các anh có thể thông báo cho Trạm cấp cứu và nếu cần thiết có thể huy động hàng trăm con tàu cấp cứu tới đây!

- Cô này bướng bỉnh thật! Không thể nói chuyện nghĩa lý với cô được. Bây giờ thì tùy ý cô muốn hành động thế nào cũng được.

Và thế là July quyết định chuẩn bị hạ cánh. Cô kiểm tra lại tất cả các máy móc dụng cụ. Điều chỉnh toàn bộ theo hướng dẫn của Trạm tiếp đón của Hành tinh Oxy. Chỉ còn khoảng 10 gi (Hai ngày của hành tinh Oxy) là tới lúc hạ cánh.

- Chúng tôi nhắc bà chú ý rằng. Nếu bà thay đổi góc hạ cánh hoặc tốc độ quy định hoặc có một con tàu nào khác đi theo con tàu của bà thì lập tức hệ thống tên lửa bảo vệ của chúng tôi sẽ tự động làm việc ...

- Rõ! Tôi nhắc lại: Nếu thay đổi góc hạ cánh hoặc tốc độ quy định ... - July ngoan ngoãn nhắc lại.

- Sau khi mệnh lệnh Hạ Cánh vang lên thì liên lạc vô tuyến sẽ chấm dứt. Khi nào con tàu vũ trụ của bà dừng trên hành tinh chúng tôi, sẽ có người của chúng tôi đón tiếp. Trước khi đại diện của chúng tôi tới tuyệt đối không được phép mở cửa con tàu. Cấm rời khỏi buồng lái của con tàu vì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bà phải ngồi yên chờ trong buồng lái cho đến khi chúng tôi mở con tàu! Chúng tôi nhắc lại chỉ thị: Sau khi mệnh lệnh Hạ Cánh vang lên, liên lạc vô tuyến sẽ chấm dứt. Chúng tôi yêu cầu về phía bà không được phát tín hiệu vô tuyến nào nữa. Trong vùng hạ cánh bà cũng không thể nhận tin vô tuyến được ... Nhắc lại lần nữa: Hạ cánh xong phải kiên nhẫn ngồi đợi trong buồng lái ...

- Thế, anh Peter có ra đón tôi không?

- Sau khi mệnh lệnh Hạ Cánh vang lên, lập tức khởi động các tên lửa phụ ...

July nhận lệnh Hạ Cánh tim đập mạnh đầy lo âu.

Chương 40

KHÓ KHĂN ĐIẾP TRÙNG

Mỗi khi Peter tách riêng ra được một lúc anh lại bật nút thu của chiếc máy tí hon. Tất nhiên không bao giờ anh sử dụng nó trong các lâu đài cổ trang bị máy xử lý tiếng động. Anh chỉ bật ở ngoài trời.

Trong 40 giờ nữa ... Như vậy ta chỉ còn hai ngày nữa July sẽ hạ cánh.

Từ bữa đi chơi công viên đến nay, Peter không còn được nhận lại bản đồ nữa. Trong hai ngày sau cùng, anh cố tình tắm nhiều lần để thay quần áo nhiều lần. Mỗi lần anh đều nhận được mọi thứ: Một chiếc áo sơ mi tinh tươm, giày vừa khít chân, một con dao bỏ túi, lược, bút ... Nhưng không có lịch mà cũng chẳng có bản đồ nữa. Không biết vô tình hay hữu ý người ta làm cho anh không thể định hướng được. Anh còn nhận thấy rằng, trong phòng của anh, những tiếng chuông đồng hồ cũng biến mất. Chỉ còn các bữa ăn được báo hiệu bằng một tiếng cồng.

Peter đang chơi quần vợt, anh chơi được vài ván thì gọi mấy chàng thanh niên đang đứng gần đấy:

- Này, các anh vào chơi đi. Thôi nghỉ mệt một lát.

Rồi Peter đứng ra cạnh sân, kín đáo bật máy thu dơ lên tai: Lại toàn con số và những tín hiệu, anh không hiểu được. Phía bên kia bãi quần vợt, Thái tử đang tiến lại gần:

- Thế nào? Ông khách thân mến của chúng tôi có khỏe không? Hôm nay tôi thấy ngài có vẻ hơi đáng trí. Ngài không thích chơi nữa à?

- Xin cảm ơn Thái Tử ... Tôi cũng không hiểu tại sao, hôm nay tôi cảm thấy hơi mệt mỏi.

- Như vậy, tôi đề nghị điều này, có lẽ sẽ làm cho ngài tỉnh táo. Ngài thích câu cá không?

- Tôi không biết câu cá là gì?

- Ồ! Đó là một môn giải trí thật là tuyệt diệu. Tôi sẵn lòng mời ông tới Hồ Gương. Ở đó là thủy phận nhỏ của tôi. Ngày mai, tôi có những công việc quốc gia phải giải quyết. Nhưng nếu ngài thích, sáng sớm mai ngày có thể ra đó chơi. Ngài sẽ thấy bộ đồ nghề câu cá của tôi để sẵn ở đó.

- Thế tôi sẽ tìm thấy gì ở đó?

- Này nhé, một chiếc cần dài ... với một sợi dây nhỏ ở đầu ... - Thái tử mô tả chiếc cần câu cho đến lưỡi câu và bày cho anh cách làm cho cá bạc cắn câu, làm cách nào giật và lôi cá lên khỏi mặt nước.

- Cá câu được sẽ làm gì? - Peter hỏi.

- Nếu như thích. Ngày hãy chiên nó lên. Còn không thích thì vứt ở đó hoặc quăng lại xuống hồ. Điều này hoàn toàn không quan trọng. Ngày hiểu cho, đây là một môn thể thao, một môn giải trí ... Ngày hãy thử xem! Hãy đến Hồ Gương câu cá hai hoặc ba ngày, tôi cam đoan là ngài sẽ vui tươi và trẻ lại mười tuổi.

Peter nghĩ nhanh: Đây có thể là một cái bẫy. Anh nói to:

- Xin đa tạ Thái Tử: thật là may mắn cho tôi. Nhưng đến Hồ Gươm đi đường nào? Mấy ngày nay tôi không có lịch túi nên chẳng có bản đồ.

- Thực thế à? - Thái Tử làm bộ ngạc nhiên hỏi - Tôi sẽ cho chỉ thị. Có lẽ họ đã quên mất đấy.

Peter nghĩ: Quên à? Máy tính điện tử mà quên được à?

Thái Tử nói tiếp:

- À này, nhưng ngài cần gì đến bản đồ, chỉ cần ra lệnh cho chiếc xe T3 thì nó sẽ đưa ngài tới đó.

- Xin trân trọng cảm ơn Thái Tử về lời mời. Sáng sớm mai tôi sẽ tới đấy.

- À ta còn gặp nhau ăn tối nữa cơ mà!

Đến bữa tối. Các món ăn mới dọn lên có nhiều gia vị ngon hơn và cũng ru ngủ hơn ngày thường. Thái Tử hỏi anh nhiều hơn mọi khi: Cho tới nay anh đã thấy được những gì ở hành tinh Oxy? Anh thích những gì? Đột nhiên Thái Tử nhìn thẳng vào mắt Peter hỏi:

- Ngày Peter thân mến. Tôi quên chưa hỏi ngài đã làm thế nào để tới Thành phố của những người có trí nhớ.

- Khi tôi tới quý hành tinh thì tôi mê man bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, tôi tìm cách tự định hướng. Tôi thấy mình ở giữa những sinh vật lạ lùng mang vòi trong một Thành phố bê tông màu xám. Nhưng nếu tôi không làm thì tôi đã kêu điều đó rồi. Tôi tìm cách nói chuyện với họ và hỏi thăm đường nhưng không có kết quả ... Lúc đó tôi hãy còn điên dại và tôi tìm cách phát tín hiệu. Các tín hiệu không được đáp lại. Tôi không thể bắt chuyện được với những người mang vòi. Nhưng tôi có Oxy, tôi có đầy đủ trang bị. Và thế là tôi thử vận may rủi, tự tìm lấy đường đi. Tôi phải đi một thời gian rất dài thì lại tới một khu vực có người ở. Một thành phố đẹp hơn. Từ đó, Thái Tử đã cho máy bay chở tôi đến đây. Không hiểu sao tôi lại không còn nhớ đầy đủ các chi tiết nữa ! Có thể là khi tôi rơi xuống đây, bộ não đã bị chấn thương ít nhiều.

- Làm thế nào mà ngài gặp được ORO?

- Tôi không biết ORO là ai. Tôi đã gõ cửa một căn nhà. Người ta đã mở cửa và đã giúp đỡ tôi... Sau đó tôi được hướng dẫn là đi theo một con đường lẩn. Đường đó đã dẫn tôi tới máy bay.

Thái Tử nghĩ thầm "Thằng này nhất định nói dối"

Peter cũng nghĩ thầm "Hừ, chú mày định đưa ta vào bẫy! Chúng mày nói dối như cuội ... Mày nói dối với July là ta bị chấn thương não mà!"

- Ngày mai ngày định làm gì nữa - Thái tử hỏi - Theo chỗ tôi biết thì ngài đã nhận được rất nhiều giấy mời.

- Vâng, sau khi đi câu vào buổi sớm, tôi sẽ đi xem Viện bảo tàng mỹ thuật hoặc đi thăm thư viện của Viện Hàn lâm ... Tốt hơn hết là tôi được trở về con tàu vũ trụ.

- Vậy là ngài không thích ở đây với chúng tôi hay sao? Ngài Peter thân mến, ngài hãy tin rằng, tối làm tất cả mọi điều để ngài được thoải mái.

- Tôi xin cảm ơn Thái Tử rất nhiều về mọi ân huệ mà ngài đã ban cho. Nhưng thú thật là tôi

nhớ vợ và đang lo cho vợ tôi. Nếu có được liên hệ vô tuyến thì hay quá!

- Rất tiếc là sáng nay tôi cũng mới vừa nhận được báo cáo: Các cơn bão vũ trụ đang còn tiếp diễn nên mọi liên hệ vô tuyến hoàn toàn không thể thực hiện được.

Cũng đúng vào lúc này thì July nhận được lệnh điều chỉnh quỹ đạo lần chót.

Đêm đó Peter không ngủ được.

Chương 41

CON TÀU VŨ TRỤ NHÂN LOẠI ĐÃ HẠ CÁNH

Hồ Gương thật xứng với tên gọi, nó lấp lánh như một chiếc gương bằng bạc. Trên mặt nước phẳng lặng, mọi vật đều soi bóng. Các gợn mây trắng, các tia nắng mặt trời, vòm lá của các cây và chiếc mái nhỏ của túp lều câu cá xinh xắn lẻ loi. Trời lặng gió, không khí thơm mùi đồng nội.

Chiếc xe hơi màu trắng toát đứng lại. Peter tìm các trang bị đi câu nhưng không hề nghĩ đến chuyện thả câu xuống nước. Gần và xa đều không có một bóng người. Những con cá bạc bơi tung tăng trong hồ. Mặt trời lấp ló sau vòm lá xanh. Trên cây có các thứ hoa đủ màu: tím, hồng, trắng, đỏ ...

Peter ngả lưng trên cỏ, dưới một bụi cây và xoay xoay chiếc cà rá. Anh hồi hộp chăm chú áp tai vào chiếc máy.

Xung quanh Hồ Gương này quả là thuận tiện cho việc thu thanh. Vì ở các bước sóng dài, trước nay chưa từng bắt được tín hiệu thì ở đây anh cũng nghe được. Anh phát hiện được các chỉ thị, các tín hiệu, các con số. Tiếp đó là những mệnh lệnh và các chỉ thị khác. Và Peter sửng sốt phát hiện ra rằng tất cả các tín hiệu gọi và đáp đều liên quan chặt chẽ đến số phận của anh và đến chiếc bẫy mà người ta giăng ra cho con tàu vũ trụ Nhân Loại.

- Mệnh lệnh: Đúng 11 giờ anh phải đi xe hơi tới điểm Y4. Nhắc lại đi!

- Đúng 11h tôi phải đi xe hơi tới điểm Y4.

- Các mệnh lệnh tiếp theo nằm trong cuộn phim Mật mã số 3. Phía dưới bức màn ION không có liên lạc vô tuyến. Nhắc lại đi!

- Tất cả các mệnh lệnh tiếp theo đều ghi trong cuốn phim ...

Đúng lúc này cuộc đối thoại bị một làn sóng khác lấn át:

- Đây! Trung Tâm! Sân bay 1103 chú ý. Chuẩn bị cho một máy bay XK hai chỗ ngồi xuất phát! Cần trang bị máy sản xuất Oxy và máy hô hấp. Kế hoạch chuyển bay: ĐI cất cánh 11 giờ 30, hạ cánh 16 giờ 30. Chuyển về ngày hôm sau: Cất cánh 11 giờ 30 hạ cánh 18 giờ 30.

Tôi nhắc lại: Phía dưới tấm màn ION không có liên lạc vô tuyến.

- Chỉ thị bắt sống sinh vật Trái Đất mang về, nhất thiết phải bắt sống! Làm cho con tàu vũ trụ của nó không thể bay được nữa! Các chỉ dẫn chi tiết nằm trong cuốn phim. Mật mã số 3!

- Con tàu vũ trụ của sinh vật Trái Đất hạ cánh ở điểm BX3'4". Quỹ đạo hạ cánh được đánh dấu trên bản đồ bằng một mũi tên bạc ... Xuống dưới bức màn ION phải chấm dứt mọi liên hệ vô tuyến. Nhắc lại đi!

- Mật mã số 3. Mệnh lệnh chi tiết trong cuộn phim ... Con tàu vũ trụ của sinh vật Trái Đất ...

Tới đây, buổi phát kết thúc. Sau một lát, cũng trên làn sóng đó, cũng tiếng nói đó lại lên tiếng:

- Lên đường đến điểm Y4 ... Con tàu vũ trụ Nhân Loại hạ cánh hôm nay ... Xuống dưới bức màn

ION không còn liên lạc vô tuyến. Nhớ dùng mật mã số 3. Hãy lên đường đến điểm Y4.

Tất cả các dây thần kinh của Peter đều căng thẳng đến cực độ. Nếu anh không hành động lúc này thì mất hết! Thua cuộc hoàn toàn! Anh vụt nhòe dậy với quyết tâm dám làm tất cả mọi việc. Anh bước nhanh lên chiếc xe hơi đang đợi và ra lệnh:

- Tới điểm Y4.

Cửa xe tự đóng lại. Xe phóng như bay trên các đường núi đẹp như trong giấc mơ. Đi qua ven các hồ, qua cầu và chui qua đường hầm, đi giữa các rừng và các vườn cây đang nở hoa. Phong cảnh như nhòa đi trước mặt Peter. Anh không còn thấy các lâu đài với những ngọn tháp và các nhà nghỉ mát đẹp đẽ nữa. Chiếc xe đưa anh đến cuộc phiêu lưu nguy hiểm không thể lường được và không thể tránh được. Anh không có đồng hồ và cũng không biết xe chạy mất bao lâu. Anh lo lắng và căng thẳng đến mức ngồi trên xe không dám mở máy thu nữa. Anh vẫn còn sợ người ta có thể nghe được anh. Hoặc là những tiếng nói thu được sẽ lọt vào chiếc ô tô có máy lái tự động theo mệnh lệnh và sẽ làm thay đổi hướng đi của nó. Lòng đầy hồi hộp anh mong chiếc xe đưa anh tới chỗ cần đến. Tuy hồi hộp nhưng anh rất quả quyết và sẵn sàng chiến đấu. Anh sẽ làm tất cả điều gì có thể làm được để cứu July.. Và nếu phải chiến đấu thì anh sẽ bắt kẻ địch phải trả giá tính mạng anh thật đắt. Lúc này chiếc xe lướt qua một vườn hồng rất rộng rồi đi qua chân một thác nước. Xe tới một quảng trường hình tròn trang trí bằng nhiều bức tượng, những cây cọ và đài phun nước. Quảng trường đẹp tuyệt vời và không có một bóng người. Chiếc xe dừng lại rất êm. Cánh cửa tự mở ra.

Peter bước xuống và nhận ra nơi này. Đây chính là nơi anh đặt chân tới khi họ đưa anh từ Thành phố của những người có trí nhớ tới đây.

Chương 42

CUỘC TẤN CÔNG THẮNG LỢI

Peter bước ra khỏi xe vài bước. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh lại tới đúng cổng sân bay bí mật. Theo mệnh lệnh vừa truyền đạt bằng điện đài thì đúng 11 giờ phải có một người nào đó (hay là nhiều người?) tới đây với nhiệm vụ bắt July về. Có nên bật máy thu không nhỉ? Không! Việc đầu tiên là phải dấu kín chiếc xe hơi. Chiếc xe màu trắng toát sẽ đập ngay vào mắt bất kỳ người nào tới đây.

Sau một đài phun nước, anh thấy một hàng chuối với nhiều lá xum xuê. Con đường hơi đổ xuống, Peter lấy hết sức lực đẩy, chiếc xe nhẹ nhàng lăn gần như không có trọng lượng. Chỉ vài phút sau anh đã dấu kín nó sau những tán lá.

Bây giờ anh có thể yên tâm mở máy thu. Anh chọn một bụi phong lan chỉ cách cửa vào sân bay có vài thước và nấp vào dưới các chùm hoa dày đặc. Đưa máy thu lên tai, anh lại nghe thấy những con số tín hiệu, chỉ thị và mệnh lệnh trên hàng trăm làn sóng khác nhau. Anh hết sức chăm chú chỉnh máy tìm ra làn sóng cần thiết và đã thành công.

- Đây Trung Tâm.

- Tôi đã có mặt ở đây.

- Chuẩn bị tiếp nhận con tàu vũ trụ Nhân Loại để cont àu tại chỗ hạ cánh cho đến khi có lệnh mới. Tịch thu tất cả máy móc dụng cụ của sinh vật Trái Đất. Phải bắt sống đưa về. Nếu cần thì cho thuốc ngủ. Nhưng chỉ thị tiếp tiếp theo trong cuộn micro phim, sử dụng mật mã số 3. Đến 11h38 phút anh sẽ chui qua bức màn ION, lúc từ đó chấm dứt liên lạc vô tuyến.

- Yêu cầu khu vực A - B không chắn sóng ! ... Nhân Loại đâu? Con tàu Nhân Loại đâu?

- Nhân Loại đây! Nhân Loại đây! Chờng tôi thế nào rồi?

- Chờng bà đã khỏe.

- Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.

- Chúng tôi xin chiều theo ý bà. Tôi nõi máy đây.

- Peter! Anh thân yêu! Em July đây!

- Đây Peter! Em July thân mến nhất! Anh nóng lòng chờ giây phút gặp em! Anh rất mong nhớ em! Em hãy theo đúng các chỉ thị hạ cánh!

Bầu trời như quay cuồng trên đầu Peter. Rõ ràng anh nghe tiếng nói của mình mà không phải anh nói. Có phải họ đã dùng kỹ thuật ma giáo của hành tinh Oxy vào đây? Hay họ đã thu các lời nói trước vào băng từ và chấp lại thành những câu trả lời? Hoặc hơn nữa, họ đã nạp tiếng nói của mình vào một chiếc máy quái quỷ nào đó và với âm sắc riêng của mình nó có thể nói bất kỳ điều gì với đúng giọng nói của mình? Thế còn July? Thật là khủng khiếp! Tất nhiên July hoàn toàn mắc lõm! Vậy thì khi nghe tiếng nói của July không biết mình có nên tin không đây?

- Sau khi hạ cánh bà hãy kiên nhẫn chờ trong buồng lái! Mở cửa ra là nguy hiểm chết người!

Chú ý! Sẵn sàng khởi động tên lửa ... Xuất phát! Liên lạc vô tuyến tạm cắt...

- Rõ, rõ rồi!

Bây giờ lại có một giọng đàn ông khác lên tiếng.

- Báo cáo, tôi đang trên đường tới điểm Y4.

- Nhớ kỹ: Sau khi qua bức màn ION, theo các mệnh lệnh chi tiết trong cuộn micro phim! Mật mã số 3!

Peter cẩn thận nhìn qua đám hoa lá. Chiếc xe sẽ từ hướng nào đi tới nhỉ? Liệu kế hoạch táo bạo của mình có thực hiện được không? Phải được chứ! Ta không có gì để mất cả!

Các đài phun nước, các bụi phong lan, các gốc hồng, những bông hoa to bằng đầu người mùi thơm ngào ngạt, các dãy núi xa xa có ánh lam huyền ảo, bầu trời trong sáng, những hạt nước nhỏ li ti của đài phun bị gió tạt lấp lánh như những hạt kim cương ... Cảnh đẹp thần tiên và vắng vẻ này! Tất cả làm anh bồn chồn lo lắng. Cảnh càng đẹp thì anh càng cảm thấy rằng tất cả chỉ là một cái lưới sặc sỡ duy nhất bao quanh lấy anh, thắt dần lại, chẹt lấy cổ anh và tìm cách bắt July của anh!

Peter nín hơi lắng nghe và chờ đợi. Chắc là đã 11 giờ. Đúng lúc đó một chiếc xe hơi màu anh đào vụt đến và dừng ngay trước cửa vào sân bay. Một người đàn ông to lớn, cơ bắp nổi hằn dưới áo đang bước xuống xe liền quay lại xe và cầm lấy chiếc túi ở ghế sau. Đúng giây phút này, Peter nhảy vọt ra khỏi bụi phong lan. Chỉ cần một bước đi anh đã tới sau lưng kẻ lạ mặt. Kẻ lạ mặt đang điềm nhiên tìm gì đó trong túi. Peter cảm thấy mình rất tỉnh táo, trầm tĩnh. Anh sẵn sàng hành động nhanh và có suy nghĩ. Anh có thể giết cổ người này nhưng anh không nghĩ tới điều đó. Anh chỉ ra đòn lại hấn ra khỏi vòng chiến trong thời gian anh chạy trốn.

Peter siết chặt cổ kẻ lạ mặt. Khi tên này bắt đầu ngột thở thì anh lại hơi nói lỏng tay. Trong nháy mắt anh dùng cườm tay chặt một nhát vào gáy hắn. Tên này ngất ngay lập tức. Anh lấy lá nhồi chặt vào mồm hắn rồi rút túi ra sợi dây câu mà anh mang theo từ Hồ Gươm. Sợi dây làm bằng vật liệu đàn hồi khó đứt đứt được. Peter trối quặp hai tay tên này ra sau và quấn bó giò nó. Peter nghĩ nhanh: Ta cần thời gian. Anh lục túi của hắn và lấy tất cả mọi dụng cụ giấy tờ bỏ vào túi mình. Anh dựng từ nhân lên và kéo hắn vào sau hàng chuối, bỏ vào chiếc xe mà anh đã giấu. Anh đặt hắn vào ghế và ra lệnh:

- Trở lại điểm T3.

Chiếc xe tuyệt đẹp màu trắng toát lập tức chuyển bánh vọt trở lại về phía Hồ Gươm.

Ở cửa sân bay, chiếc xe màu anh đào vẫn còn đậu cửa mở toang. Peter thu lấy chiếc túi và nhìn quanh tìm những trang bị mà kẻ đi bắt July có thể còn bỏ sót. Dưới xe, anh tìm được một bao trắng giống một bao kiếng. Trong khi lúi tuôi kia đi, chiếc bao đã rút ra khỏi túi hắn. Peter nhặt lấy cái bao nhét vào túi và bỏ lại chiếc xe hơi màu đỏ ở cửa vào sân bay bí mật.

Chương 43

TRONG MÁY BAY

Khi Peter bước tới, một chiếc cửa kính rộng lập tức tự mở ra. Anh bước vào và cánh cửa khép lại sau lưng anh. Anh ở giữa một phòng rộng thênh thang có lát gạch màu lục. Trước đây vài tuần, anh đã tới đây! Phòng đợi của sân bay bí mật. Anh không thấy một tấm bảng chỉ dẫn nào cả. Trước mặt anh có một vệt sáng màu lục nhạt đang chuyển động trên nền nhà như một chiếc thảm. Peter đi theo vệt sáng qua phòng đợi trống rỗng. Anh không gặp một ai và cũng không nghe thấy một lời nào. Một cánh cửa nữa lại mở ra trước mặt anh và đóng lại sau lưng anh.

Rồi anh đi qua một cánh cửa nữa. Thực ra Peter chỉ đứng trên một thảm lăn hoàn toàn giống như khi trước anh ở máy bay ra nhưng ngược chiều.

Ra khỏi phòng đợi, anh đã thấy chiếc máy bay màn ảnh bạc đợi sẵn cách vài mét. Lần anh bay từ Thành phố trí nhớ tới đây sương mù dày đặc, anh không nắm rõ nó. Khi anh xuống sân bay ở đây thì lại quên mất không quay lại nhìn nó. Bây giờ anh nhìn chiếc máy bay một cách ngạc nhiên. Có lẽ nó cũng vẫn là chiếc máy bay đó? Nếu đúng vậy thì tính toán của anh có logic không? Người ta có định sử dụng chiếc máy bay này tới July không?

Anh không còn có cách lựa chọn nào khác. Anh bước lại máy bay. Khi anh tới gần, một chiếc cầu thang màu bạc hiện ra. Peter bước lên vài bước, cửa máy bay cũng tự mở ra. Chiếc cầu thang lướt lên. Peter bước vào máy bay và cánh cửa tự động đóng lại.

Peter tiếp tục suy nghĩ. Anh có phải ra lệnh cho máy bay: Thành phố trí nhớ hay không? Hay anh bảo nso tới điểm hạ cánh đã quy định BX 3'4"? Mà thật ra nhanh có cần nói gì không?

Nhưng đã tới lúc việc đó không cần thiết nữa. Đúng 11 giờ 30 động cơ của máy bay nhẹ nhàng quay về chiếc máy bay từ từ bay lên. Qua cửa sổ anh vẫn thấy bầu trời trong xanh lập loáng. Anh có thể nhìn rõ thành phố Oxy với những màu sắc không thể quên được. Những ngôi nhà màu sắc không thể quên được. Những ngôi nhà trắng lè với các tháp thon mảnh. Nếu vừa qua biết tận dụng thời gian anh có thể còn xem được nhiều hơn nữa ...

Chỉ trong vài phút, thành phố biến khỏi tầm nhìn. Bây giờ anh nom thấy núi non, thung lũng, hồ xinh và thác nước bạc. Càng ngày càng đi xa không còn nhìn thấy phong cảnh thành phố dưới chân nữa.

Peter nhớ lại, khi họ đưa anh từ Thành phố trí nhớ lên đây, đột nhiên đám mây mù màu sậm sáng ra và tất cả như bắt đầu tỏa ra màu hồng cho đến khi anh đột ngột nhìn thấy bầu trời xanh thẳm. Khi đó ở chân trời có những tia màu tím hồng, những biển ảo rất kỳ lạ như một vòm khum khép kín hoặc một vành đai ngày càng to bản và không gian ngày càng thu hẹp lại. Đột nhiên một tiếng loa vang lên làm anh hoảng hốt:

- Anh đang đến gần bức màn ION! Trong 2 phút nữa liên hệ vô tuyến sẽ chấm dứt. Nếu anh phát hiện được điều gì đo skhông bình thường cần lập tức báo cáo ngay bây giờ! Chúng tôi nhắc lại lần chót; Bắt sống sinh vật đưa về trên này. Quý đạo của con tàu được đánh dấu bằng một Mũi Tên Bạc. Đường vạch xanh là đường bay của anh. Sử dụng mật mã số 3. Bỏ con tàu Vũ Trụ lại vị trí hạ cánh. Tiến hành các kiểm tra RG (YEK), J .. ICK. Ngày mai máy bay sẽ quay trở lại đúng 11h30 ...

Tiếng nói dứt. Xung quanh hoàn toàn im lặng. Máy bay bắt đầu xuyên vào một vành ánh sáng

lấp lánh màu tím hồng. Các cửa sổ của máy bay gần như đỏ rực lên. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt rồi tối đen lại. Những đám mây mù ảm ướt màu nâu xám quấn lấy máy bay. Mây càng ngày càng sẫm hơn hẳng như không thấy gì nữa. Ở đây, thế giới thần tiên của màu sắc và ánh sáng gần như kết thúc. Peter thấy tim mình thắt lại: Anh đã trở lại cái thế giới khủng khiếp, thế giới sự thật của hành tinh này. Bất ngờ một sự chấn nản xâm lấn tâm hồn anh. Bây giờ anh tìm July ở đâu? Và nếu anh tìm thấy làng thì sẽ cùng nàng đi trốn như thế nào? Theo hướng nào?

Thế giới bên ngoài máy bay ngày càng tối hơn. Trên bảng đồng hồ của máy bay ngày càng tối hơn. Trên bảng đồng hồ của máy bay ngày càng tối hơn. Trên bảng đồng hồ của máy bay, một vệt ánh sáng màu lục nhạt bắt đầu nhấp nháy. Chùm ánh sáng nhắc anh nhớ tới chùm sáng trong phòng chiếu phim trước khi hình được hiện lên.

Cuộn micro phim. Bây giờ anh mới nhớ ra. Chắc nó phải nằm trong chiếc túi đoạt được. Anh tự nghĩ: Mình hồ đồ quá! Trong những phút đầu của chuyến bay, anh chỉ nghĩ quần lo quanh và ngồi chờ ra nhìn mà quên khuấy đi mất việc lục soát chiếc túi đã cướp được. Anh vội mở nó ra: Trong túi có những đồ vật mà anh đã biết cách sử dụng. Cũng có thứ rất lạ. Một bộ dụng cụ hô hấp. Một máy sản xuất Oxy. Những viên kẹo giải khát và một cuộn phim.

Peter cầm cuộn phim lên tay. Thanh tựa của chiếc ghế anh ngồi lập tức chìa ra. Sườn của một chiếc máy chiếu phim đựng vào cổ tay Peter, có vẻ như nó muốn nắm lấy tay anh. Peter giật mình, vội vàng mắc cuộn phim vào sườn máy.

Chiếc bảng đồng hồ đã hiện thành một màn ảnh nhỏ, hiện ra nhiều vệt màu lục run run, nhiều đường nét và chữ cái không thể hiểu được. Kèm theo là tiếng thuyết minh không rõ. Đó là thông báo, là chỉ thị là những thông tin liên quan đến của anh. Nhưng anh phải giải mã được nó. Anh chợt nhớ ra mật mã số 3 ... Mật mã số 3 là thế nào đây? Peter hết sức chăm chú, căng thẳng nhìn các hình ảnh đang chớp chờn trước mắt. Thời gian trôi qua, phim vẫn chiếu ... Nhưng anh ... anh nhìn vào túi, xem lại bộ máy hô hấp và các dụng cụ. Chìa khóa của bí mật có thể ở những chỗ nào? Anh phải đặt cái gì? Quay ở đâu? ... Theo trực giác anh chụp đại một vật trong túi giống một bao kiếng. Anh gặp may. Anh tìm thấy một vật giống như cặp kính đeo mắt. Hai mắt kính tròn mỏng dính bóng loáng, nối với nhau bằng một cái sống và có gọng để đeo. Các mắt kính được bọc trong một cái sườn nhẹ đàn hồi và chúng có thể quay được trong sườn. Anh quay một nấc thì trên sống nổi hiện ra con số tương ứng ... 1, 2, 3. Đến số 3, Peter chợt tỉnh ngộ và đeo vội chiếc kính này lên mắt. Thật khác hẳn, anh thấy màn ảnh nhỏ sáng hơn và rõ nét hơn. Thay vào màu lục lóa nhòe anh thấy hàng trăm màu sắc và ánh sáng. Đó là bản đồ của hành tinh Oxy. Kèm đó anh cũng nghe thấy tiếng thuyết minh rõ ràng và dễ hiểu... Và bây giờ là một tấm bản đồ, anh phải quan sát tấm bản đồ này thật kỹ ...

Không biết ở đoạn đầu phim có gì nhỉ? Làm sao mình có thể tháo cuộn phim ra cuộn lại và xem lại tất cả từ đầu.

... Anh phải bay theo đường vạch màu xanh và đây là chỗ hạ cánh của máy bay ...

Anh thấy một hình ảnh hiếm có, bằng điều khiển của một mương và cửa sập. Tiếp theo đó là bản đồ của một hệ thống nhiều đường hầm. Sau đó có một mũi tên bạc và một vòng bạc.

... Đây là chỗ con tàu vũ trụ của Trái Đất đã hạ cánh ...

Đã hạ cánh! Như vậy là con tàu vũ trụ Nhân Loại trong đó có July đã hạ cánh!

Trống ngực Peter đập mạnh. Hai bên thái dương giật giật tới mức gần như anh không tự chủ được nữa.

... Anh hãy ghi nhớ lấy, luôn luôn theo con đường vạch màu xanh ...

Bây giờ trên màn ảnh hiện ra hai điểm rất rõ: Điểm hạ cánh của chiếc máy bay và điểm đậu của con tàu vũ trụ Nhân Loại. Kèm theo hệ thống giao thông nối liền hai điểm. Những con đường lẩn, đường hầm và cửa sập anh phải đi qua đều hiện lên màu sáng xanh.

... Khi gặp thiếu sót về kỹ thuật, khi có sự cố, dùng mật mã số 6! Trong trường hợp nguy hiểm dùng mật mã số 6!

... Chú ý! Bây giờ tới lúc anh phải rời khỏi máy bay và sẽ đi ra cửa ngăn phía bên phải ...

Thật là kỳ lạ, điều này khó mà có thật. Có lẽ nó chỉ xảy ra trong chuyện thần tiên: Qua cửa cách bên phải là con đường dẫn đến con tàu Nhân Loại, dẫn đến July, dẫn đến sự trốn chạy. còn hệ đường hầm chạy gần như song song với nó trên bản đồ được đánh dấu bằng vạch đỏ lại chính là con đường lẩn dẫn đến Thành phố trí nhớ số 5. Phải! Đi theo con đường đó là tới quảng trường Trung Tâm và phía bên phải quảng trường là hang động, nơi mà ON, cô vợ Ánh Dương và ON con đương sống chui rúc...

Peter nhận thức ngay mình đang nắm được một vật báu trong tay. Những bản vẽ và những cuộn phim là chìa khóa của những điều bí mật mà lâu nay anh tìm hiểu. Nếu những tư liệu này tới được tay Những người có trí nhớ thì sẽ tạo cho họ một vũ khí sắc bén và một sức mạnh hùng hậu!

Anh kích động đến nỗi mồ hôi lại toát ra đầm đìa. Nếu ta không đi theo con đường màu xanh đã vạch mà đi trở lại Thành phố trí nhớ thì cái gì sẽ xảy ra? ... Sẽ dẫn tới hậu quả nào? Ở thành phố Oxy chỉ trong một vài giờ nữa là chúng sẽ phát hiện ra sự vắng mặt của ta. Họ sẽ bắt July. Nếu có cách nào thông báo cho July để nàng chạy trốn trước ... Ta không có quyền kéo July hy sinh theo mình. Nhưng ta cũng không có quyền cứ thế bỏ chạy cho riêng mình, để lại ON và các bạn oằn oại với số phận của họ.

Không! Ta không thể làm khác. Ta phải đến với July. Đến con tàu Nhân Loại và tìm cách chạy trốn. Cũng có thể là các bạn Oxy nếu chỉ có cuộn phim và các bản vẽ chưa thể nổi dậy được. Ta còn bao nhiêu thời gian để chạy trốn nhỉ? Khi nào thì ở Thành phố Oxy chúng phát hiện được chiếc xe trắng bên cạnh Hồ Gương? Chỉ riêng việc ở trên máy bay ta không nói lên một tiếng nào cũng đáng nghi rồi.

Anh nghĩ lẩn thẩn: July đã hạ cánh rồi! Nàng đã chờ hàng mấy tiếng đồng hồ trong buồng lái. Ta phải về nhanh với July ... Phải! Về với July ... Nàng đang mong đợi ta. Ta cũng hết sức mong gặp nàng. Ta là người một hành tinh khác. Ta không thể buộc số phận mình vào những sinh vật khốn khổ trên hành tinh Oxy này ... Ta và July phải trốn, phải tìm cách xuất phát ...

Đột nhiên chiếc máy bay dừng lại. Cửa máy bay tự mở ra. Thang máy bay tự hạ xuống.

Bên ngoài tối đen như mực. Luồng không khí hôi hám sặc sụa ủa vào máy bay. Chiếc máy hô hấp đầu nhĩ? Peter vội vàng đeo máy thở và bộ sản xuất Oxy. Chắc là những chỉ dẫn cho việc ra khỏi máy bay nằm ở đoạn đầu cuộn phim, đoạn mà anh không hiểu được.

Anh lo lắng và luống cuống mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác. Lẽ ra anh phải đeo máy hô hấp trong máy bay. Nhưng nếu vậy anh phải bỏ kính ra và không hiểu được cuộn phim ...

Những ngón tay của anh trở nên lóng cóng, hai tay run run, thở phì phì và khó khăn lắm mới nối được chiếc máy hô hấp vào bộ sản xuất Oxy. May thay nó giống hệt với bộ máy mà ở đã sử dụng ở Thành phố trí nhớ. Anh bắt đầu thở đều nhưng chưa nhìn thấy gì. Anh bước xuống và đứng xó rợ trong bóng tối dày đặc. Điểm còn hơi sáng duy nhất là chiếc máy bay đậu sau lưng anh cửa hẫy còn mở và có chút ánh sáng lân tinh màu lục hắt ra.

Peter lo lắng quờ tay lên rán. Đúng lúc này lập tức một chùm sáng từ trên đầu anh chiếu ra. Tất nhiên là nguồn sáng được bố trí ngay mép trên của chiếc máy hô hấp: Anh quay đầu đi đâu thì có ánh sáng chiếu tới đó, như một đèn đội của người thợ săn đêm. Chiếc máy bay đậu trên một tấm bê tông hình tròn ở giữa một lòng chảo bằng bê tông rộng. Xung quanh thành là những bức tường lớn màu xám buồn tẻ, trơn như là như mỡ, kim như bưng, không chỗ nào có một kệ hồ, không một cánh cửa và không một bóng người. Anh chợt nhớ! Mật mã số 3. Nhưng vô lý. Ở đây không có một tấm biển, không một ký hiệu, không một chữ ... Mình không thể tìm được. Tuy vậy anh cứ lấy kính ra khỏi túi và đeo lên. Thì lạ thay những mắt kính tròn vừa vặn khớp với mặt nạ. Vật mà trước đây anh cho là rất lớn giống như tấm bản đồ thu nhỏ anh vừa được xem trên máy bay. Anh tison khoảng 200 bước lại gần tấm bản đồ thì hình ảnh bắt đầu chấn động rồi mất hẳn. Bây giờ chỉ còn lại một bức tường không lồ làm bằng bê tông trơn và phẳng lỳ. Anh vô tình cầm vào mắt kính và xoay thì phải ngỡ ngàng dừng lại.

Anh đang đứng trước cửa vào của hệ thống đường hầm và cửa sập. Một vệt sáng màu xanh chỉ rõ anh phải đi theo hướng nào. Trên một bảng điều khiển có những mũi tên màu xanh đang run run chỉ phía quay các nút đó theo hướng nào. Bên trái hệ tín hiệu chính là một cửa sập thứ hai và cũng là lối vào một đường hầm khác. Tất cả ký hiệu ở đây đều mang màu đỏ oxy sắc. Đó chính là con đường đi đến Thành phố Trí nhớ số 5. Một ngã ba đường giống hệt trong chuyện thần thoại. Khi còn nhỏ anh đã đọc những điều na ná như thế này và cũng lo sợ trống ngực đập mạnh. Lúc này anh cũng đang đứng trước ngã ba. Bên phải là đường chạy trốn nguy hiểm và không chắc chắn, bên trái là cuộc phiêu lưu còn nguy hiểm hơn và không chắc chắn hơn. Nhưng anh muốn mang bản đồ và chìa khóa bí mật thới hang động cho các bạn ...

Không chần chừ được nữa. Peter quyết định đi vào con đường đánh dấu đỏ sắt. Ở đây cũng có những nút phải bấm, phải quay và những đòn bẩy, nhưng chỉ khác là không có ký hiệu và lời giải thích. Có lẽ cặp kính ... Anh lại quay cặp kính kỳ lạ qua nhiều nấc cho tới khi các tín hiệu màu Đỏ sắt bắt đầu sáng lên và những mũi tên hiện ra. Anh xoay chiếc nút đầu tiên và một cánh cửa sập mở ra trước mắt anh. Chùm sáng trên đầu anh chiếu ra sáng hơn. Anh vội vàng tiến lên phía trước theo chùm sáng của chiếc đèn pha dẫn lối. anh bước vào một cái hang sâu và rộng. Nền hang là một con đường lằn. Chính là con đường lằn đã dẫn anh từ Thành phố trí nhớ ra máy bay lần trước. Anh tìm cách nhảy nhẹ nhẹ nhiều bước theo chiều ngược lại. Nhưng vô hiệu. Anh không thể rời khỏi chỗ này. Tốc độ con đường lằn lên tới mức anh không thể thắng được nó.

Peter đang bí kế thì nhận thấy bên rìa đường lằn có mép viền nhỏ. Anh ép người vào vách và bò lên phía trước. Nhưng con đường lằn ngược chiều làm anh chóng mặt, mồ hôi toát ra như tắm. Cứ thế anh bò được khoảng năm trăm thước thì rẻo viền này cũng biến mất. Trong ánh sáng đèn pha anh nhận ra chân tường có một bản điều khiển màu Đỏ sắt.

Anh chợt nhớ: Khi gặp nguy hiểm, mật mã số 6! Thật là ngẫu nhiên. Khi còn ngồi trên máy bay anh hầu như không nhớ tới âu này. Trong trường hợp nguy hiểm tức là thế nào? Nghĩa là khi cái gì không mở ra, không đóng vào theo ý muốn? Ừ nhỉ. Khi cái gì chạy ngược chiều! Anh vội gỡ kính ra và vặn tới nấc số 6 và đeo lên. Anh thấy rõ dọc theo bức tường đá cứ cách mười đến mười năm thước lại có một hàng nút bấm màu tím. Trên mỗi nút bấm có một mũi tên nhỏ màu lục run run chỉ theo chiều đường chạy. Anh tới bảng gần nhất và quay ngược một mũi tên lại. Một tiếng gầm rú nổi lên như có một con lốc quét qua đường hầm. Bây giờ con đường lằn đã chạy ngược trở lại và tất cả các mũi tên màu bạc cũng chỉ ngược lại ... Thế là anh đang lằn tới thành phố với tốc độ cao! Peter nằm bẹp xuống tấm băng và bị đưa đi nhanh tới mức anh cảm thấy như mình đang bay.

Anh không rõ thời gian trôi qua bao lâu. Anh mất cảm giác về thời gian. Chân anh cảm thấy nặng. Anh thở hồng hộc. Cuối cùng cũng tới đầu con đường lằn. Anh đứng trước một cánh cửa sập và một bức tường bê tông lớn màu xám. Anh đã biết cách sử dụng những tấm mắt kính trên

bộ máy hô hấp. Anh quả quyết xoay mắt kính cho đến khi nhìn thấy hệ thống điều khiển. Anh bấm nút và bức tường bê tông mở ra: Anh đứng trước quảng trường chính của Thành phố trí nhớ số 5.

Chương 44

HẠ CÁNH

Con tàu Nhân Loại vừa hạ cánh trên hành tinh lạ. July cảm thấy hơi chóng mặt, chân tay rã rời.

Lời hướng dẫn cuối cùng là giọng nói quen thuộc tới mức chán ngấy: Liên lạc vô tuyến sẽ chấm dứt. Bà phải chờ trong buồng lái đến khi có thông báo mới. Cấm không được mở cửa ra ngoài. Ra khỏi con tàu sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trong quá trình hạ cánh, July thấy có ánh sáng màu tím hiện ra rồi biến mất. Từ lúc đó, con tàu đi trong một biển màu xám nâu. Qua cửa sổ con tàu không nhìn thấy gì hết. Nàng cố phát những đường viền của núi non hoặc thành phố nào đó, hoặc một khu vực có người ở hay một cái biển. Nhưng không thấy gì hết, chỉ có mây mù.

Trong các cuộc điện đàm những ngày trước, nàng liên tiếp đượ nghe lại giọng nói của Peter. Những lời Peter làm nàng yên tâm: "Chúng ta sắp sửa gặp lại nhau. Có lẽ anh sẽ không ra đón em được. Nhưng chúng mình sẽ gặp nhau ở Thủ đô" July cảm thấy sung sướng khi được nghe và nhận thức giọng nói của Peter. Nhưng không hiểu sao, sau mỗi lần điện đàm nàng cảm thấy một sự lo lắng không thể giải thích được: Giọng nói là giọng của Peter mà cũng không phải là giọng của Peter vì còn thiếu một cái gì đó trong lời nói. Thiếu một điều gì đó mà nàng không thể giải thích được. Có lẽ là thiếu sự trầm ấm. Đôi lúc nàng có cảm giác rằng không phải là đang nói chuyện với Peter của nàng. Mà là nàng đang nói chuyện với một, Peter - người máy. Rồi nàng tự an ủi. Thật nực cười! Chỉ tại do mình không yên tâm, lo lắng, rồi nghĩ quẩn. Hoặc giả đó là hậu quả của việc anh ấy bị chấn thương não? Hay là Peter đã thay đổi? Không biết người ta có làm gì anh ấy không? Hay là ... Không! Mình không thể hiểu được ...

Nhưng sau khi hạ cánh. July đã bớt lo lắng. Nàng tin là họ sẽ gặp nhau, sẽ trở lại con tàu vũ trụ, sẽ cùng bay trở về quê hương của họ: Trái đất thân yêu biết bao! ... Từ khi July hạ cánh, đã một tiếng rưỡi đồng hồ trôi qua. Bên ngoài con tàu là mây mù và lại là mây mù. Nàng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Đầu nàng rũ dần ra phía trước. Nhưng nàng không được phép ngủ! Nếu ngủ sẽ không biết khi người ta đến. Họ sẽ tới trong một chiếc trực thăng hay một chiếc xe hơi? Họ có đánh tín hiệu ánh sáng không? ...

July có cưỡng lại giấc ngủ ... Sương mù và bóng tối, bên ngoài càng dày đặc hơn trước. Từ khi con tàu vũ trụ hạ cánh đã hơn mười tiếng đồng hồ trôi qua. Cái gì đã xảy ra? Có thể đoàn đại biểu tiếp đón có sự nhầm lẫn? Hay làng đã hạ cánh sai địa điểm? Có một thiếu sót nào đó đã xảy ra? Nàng bật điện đài phát đi tín hiệu.

- Đây Nhân Loại! Tôi đã chờ mười tiếng đồng hồ.

Không có tiếng đáp lại.

Chương 45

LẠI TRỞ LẠI HANG ĐỘNG

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua? Chúng đã phát hiện mình bỏ trốn chưa! Cái gì đã xảy ra với July?

Biết bao nhiêu câu hỏi không có lời đáp!

Peter rảo bước buột nhanh trên các con đường vắng có những hàng cây và những bãi cỏ nhân tạo. Vượt qua Thành phố những người có trí nhớ, trong ánh sáng mờ nhạt của buổi chiều.

Lúc này anh hầu như đã kiệt sức. Chỉ còn nhờ có ý trí thúc đẩy, chân anh mới bước được. Hai chân anh cảm thấy đau. Khi thở thì thấy ngực đau. Trong giây lát, vì quen đường, Peter đã tới cửa hang vừa sáng vừa tối. Những người đàn ông, đàn bà trẻ em lại xúm quanh anh. Người họ xanh xao vàng vọt. Ôi! Họ hoàn toàn khác những người sống ở thành phố Oxy. Một chú bé quen nắm ngay lấy tay anh và reo lên:

- Em đã biết mà! Người của Trái Đất sẽ trở lại với chúng em mà! Chúng em vẫn chờ người! Em còn mơ thấy người nữa kia! Em biết rằng không ai ngăn cản được người vì người có sức mạnh.

ON và Ánh Dương tới đón Peter. Hia người không biết gì về ORO. Peter tới một chiếc bàn đá và bày tất cả mọi vật lên đó: các bản đồ, cuộn phim. Anh tặng họ cả các dụng cụ và cặp kiếng giải mã rồi giả thích vội vã:

Bức màn ION là cơ cấu ngăn cách Oxy với các khí ngột ngạt. Anh giải thích cả hệ thống đường hầm ... Thời gian cứ thế trôi qua. Lần đầu tiên, trên khuôn mặt xanh xao của mọi người ánh lên tia hy vọng. Họ đã biết được điều bí mật: Tại sao có tám tỷ động vật trong tình trạng bần cùng với hơi thở bị hạn chế. Tại sao có hàng triệu người phải sống với bộ não bị ức chế ... Và trước mắt họ đã có tấm bản đồ trong đó có vẽ các điểm bí mật, các chỗ mở cửa sập và lớn nhất là bí mật của đám may mù quanh quẩn dai dẳng mà thực ra có thể quét đi được.

- Peter! Chúng tôi xin bầu anh làm người dẫn dắt chúng tôi! Chúng ta sẽ thảo ra kế hoạch để mở tất cả các cửa sập ... Chúng tôi đã tìm được thêm nhiều người cùng quyết tâm.

- Tôi chúc các bạnj được nhiều may mắn và thắng lợi. Nhưng tôi phải đi đây!

- Anh đi à? Đi đâu? Chúng ta sẽ phá tất cả các hầm bẫy! Chúng ta sẽ thắng lợi.

- Tôi phải đi thôi các bạn ạ. Con tàu vũ trụ đã hạ cánh. Vợ tôi đang chờ trên con tàu.

- Tại sao bây giờ anh mới nói điều này? Chị ấy đâu? Chị ấy hạ cánh lúc nào?

Peter chỉ điểm BX3'4" trên bản đồ.

- Cô ấy đã hạ cánh ở đây, trước đây khoảng sáu tiếng đồng hồ.

Lúc này anh mới kể lại cho các bạn nghe, anh đã trốn khỏi thành phố Oxy như thế nào, đã thay thế phái viên của Thủ đo Oxy cử đi đón July như thế nào, đã đoạt được chiếc máy bay như thế nào.

- Thay vì lao thẳng đến con tàu vũ trụ với chị ấy, và lập tức trốn đi, anh đã ...

Bây giờ mọi người mới hiểu rõ Peter đã làm tất cả những điều này vì họ, vì anh không muốn họ chết dần chết mòn.

- Thế còn July, sao anh không tìm cách liên hệ với chị ấy?

- Các bạn cũng biết rằng, điều này không thể được. Mỗi cuộc diên đàm đều bị thu lại và xóa đi ở ven bức màn ION. Thôi! Chúc các bạn chiến đấu thắng lợi ... Còn bây giờ tôi sẽ tìm cách trở lại điểm BX3'4". Các bạn có thấy đường hầm này trên bản đồ không? Nếu thôi qua đó đồng bên giọt là được gặp July.

- Bây giờ thì chậm mất rồi - ON nói - Vì chúng tôi sẽ cho phá các cạm bẫy ...

Một người khác nói:

- Người Trái Đất ạ. Bây giờ anh có trở lại cũng vô ích. Chắc chắn họ đã bắt giữ con tàu vũ trụ rồi ... Chân anh lại bị xây xát kia, anh mệt rồi, anh phải nghỉ cái đã ...

- Tôi phải đi thôi các bạn ạ - Peter đáp - Nhưng tôi muốn nhờ các bạn đưa tôi tới đầu đường hầm vì nếu không có cặp kính giải mã tôi không thể đi lọt được.

Lập tức ON và hai thanh niên bước lên:

- Chúng tôi cùng đi với anh.

Ánh dương cầm tới trao cho anh một cành hoa nhỏ

- Anh hãy cầm lấy vật này, đây là một kỷ niệm của hang động. Nó sẽ mang lại may mắn cho anh chị.

Chương 46

CHIẾC MÁY BAY TRỞ LẠI KHÔNG NGƯỜI

Bản kế hoạch và bản báo cáo được trình bày ở Hội đồng hành chính Trung tâm do chính Đầu To đích thân thảo ra.

Từ sân bay bí mật, chiếc máy bay kiểu AK phải xuất phát lúc 11 giờ 30, đến 11 giờ 38 nó vượt qua bức màn ION, 18 giờ 30 đến lòng chảo lớn. Hội đồng đã chọn Kỹ sĩ Không Ngoan để thực hiện nhiệm vụ này. từ Lòng chảo lớn. Khôn Ngoan sẽ đi theo các đường lẩn và tới điểm BX3'4" lúc 20 giờ.

- Đúng nửa đêm sẽ tới điểm BX3'4". Tại đây hắn sẽ tiến hành các cuộc khảo nghiệm kỹ thuật cần thiết và chụp ảnh. Đến sáng hôm sau, khoảng tám, chín giờ phải cùng với July lên đường trở lại Lòng chảo lớn. Chuyển bay về được bố trí lúc 11 giờ 30 và hạ cánh lúc 18 giờ 30 tại sân bay thành phố Oxy. Kỹ sĩ Khôn Ngoan chỉ được pháp tít hiệu vô tuyến trong trường hợp nguy hiểm. Nhưng làm gì có chuyện Kỹ sĩ gặp nguy hiểm được. Sự cố kỹ thuật ư? Đặt chương trình sai ư? Còn lại tất cả các điện đàm khác sẽ được Tấm Gương lớn chặn lại ở ranh giới khu vực A - B.

Trung Tâm đã quyết định, không đưa ngay July tới viên nghiên cứu sinh vật học mà cử Giám đốc Đầu To thân chinh ra sân bay thành phố Oxy tiếp đón nàng. Đưa nàng tới ở một nơi tiện nghi và hơn nữa họ còn cho phép July gặp lại Peter. Cuộc gặp gỡ này sẽ là một cơ hội rất tốt để nghiên cứu tập quán của những sinh vật sống trên hành tinh mang tên Trái Đất. Phải tước tất cả các trang bị của July cũng như đã lấy của Peter Mac Gulliver. Sau khi quan sát đầy đủ, Hội đồng Hành chính sẽ bắt đầu thẩm vấn hai người của Trái Đất. Đưa họ qua xét nghiệm và sau đó sẽ quyết định số phận sắp tới của họ. Đồng thời lúc đó cũng có quyết định phải tiến hành nghiên cứu còn tàu vũ trụ để nguyên hay tháo dỡ ra từng phần. Và quyết định việc nghiên cứu kiểm nghiệm đó được tiến hành ở Thành phố trí nhớ hay đưa cả con tàu vũ trụ đó lên thành phố Oxy. Việc thực hiện kế hoạch lúc đầu diễn ra rất tốt đẹp. Các thiết bị tự động của sân bay đã báo cáo: chiếc máy bay xuất phát đúng quy định. Sau đó nó đã vượt qua màn ION đúng thời gian. Kể cả con tàu vũ trụ cũng hạ cánh đúng điểm quy định không hề sai lệch.

Các phiếu kiểm tra đã nằm trên bàn của Đầu To, chỉ có một sự kiện đáng ngạc nhiên duy nhất không có dự kiến trong chương trình xảy ra là một cuộc điện đàm: Đây Nhân Loại, đây Nhân Loại! Tôi đã chờ 10 tiếng đồng hồ!

Đầu To mỉm cười rộng lượng. Sinh vật cái của Trái Đất thật thiếu kiên nhẫn. Theo đúng kế hoạch thì chỉ một tiếng đồng hồ nữa Kỹ sĩ Không Ngoan sẽ có mặt bên July. Tất nhiên là họ đã không trả lời tín hiệu của July. Theo các qui định hiện hành thì các điện đàm ở khu vực A được ghi lại, còn điện đàm trong khu vực B bị đập xóa. Đoạn đó như sau:

" Những vị chủ nhân của hành tinh OXY nghe được tất cả nhưng không ai được phép nghe lại họ. Các thiết bị vô tuyến ở ranh giới bức màn ION đã thu được và ghi lại tất cả những cuộc điện đàm trên tất cả các làn sóng ở các vùng dưới dù là ở Thành phố trí nhớ hay Thành phố những người mang vôi, và báo cáo tiếp về TRUNG TÂM. Còn từ phía trên không không khi nào có một lời đáp. Nhiều lắm thì thành phố OXY chung chỉ đôi ba lần phát những điện đàm ra phía ngoài, trong khoảng không vũ trụ. Con tàu vũ trụ NHÂN LOẠI cũng vậy, nó chỉ được phép nói chuyện với các ĐĂNG SÁNG TẠO cho tới khi nó hạ cánh. Vì vậy, July phát tín hiệu nhưng không có lời đáp - Trả lời là hoàn toàn im lặng"

Còn những tiếp nối. Những mệnh lệnh. Những tín hiệu bằng số mà thỉnh thoảng Peter nghe được với chiếc cará thu phát của mình là nững báo cáo của máy xử lý và những chỉ thị mà một đài phát của thành phố Oxy chuyển cho một đài khác. Còn những cái tai không có nhiệm vụ bên kia bức màn ION sẽ không bao giờ nghe thấy được.

Vậy 16 giờ 30 ngày hôm sau, chiếc máy bay phải trở lại nơi xuất phát, mang theo Kỵ sĩ Không Ngoan và sinh vật cái của Trái Đất.

Đúng kế hoạch, 17 giờ 30 Đầu To ngồi lên chiếc xe hơi lộng lẫy màu ánh bạc ra lệnh:

- Tới điểm Y - 4.

Trong vòng nửa giờ Chiếc xe đã tới quảng trường tráng lệ. Đầu To bước xuống lơ đãng nhìn các bụi hồng và các đài phun nước trên quảng trường. Trước cửa sân bay là chiếc xe màu anh đào của Kỵ sĩ Không Ngoan, cứ mở đang đậu chờ.

Đã quá 18 giờ 30 vài phút mà chưa có ai ra khỏi phòng đợi của sân bay. Đầu To quyết định ra sân bay đợi tiếp. Cánh cửa có lắp tế bào quang điện lại tự động mở ra và đóng vào.

Đầu To đi qua phòng đợi và nhìn quanh. Đáng lý những người mới đáp máy bay phải xuống tới đây rồi. Hắn khá ngạc nhiên vì ở thành phố Oxy hiếm xảy ra việc thực hiện không đúng kế hoạch thời gian.

Hắn chờ trong phòng chừng năm phút, rồi tiếp tục đi ra sân qua một chiếc cửa thứ hai và một cửa lớn cho tới khi bước tới rìa đường bay. Hắn thấy chiếc máy máy đậu trên con đường bê tông trước mặt.

Thật là khó hiểu. Tại sao họ không xuống nhỉ? Hay là sinh vật Trái Đất muốn chống cự? Không lý Kỵ sĩ Không Ngoan không đư liều thuốc ru ngủ? Hay là khi họ ở phía dưới có thể bị ngắt đi vì không khí ô nhiễm quá độc? Đầu To chờ một phút nữa rồi bước tới máy bay.

Cửa máy bay mở ra và chiếc thang nhỏ hạ xuống. Không một chút ngần ngại, viên giám đốc leo lên các bậc thang và bước vào phòng hành khách. Hắn nhìn chung quanh: không một bóng người. Hắn định quay trở xuống nhưng cánh cửa sau lưng hắn đã đóng lại. Động cơ đã khởi động và máy bay lại cất cánh.

- Dừng lại! Mang tôi đi đâu? Dừng lại ... Quay trở lại ... Trở về ...

Viên giám đốc cúi kính kêu lên:

- Ta ra lệnh rằng

Ôi! Thật là bực bội vì Đầu To suốt trong đời mình chưa lần nào gặp phải tình huống thất vọng như lần này. Chả là từ trước tới nay ở thành phố Oxy, từ khi hắn còn ít tuổi, tất cả các máy móc đều luôn luôn thực hiện mệnh lệnh của hắn một cách chính xác nhất. Hắn không nhớ ra chiếc máy bay này hoạt động theo chương trình của Trung Tâm và hắn bắt đầu gào thét, dấn vào thành máy bay, nổi khùng dọa nạt ...

Khi đã hơi trấn tĩnh được một chút thì Đầu To hối hả tìm dụng cụ, máy phát tín hiệu hoặc điện đài để nhờ đó mà kêu cứu với Trung Tâm hoặc bắt chiếc máy bay bất trị phải phục tùng. Nhưng chính hắn là nguời phải biết rõ nhất việc đi lại của chiếc máy bay này theo máy tính điện tử của Trung Tâm An Ninh cao nhất rằng người dùng nó không thể lòi nó ra khỏi đường bay đã định hoặc điều chỉnh đường bay, rằng khi đã qua bức màn ION thì dù có điện đàm cũng không có tác dụng gì nữa.

Sau 7 giờ bay liên tục, chiếc máy bay hạ cánh. Đầu To ngồi im bất động trên ghế. Từ trước tới nay hắn chỉ nhìn qua cửa sổ máy bay và chỉ thấy những đám mây khi tới gần và đầy hương thơm. Còn lúc này thì mây mù mùa sấm và đe dọa đang lừa đám khi ngọt ngào qua cửa máy bay mới mở. Đầu To bắt đầu ho, nặng nhọc thở phì phì. Mặt dần chuyển sang màu xanh và ngất đi.

Sau thời gian quy định, cánh cửa tự động đóng lại và một chiếc bơm tự khởi động dọn các khí độc ra khỏi máy bay, thay vào đó thổi không khí nguyên chất giàu Oxy vào trong khoang.

Đầu To vẫn nằm bất tỉnh một thời gian trong máy bay. Khi hắn tỉnh lại thì thấy ở phi trường thành phố Oxy. Hai người trai tráng là hai sĩ quan của đội cảnh vệ hoàng gia kéo hắn ra khỏi máy bay. Họ dìu hắn đi qua phòng đợi lớn và thông báo cho hắn biết là hắn phải trình diện lập tức trước Hội đồng Hoàng tộc.

Chương 47

CHƯA PHẢI ĐÃ HẾT NGUY HIỂM

Peter, ON và hai chàng thanh niên người Thành phố trí nhớ tên là AT và GEN cùng nhau ra khỏi hang động đi vào thung lũng sâu. Theo bản đồ thì ở đây có một hệ đường hầm có thể dẫn thẳng đến điểm BX3'4" là nơi hạ cánh của con tàu vũ trụ Nhân Loại. Nhưng thung lũng này bố trí thế nào, có một con đường lên ở đó không thì không thấy ghi rõ... Ngoài ra cũng không thể thấy được hệ thống đường hầm này còn được giữ lại từ thời nguyên thủy hay do các chủ nhân hiện tại của hành tinh Oxy mới xây dựng để sử dụng. Nhìn trên bản vẽ không thể hiểu đó là đường hầm thiên nhiên hay đường hầm nhân tạo.

Một bức tường đá thẳng đứng đang hiện ra ở đoạn cuối thung lũng. ON thất vọng nhìn vào đáng sương mù cuộn cuộn che gần kín vách đá. Làm sao tìm được lối vào. Peter lắp cặp kính giải mã lên bộ máy hô hấp của ON. ON thấy rõ đường và ra dấu cho mọi người đi theo. Anh thấy thật rõ những dấu hiệu, những mũi tên chỉ đường màu lục. tất cả đều hiện ra giống như con đường Peter đã đi qua, kể lại và ON đã hy vọng. Các ổ khóa, các bẫy điều khiển các bức tường đều ngoan ngoãn tuân theo anh. Cánh cửa sập của hệ thống đường hầm bí mật tự mở ra. Ánh sáng chói chang của chiếc đèn pha lắp trên máy thở của ON soi đường. Họ lọt vào một đường hầm đang chuyển động. Mới ngày hôm qua, hay ngày hôm kia, hoặc là cách đây một trăm năm? Viên giám đốc Trung tâm hoạch định kinh tế đã chỉ cho Peter xem hệ thống đường ống này. Nhìn từ xa nó có vẻ như một tứ đồ chơi. Nhưng lúc này họ bước vào mới thấy đó quả là một mê cung rộng lớn tối tăm dễ sợ. Một hệ thống băng tải kết hợp với hệ thống chuyển động rào rào trong các con đường ngầm. Các hiện vật đã được gia công trong các cơ xưởng hình khối bằng bê tông từ cá Thành phố phục vụ liên tiếp tuần trào tới đây và được chuyển tới một nơi nào đó. Một chiếc băng tải chờ toàn giày và quần áo. Một băng tải khác chở vô vàn những hộp các tông màu xám cùng loại. Qua mùi ngửi được, Peter phát hiện thấy đó là thứ bột dùng để chế biến mốn cháo đặc mà anh từng được thưởng thức ở Thành phố những người mang vôi! Cặp kính giải mã giúp họ nhận ra các bảng chỉ dẫn. Một chiếc băng tải chở những bình chứa chất dính như keo tới điểm BX3'4". ON nói:

- Đáng tiếc là nó không chở giày hay quần áo lao động về phía đó, nếu không chỉ việc ngồi lên thôi!

Peter nhắc:

- Mật mã số 6.

ON xoay kính theo chỉ dẫn và thấy rõ hệ thống điều khiển có thể sử dụng trong từng trường hợp có nguy hiểm. Anh gạt cần điều khiển một băng tải chở quần áo để các Mũi tên xanh chỉ mục tiêu BX3'4".

Chiếc băng tải dừng lại, dồn ép đột ngột, có tiếng kêu lạch cạch sau đó chuyển động theo hướng yêu cầu.

- Tất cả trèo lên!

Họ ngồi lên những gói quần áo đang lao đi với tốc độ rất nhanh. ON quants các băng tải đang chạy âm âm bên trên, bên dưới, bên cạnh họ và các dấu hiệu lóe sáng hai bên đường và các cột đỡ. Anh tháo kính và đưa cho Peter.

- Anh cầm mà xem!

Đến lượt Peter lại nhìn rõ tất cả.

Các luồng vận chuyển được sắp xếp và thay đổi hết như cách bẻ ghi ở một nút đường sắt. Các ngọn đèn và các tín hiệu mùa bật lên rồi lại tắt. Có lẽ do sự can thiệp của bọn anh, các máy tính tự động ở các hệ này đang làm việc đổi hướng chạy và tự động đổi điện...

Có lẽ tất cả những điều này đã được theo dõi bằng các thẻ kiểm tra và báo cáo lên Trung Tâm ... Có lẽ giấy lát họ sẽ tới một bức bê tông mới hay những cửa sập đóng kín mà hàng hà sa số những gói quần áo này không vượt qua được, sẽ dồn lại cao như núi và sẽ đè lên họ. Peter đưa kính giải mã cho ON. ON nói:

- Tôi đã suy nghĩ. Bây giờ tôi biết chúng ta cần phải làm gì ...

Đột nhiên bọn anh rơi ra khỏi chiếc hang tối. Họ sa xuống một cái hố rất lớn. Bên dưới họ là cả ngàn gói quần áo, còn chiếc băng cứ chạy tiếp tục. May thay, tường vách của cái hố này có dáng hình phễu nên họ có thể leo lên được. ON nhìn trở lại và thấy rằng, phía trên chiếc phễu trút hàng này có một hệ thống điều khiển. Tất nhiên hệ thống này cũng có thể chuyển đổi được như các hệ thống trước...

Peter quay đầu nhìn quanh trong đám sương mù dày đặc. Anh nhìn thấy một điểm ánh bạc sáng lơ lửng giữa làn mây mù màu nâu đen: Đó là con tàu vũ trụ Nhân Loại. Họ đã tới các con tàu có vài trăm mét.

- Các bạn luôn gặp những điều tốt lành để có thể bay thoát lên được - ON nói - Chúng tôi cảm ơn người anh em về tất cả những gì anh đã làm cho hành tinh Oxy.

- Tôi cũng chúc các bạn tất cả mọi điều tốt lành để các bạn có thể tự giải phóng được. Và xin cảm ơn các bạn về những điều đã giúp đỡ tôi.

Mọi người nắm chặt tay nhau trước khi từ biệt. ON và hai chàng trai tới miệng phễu lại trở xuống. Anh lại điều khiển đổi chiều và chiếc băng tảo xếp đầy các gói quần áo lại phóng ngược trở lại.

- Nếu các cậu muốn, bây giờ các cậu có thể trở về hang độ - ON nói.

- Vậy anh đi đâu bây giờ? - AT hỏi.

- Tôi sẽ đến đường hầm điều khiển bức màn ION.

- Nếu anh thấy chúng em có thể giúp được, chúng em sẽ cùng đi với anh.

- Nguy hiểm đến tính mạng chứ không phải chuyện chơi đâu.

- Dù chúng em về hang động thì cũng vẫn nguy hiểm đến tính mạng.

- Trong khi tôi tìm cách đầu ngược lại hệ thống điện thì cần phát tín hiệu kêu gọi Những người có trí nhớ sẵn sàng chiến đấu ...

Peter dò dẫm trên cánh đồng bằng phẳng giữa sương mù và bóng tối vĩnh cửu. Anh đã tới được con tàu Nhân Loại. Cùng lúc này trong hệ thống đường hầm dày đặc của hành tinh Oxy có ba người thanh niên sẵn sàng chết để đấu tranh giành quyền sống.

Chương 48

CUỘC RÚT CHẠY

July đang mơ màng lúc ngủ lúc thức. Nàng mơ thấy mình đang nhận được tín hiệu vô tuyến rồi cô trông thấy Peter đứng trong phòng lái của con tàu. Nàng thức giấc hẳn và đây mới là sự thật: Nàng chỉ có một mình! Xung quanh con tàu là mây mù và bóng tối dày đặc. July quyết định tìm cách phát tín hiệu một lần nữa. Có lẽ nàng đã hạ cánh trên hành tinh này và chờ đợi suốt một ngày. Từ lúc đó xung quanh nàng chỉ có im lặng và bóng tối.

Nàng áp mặt vào tấm kính buồng lái và cố gắng nhìn qua đám mây mù bồng bềnh. Đột nhiên nàng thấy một điểm trắng rồi nó biến thành một chùm sáng của một chiếc đèn pha yếu ớt. Nàng thấy như có một người đang tới gần, bước đi một cách khó nhọc. Người đó mang một bộ áo mũ hấp và mặc một bộ quần áo đẹp tuyệt vời. Người đó dừng lại ra dấu hiệu bằng tay, một dấu hiệu hoàn toàn quen thuộc và dùng chiếc đèn pin quét xung quanh. Đó chính là Peter! Peter đi một mình ...!

July quên phứt lệnh cấm đã ban hành. Cô ấn vào nhiều chiếc nút, chiếc cửa thứ nhất rồi cửa khóa thứ hai, thứ ba lần lượt mở ra...

July bước ra bậc thang ... Nhưng chất khí cay xè và ngọt ngào đập vào mặt và mắt nàng. Nàng thở khò khè rồi lão đảo ... Hai cánh tay mạnh mẽ nhấc bổng nàng lên và bế nàng vào trong con tàu ... Peter, Peter yêu dấu của nàng đây rồi. Anh đang giữ nàng trong hai cánh tay cứng rắn và thân yêu, Peter, Peter yên mến, anh đã tới rồi, còn những người khác đâu? Tai sao anh lại tới chậm thế? Peter, anh kể đi chứ! ...

Nhưng Peter không có thời gian để kể chuyện và giải thích dông dài. Những lời nói đầu tiên anh thốt lên là:

- Các tên lửa xuất phát có sẵn sàng khởi động được không em? Lập tức khởi động tên lửa! Nhanh lên em! Có lẽ chúng ta chỉ còn vừa đủ thời gian ...

Một tiếng rít nư xé vang lên. Con tàu vũ trụ chuyển động. Thân con tàu Nhân Loại tách khỏi mặt đất và để lại đuôi lửa dài phía sau.

- July, em mến thương. Hãy tha lỗi cho anh vì anh đã tới chậm .. Anh cư lo chỉ vì anh mà em phải bỏ mạng.

- Peter anh thân yêu! Ah nói gì em không hiểu!

- Khoan đã em. Bây giờ chúng ta phải lo đi thoát đã ... may ra .. may ra thì ...

Peter tập trung chăm chú hoàn toàn vào các máy móc dụng cụ. Tốc độ bay của con tàu liên tục tăng đều. Không biết khi nào thì chúng phát hiện được sự trốn chạy của ta? Liệu chúng đã biết chưa? Chúng đã bắt đầu đuổi mình chưa? Cuộc săn đuổi đã bắt đầu thì tầm xa của vũ khí tên lửa ở đâu là bao nhiêu? Con tàu vũ trụ Nhân Loại phải bay cách hành tinh bao xa mới thoát khỏi tầm bắn của tên lửa?

Máy đo độ cao lần lượt chỉ một trăm dặm ... ba trăm dặm ... tám trăm ... một ngàn ...

Các đám mây mù và tấm màn tím biến mất từ lâu, kể cả bầu trời xanh trong và ánh sáng mặt

trời ... Bây giờ bao quanh họ là bóng tối lờ mờ, có những tia sáng từ xa. Họ đã thoát về với khoảng không vũ trụ.

- Bây giờ chúng không thể đuổi kịp ta được nữa, anh sẽ kể cho em nghe từ đầu đến cuối - Peter nói.

- Khoan đã anh ơi - July đáp - Anh hãy xem kìa, màu sắc của hành tinh Oxy đang biến đổi lạ quá. Màu tím đỏ biến mất. Các đám mây khí sôi sục như đang xảy ra một cơn bão dữ dội dưới đó.

Cứ thế, con tàu vũ trụ Nhân loại nhẹ nhàng mang theo Peter và July rời xa hành tinh Oxy trở về với Trái Đất.

Chương 49

THẨM VẤN TẠI HOÀNG CUNG

Tại Hoàng cung ở thành phố Oxy. Bình thường đấng Thiên vương XIII ít khi ngồi trên ngai báu ở cung đình nhiều lắm là trong các buổi lễ tiếp tân hoặc vào ngày Tết đầu năm. Lúc đó cả trăm gia đình cầm quyền đến chúc mừng Đức vua.

Lần này, công việc rất quan trọng. Thiên vương XIII đang ngồi trên ngai. Viên giám đốc Đầu To hoảng hốt khi được hai viên sĩ quan cận vệ báo cho biết hắn phải ra trước Hội đồng Hoàng tộc. Tham dự buổi này, ngoài ra Thiên Vương XIII chỉ có Thái tử Recker và Thế tử Vocker. Buổi thẩm vấn diễn ra ngắn gọn.

Đầu To không thể thanh minh được tại sao hắn lại bước lên máy bay. Hắn phải biết là cửa máy bay được đóng mở theo thể bào quang điện chứ. Hắn còn phải biết là ngồi trên máy bay không thể thay đổi được đường bay nữa. Tại sao hắn không sử dụng ngay trang bị an ninh của sân bay để hạ lệnh báo động khi hắn thấy có sự sai lệch trong việc thực hiện kế hoạch?

Đầu To không cãi được một lời. Theo cách đào tạo, hắn phải biết những điều này từ khi còn là một chú bé. Hắn sượng sùng cúi đầu lặng thinh.

Thiên Vương vẫy tay và Thái tử Recker đưa cho Đầu To xem bản báo cáo của Trạm kiểm soát Trung tâm.

Theo hoạch định, Đầu To phải đón July ở sân bay và đưa nàng đến nơi ở đã định. Quá thời hạn quy định đó 30 phút, khi Trung Tâm chưa nhận được báo cáo thực hiện, lập tức đã tìm kiếm họ trên vô tuyến. Đã không có hồi âm. Tổ kiểm tra đã tìm thấy chiếc xe của Kỹ sĩ Khôn Ngoan đậu trước sân bay bí mật theo đúng quy định. Bằng các phiếu kiểm tra của sân bay người ta đã xác định được rằng chiếc máy bay đã bay tới Thành phố trí nhớ và trở về theo đúng kế hoạch. Các dụng cụ cũng xác định là trên máy bay có một hành khách. Lập tức người ta đã tiến hành kiểm tra xem cơ cấu hóa cửa máy bay có gì hư hỏng không. Bởi vì đầu tiên người ta cho rằng trên máy bay phải có hai người là Kỹ sĩ Khôn Ngoan và July thay vì chỉ có một trong hai người. Và lại cho rằng vì sự cố kỹ thuật nào đó, chiếc máy bay vừa tới nơi lại bay trở lại. Không thể giải thích được suốt thời gian ngồi trên máy bay Kỹ sĩ Khôn Ngoan không hề báo cáo hay trả lời khi nghe các chỉ thị. Trong khi máy bay đang ở trên không, đương nhiên người ta không thể thay đổi đường bay. Vì vậy họ phải chờ sau khi máy bay xuống tới Thành phố trí nhớ. Và từ đó họ đã ra lệnh cho nó lập tức bay trở về thành phố Oxy. Khi máy bay trở về thành phố đã có hai sĩ quan cận vệ đón sẵn ở sân bay và đưa ông Đầu To về đây. Còn Kỹ sĩ Khôn Ngoan và sinh vật giống cái của Trái Đất đã bật vô âm tín.

Đầu To định biện bạch đôi lời thì báo cáo về tình huống mới lại vang lên:

- Trạm kiểm soát báo cáo: Peter Mac Gulliver, sinh vật giống đực của Trái Đất đã hai ngày nay chưa trở về lâu đài của Thái Tử. Chiếc xe hơi được giao cho hắn sử dụng riêng vẫn đậu bên Hồ Gương. Trong chiếc xe đã tìm thấy Kỹ sĩ Khôn Ngoan bất tỉnh, tay chân bị trói chặt. Peter Mac Gulliver đã biến mất không để lại một dấu vết.

Thiên Vương nghe báo cáo này, mặt tái đi. Nhưng tin tức xấu chưa dứt thì báo cáo nữa tới.

- Trạm kiểm soát Trung Tâm tại thành phố Oxy báo cáo: Hình con tàu vũ trụ Nhân Loại vừa biến mất khỏi màn hình kiểm tra trước đây một giây.

- Tại sao biến mất? Biến mất nghĩa là thế nào? - Thiện Vương VIII trợn mắt giận dữ hỏi.
 - Theo dự đoán, nó đã xuất phát - Trung Tâm báo cáo.
 - Làm thế nào mà nó cất cánh được? Đầu To kêu lên.
 - Đó chính là điều muốn hỏi nhà ngươi - Thiện Vương XIII rít lên với giọng đe dọa.
 - Tên lửa phòng không! Tại sao không dùng tên lửa phòng không bắn nó? Sao mọi người cứ ngồi yên bất động thế này? - Đầu To gào lên, quên bẵng đi mất tình thế bị cáo của hắn!
 - Tên lửa phòng không của chúng ta đã làm việc - Trung vô tuyến báo cáo.
 - Người biết rõ những luật lệ lớn của xã hội chúng ta. Đó chính là nhà ngươi, tên Đầu To - Thiện Vương phán - Người cũng biết rằng một sự nhầm lẫn hay lơ là hoặc chống đối nhỏ nhất sẽ dẫn tới những hậu quả không thể lường trước được. Để điều khiển hệ thống máy tính điện tử hoàn chỉnh nhất của chúng ta, cũng cần có những bộ não hết sức hoàn thiện. Nếu không thì máy móc sẽ leo lên cổ chúng ta hoặc chỉ còn giá trị như sắt vụn; Đấng tiên đế vĩ đại Thiện Vương II đã nói như vậy.
- Trầm rất tiếc rằng nhà ngươi, Đầu To, đại diện cho một danh gia thế tộc, phải đi đến kết cục này. Để từ biệt, nhà ngươi được phép hôn tay trầm.
- Sao lại từ biệt? Thần cúi xin bệ hạ ...
 - Phải, trầm sẽ thông báo cho gia quyến nhà ngươi biết quyết định bắt di bất dịch này! Ta hy vọng rằng kh sống cùng với Những người mang vôi, ngươi sẽ tiếp tục phục vụ tổ quốc chúng ta tương ứng với khả năng của ngươi ...
 - Thừa bệ hạ, sao bệ hạ có thể làm như thế được?
 - Chúng ta có thể làm tất cả mọi điều Đầu To ạ. Và ta phải làm thôi. Đó là để bảo vệ cho quyền lợi của hành tinh Oxy - Thiện Vương XIII đáp và ra lệnh - Giải hắn đi.
- Giữa cung đình mở ra một cửa sập và Đầu To rơi tụt xuống đó. Hắn có cảm giác được nhúng vào một bể thuốc ru ngủ. Không khí chung quanh ẩm ướt làm hắn chóng mặt. Xung quanh là bóng tối. Bóng tối dày đặc và hắn có cảm giác như đang tụt xuống một cái giếng sâu không đáy.
- Trong triều đình còn lại ba người. Hai hoàng tử trợn mắt nhìn nhau.
- Đồ phản bộ! - Thế tử Vocker rít lên - Mày đã cho thằng người Trái Đất biết rằng con tàu vũ trụ sẽ hạ cánh. Mày đã để cho nó đi thoát!
 - Sự thật không phải như vậy! - Thái tử Recker thanh minh - Thừa cha, cha đừng có tin lời nói của nó.
 - Ta không tin lời em con nói đâu - Thiện Vương XIII nói - Vì ta biết con đã không tiết lộ những bí mật của chúng ta. Nhưng con đã làm những điều sai lầm trầm trọng có hại đến triều đình và do đó không còn xứng đáng là người nói dối ngai vàng nữa. Con đã thể hiện tính yếu hèn.
 - Nhưng thừa cha ...
 - Con đã không tiết lộ với nó rằng con tàu vũ trụ đã hạ cánh. Nhưng nó biết được điều đó. Vì

sao nó biết được? Nó đã nghe được những cuộc điện đàm của chúng ta. Vì sao nó hãy òn máy thu? Ta đã chỉ thị cho con là tịch thu tất cả trang thiết bị của nó mà? Và làm thế nào nó hiểu được tiếng nói của chúng ta?

- Con đã tịch thu của nó tất cả mọi đồ vật.

- Thế con đã cắt hết tóc của nó chưa? Có đã cho soi trong cơ thể của nó chưa? Chẳng lẽ nó đã nuốt máy thu? Con đã kiểm tra bộ não của nó chưa? Con đã làm tất cả việc đó chưa?

- Nhưng thưa cha, con đã xử theo lòng mến khách, theo tinh thần hào hiệp.

- Những kẻ yếu hèn không thể lên ngôi trị vì hành tinh Oxy này được!

- Con chỉ để cho hắn có mỗi một chiếc nhẫn cưới vì hắn rất tha thiết với vật ấy! Đó là kỷ vật của vợ hắn. Cha thử nghĩ xem. Cũng như không một thế lực nào trên hành tinh này có thể bắt con trao lại chiếc khăn kỷ vật mà vị hôn thê của con, Công Chúa Tóc Vàng đã tự tay khâu tặng con.

- Vị hôn thê nào? - Nhà vua hỏi - Con không có vị hôn thê nào hết.

- Thưa cha, nhưng lúc công chúa mới sinh, nàng đã được đính hôn với con ...

- Con nhầm rồi. Công chúa được đính hôn với người nối ngôi vua, với Thiện Vương XIV tương lai. Hay giờ thì người đó chính là em con, Hoàng tử Vocker.

- Thưa cha, xin cha rủ lòng khoan dung.

- Nếu là cha thì ta có lòng khoan dung. Nhưng là Vua của hành tinh Oxy thì không được phép khoan nhượng. Con tàu vũ trụ của Trái Đất đã phóng lên, nó đã vượt khỏi tầm bắn của các tên lửa của chúng ta. Vì sao? Vì con là người cao nhất điều hành các thiết bị an ninh của chúng ta. Con đã mê ngủ lâu quá nên hệ thống tên lửa phòng không của chúng ta chỉ có thể có hiệu lực được với các vật thể chuyển động đang đi vào hành tinh của chúng ta. Đáng lẽ con phải tính toán tới điều này từ lâu và đặt lại chương trình cho các tên lửa.

- Nhưng thưa cha, khi một cặp vợ chồng trên một con tàu vũ trụ nhỏ bé và tầm thường rời chúng ta để trở về hành tinh của họ thì có gì hệ trọng đối với hành tinh Oxy? Nếu ở một nơi rất xa trong hệ của một Mặt Trời khác người ta biết chút ít về chúng ta thì có gì hệ trọng? Hành tinh Oxy đâu có bị ai đe dọa ...

- Vậy mà chúng ta bị đe dọa đó. Khi một người có thể từ đây bay đi là chúng ta bị đe dọa. Chỉ cần một điều nhỏ tiết lộ ra ngoài là chúng ta bị đe dọa. Để vĩnh biệt, con trai của ta được phép hôn tay ta.

- Thưa cha, cha định đày con xuống dưới với Những người mang vôi sao? Đày cả con, Thái Tử nối ngôi của hành tinh Oxy?

- Theo luật của chúng ta, đấng trị vì Oxy luôn luôn có hai con trai "Thông thường con lớn lên nối ngôi, nếu nó xứng đáng với ngôi đó. Con nên nhớ rằng, ta cũng là con thứ hai của cha ta.

Tấm cửa sập ở trên hoàng cung lại tự mở ra. Thái Tử Recker rơi tụt xuống và ngất đi.

Hai giờ sau, một người máy chở Recker cùng với Đầu To ra sân bay bí mật để đưa họ tới Thành phố của những người mang vôi. Họ đã được mặc quần áo lao động màu xám và mang chiếc mặt nạ có vôi thở. Không ai nhận ra họ nữa và họ cũng không còn nhớ gì đến thành phố Oxy nữa.

Trong hoàng cung một cuộc hội nghị mới bắt đầu diễn ra. Dưới sự chủ tọa của nhà vua và Hoàng tử Vocker mới được phong làm Thái tử Vocker. Hội đồng An ninh được bầu lại. Hội đồng nhân được chỉ thị lập tức tiến hành điều tra những tình tiết của vụ Peter Mac Gullive chạy trốn và kiểm tra lại tính năng kỹ thuật của đường bay bí mật. Tiến hành điều tra cấp tốc não đồ của tất cả Những người có trí nhớ và soát xét lại tất cả các sách giáo khoa. Tiếp đó, yêu cầu phải cải tạo trang bị radar phòng không của hành tinh Oxy. Trước chỉ được dự rù chống các vật thể từ khoảng không vũ trụ tới thì từ nay có thêm cơ cấu bảo vệ đối với bên trong. Khi một con tàu vũ trụ từ hành tinh Oxy bay ra được một lần thì rất có thể, điều này lại xảy ra một lần nữa ...

Nhà vua vui lòng chấp nhận những đề nghị cương quyết của Hoàng Tử Vocker. Ngoài ra hẳn còn đề nghị thiết lập một hệ mật mã mới để mở và đóng các cửa sập và ...

Nhà vua bất chợt ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài. Qua các ô kính pha lê rất lớn ở các cửa sổ, ông nhìn thấy những hiện tượng quang học khác thường. Hình như những bóng màu nâu đỏ chợt vươn lên.

Hoàng Tử Vacker cúi mình kính cẩn nói tiếp:

- Thừa hoàng phụ. Con vừa nói về một hệ mật mã mới ...
- Phải, - Nhà vua lơ đãng đáp, mắt nhìn chằm chằm vào cửa sổ - Cho mở ngay các cửa sổ.

Các tấm kính pha lê lớn từ từ mở ra.

Những người dự cuộc họp trở mắt nhìn ra ngoài: Phía trên các luống hoa và các cây cỏ của vườn thượng uyển có cái gì cuộn cuộn rất đáng sợ. Nó dâng từ phía chân trời xanh lên càng ngày càng gần và càng dày đặc. Đó là một đám mây màu nâu đỏ, đám mây ngày càng lớn lên ghê gớm. Cây lá bắt đầu lao xao. Tiếng gió lui về dồn dập chạy qua khuôn viên.

- Thế này là thế nào? - Hoàng Tử Vacker ngạc nhiên kêu lên.

Trên khuôn mặt nhà vua hiện rõ nỗi lo sợ khủng khiếp.

Chương 50

VĨNH BIỆT

Trong khoảng không vũ trụ. Ở độ cao 3000 dặm phía trên hành tinh Oxy con tàu cấp cứu RA-1 đang chờ con tàu Nhân Loại.

Những chiếc tên lửa săn đuổi của hành tinh Oxy tụt lại sau họ qua xa ở phía dưới. Phi hành đoàn con tàu RA-1 đã hoàn thành nhiệm vụ, nói lời từ biệt Nhân Loại và chúc chuyến bay về may mắn.

Qua điện đàm, nó cũng chào trạm Vũ trụ liên hành tinh Fortuna 710

- Cúc con tàu Nhân Loại nhiều may mắn!

- Chúc Trạm Vũ Trụ Fortuna 710 nhiều may mắn!

Peter và July nhìn xuống phía dưới. Hành tinh Oxy đáng sợ hiện chỉ còn là một quả cầu nhỏ đang ngày càng rời xa họ.

- Bây giờ, mọi việc đều tốt lành ... Thật may mà chúng ta trốn thoát được. Những điều vừa xảy ra với anh thật là khủng khiếp. Thật là có một không hai - Peter nói - Anh không biết ... Anh không biết ...

- Anh không biết cái gì?

- Anh không biết rằng anh giúp họ tới đó đã đủ chưa .. Rằng anh đã giải thích tất cả rõ ràng chưa? Không biết họ có biết các sử dụng các bản đồ đúng lúc đúng việc không ... Anh còn phải kể cho em nghe nhiều nữa July ạ. Thật không thể tưởng tượng được rằng, ở nơi này lại có những sinh vật phải sống dọa dẫm như vậy. Anh luôn muốn tin rằng vì tranh chấp quyền hành, người ta đã biến các đại dương thành các ao tù ô nhiễm đến mức chiếm đoạt Oxy của những người khác, đến mức đầy dọa hàng tỷ con người phải mang vôi hô hấp. Anh muốn tin rằng đây chỉ là một cơn ác mộng. Em có thể tưởng tượng được kiểu lao động nô lệ cùng cực như vậy không? Ô! Nếu như họ thành công được.

- Anh đừng nghĩ mãi về họ như thế Peter. Chúng ta là những con người từ Trái Đất chúng ta phải trở về nhà .. MỖI HÀNH TINH CHỈ CÓ THỂ TỰ MÌNH GIẢI QUYẾT NHỮNG VẤN ĐỀ CỦA MÌNH.

Lúc này, hành tinh Oxy màu tím đỏ ở chân trời chỉ còn lớn bằng một cái đĩa đựng súp.

Hành tinh đang phát ra những tia sáng, những chùm sáng lấp lánh. Peter thấy hình như đám mây màu tím đỏ chuyển động và vòng lên...

- Lạ lắm em ạ. Chúng ta đừng bay quá xa. Em hãy lái thêm một thời gian theo quỹ đạo elipse. Anh muốn xem điều gì đang xảy ra...

Peter và July cúi xuống bảng điều khiển và sửa đổi đường bay của con tàu. Con tàu bay quanh hành tinh Oxy với cự ly gần nhất là 30.000 dặm. Hai người nín thở quan sát hành tinh.

- Peter, anh cứ định bay vòng mãi như thế này hay sao?

- Không, không đâu em ạ. Chỉ một buổi nữa thôi.

Hai người thấy màu của lớp vỏ khí xung quanh hành tinh dần dần thay đổi. Có vẻ như một cơn bão cực mạnh đang hoành hành liên tục dưới đó. Đôi khi nó chớp lên ánh đỏ, khi thì ánh xanh rồi lại đỏ nâu rồi xanh rồi lại lúc sẫm lúc nhạt. Cái gì đang diễn ra ở hành tinh Oxy? Họ đã mở được các cửa sập chưa? Cái gì xảy ra với nhân loại Oxy.

Sáng ngày thứ tư đột nhiên họ thu được một bức điện không phải là từ trạm liên hành tinh Fortuna 710. Những lời phát lên bằng tiếng nói của hành tinh Oxy.

- Đây hành tinh Oxy ... Thành phố của những người có trí nhớ ... Những người bạn tốt gọi con tàu Vũ trụ Nhân loại.

- Đây Nhân Loại, Đây con tàu Nhân Loại.

- Cảm ơn các bạn về tất cả mọi điều ... Cáp đập chẵn được mở .. Chúng tôi đã làm chủ Trung Tâm Điện báo và các công trình quan trọng khác. Bức màn ION không còn tồn tại nữa. Chúng tôi đã có không khí trong lành.

- Đây Nhân Loại, đây con tàu Nhân Loại, chúng tôi rất vui mừng về thắng lợi của các bạn ... chúng tôi chúc các bạn nhiều hạnh phúc. Chúng tôi sẽ không quên các bạn. Trời đất phù hộ cho các bạn ON ... Tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ công ơn bạn ORO thân mến. Chúng tôi chúc các bạn nhiều hạnh phúc ... Các bạn hãy hít thở không khí tự do.

Bây giờ con tàu Nhân Loại bắt đầu tăng tốc rời xa hành tinh Oxy. Các tín hiệu vô tuyến ngày càng yếu. Một trạm phát sóng khác là trạm chuyển tiếp SORBONA-300 của Trái Đất phát sóng mạnh hơn đang gọi.

- Đây Sorbona ... đây Sorbona ...

- Đây Nhân Loại, mọi việc bình thường. Chúng tôi đang trên con đường bay trở về Trái Đất.

- Em còn quên mất cái này - July nói.

- Quên cái gì? - Peter hỏi

- Trước khi ra khỏi con tàu hình như anh muốn uống nước chanh thì phải?

Peter cười vang. Hai người ôm chặt lấy nhau.

Con tàu tiếp tục bay về quê mẹ, về Tổ quốc và về với Trái Đất già cỗi thân yêu, với bầu trời trong xanh, với những mặt biển xanh rờn, về với các thành phố trắng như tuyết, nơi đó có biết bao nhiêu bông hoa đang nở rộ, nơi đó con người sống trong hòa bình và hạnh phúc, ở nơi mà mọi người tự do thở không khí trong lành.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>